ஓம்

தத்சத்

பரப்பிரஹ்மணே நம:

சச்சிதானந்தசிவம்.

திருத்தமான

இரண்டாவது பதிப்பு

இது

சுப்பிரமணியசிவம் அவர்களால்

இயற்றப்பட்டு,

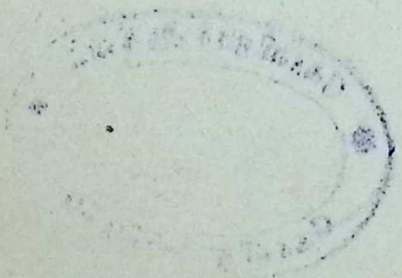
மங்கலம் - ஷண்முக முதலியாரவர்களால்

சென்னை

சச்சிதானந்த அச்சியந்திர சாலையில் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1917.

[விலை அணா 14.

9-3

முதல் பதிப்பின்

முகவுரை.

—[*]—

மகான், இயேசுகிறிஸ்துவின் பிரதம சிஷ்யராகிய பீட்டர் என்பவர், "The Beautiful" என்ற க்ஷேத்திரத்தின் வாயிலிற் செல்லுங் காலத்தில், அங்கு உட்கார்ந்திருந்த இரண்டு கால்களுமில்லாத ஒரு பிறவி நொண்டி அவரைக் கண்டு, பிச்சை கேட்க, அவர், "Silver and gold have I none, but such as I have give I thee" என்று அவனைக் கையைப்பிடித்துத் தூக்கிவிட, அவனுக்கு இரண்டு கால்களும் யாவருக்கு மிருப்பதுபோல் வளர, அவன் பரம சந்தோஷமடைந்து குதித்துக்கொண்டு சென்றான் என்று கிறிஸ்தவ வேத புஸ்தகத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அதேமாதிரியாக எனது மனைவி என்னைச் சிறைச்சாலையில் கண்டு பேசிய காலத்தில், தான் எழைமைத் தனத்தினால் மிகக்கஷ்டப்படுவதனால் தனது கஷ்ட நிவர்த்திக்கு ஓர் உபாயம் செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள, நானும், "Silver and gold have I none but such as I have give I thee" என்றுகூறி, எனது சற்குரு முகத்தினின்றும் கேட்டு, அறிந்து, அனுபவித்தவைகளை ஒரு புஸ்தக ரூபமாய் எழுதி அவளது துக்க நிவர்த்தியின் பொருட்டு அளிக்கின்றேன். இந்நூல், சாதாரணமாக ஜீவராசிகள் பிராரத்த கர்மானுசாரமாய் அனுபவிக்கும் துக்கத்தைத் தற்காலத்தில் நிவர்த்தி செய்யாவிடினும், வேதசாஸ்திரங்களில் விஸ்வாசமுடைய அந்தர்முகர்களான முமுட்சுக்களுக்கு சகல துக்கங்களுக்கும் வித்தாயிருக்கப்பட்ட இடைவிடாத ஜனன மரணதுக்கத்தை, சூரியப் பிரகாசத்தின் முன் இருள்போல இருந்தவிடம் தெரியாமல் பறக்கடிக்கும் என்றும், அவர்களை ஜீவபாவத்தினின்றும் தெளிவித்து, சிவமாக்குவிக்கும் என்றும், நான் மனப்பூர்த்தியாய் நம்புகிறேன். சமஸ்த ஜீவகோடிகளையும் பம்பரம்போல் ஆட்டுவிக்கின்ற மகாசக்தியினது ஆக்ஞையால் யான் ராஜரீக வியவகாரங்களில் தலையிட்டதும், சென்ற 1908-ம் வருஷத்தில் எனது பேரில் திருநெல்வேலியில் ராஜத்துவேஷ வழக்குஏற்பட்டதும், அவ்வழக்கில் 10-வருஷம் தீவாந்தர சிட்சை விதிக்கப்பெற்றதும், பின்பு ஹைக்கோர்ட்டாரால் 4-வருஷம் குறைக்கப்பட்டு, 6-வருஷம் தீவாந்தர சிட்சை உறுதி செய்யப்பட்டதும், இவை முதலான சங்கதிகளை எனது சகோதரருள் பலரும் அறிவார்கள். யான் திருச்சினப்பள்ளி மத்திய சிறைச்சாலையில் இதுகாறும் வைக்கப்பட்டிருந்து, இப்பொழுது சுமார் 5-மாத காலமாக இந்தச் சிறைச்சாலையில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறேன்.

யான் இந்த ஜீவிய காலத்தில் சிருஷ்டி நீதிக்கு விரோதமானவையும், உலகினரது இகழ்ச்சிக்கு உரித்தானவையுமான அநேக நிகிருஷ்டச் செயல்களைச் செய்திருக்கலாம். ஆயினும், "ஸ்வல்ப மப்யஸ்ய தர்மஸ்யத் ராயதே

மகதோபயாத்" என்ற பகவத் வாக்கியமானது எனது அனுபவத்தில் உண்மையிலும் உண்மையாக விளங்குகிறது. சென்ற 1900-ம் வருஷத்தில் யான் கோயம்புத்தூரில் மெட்ரிக்குலேஷன் வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருக்குங் காலத்தில் திண்டுக்கல்லுக்கு-அங்கு எனது பந்து ஜனங்கள் இருப்பதால்-வேனிற்கால விடுமுறை நாட்களில் போகும்படி நேரிட்டது. அப்பொழுது அவ்விடத்தில் ஒரு மகான் அதிவருணாச்ரமியாய், கிஞ்சிற்றேனும் விஸ்மரணையில்லாமல் தஸ்மரணையாகவே பித்தரைப்போலத் திரிந்துகொண்டிருந்தார். பிரபஞ்சப் பிரக்ஞை கடுகளவேனும் இல்லாத பித்தராகிய இவர் ஒரு தினம் யானிருந்த வீட்டிற்கு வந்து என்னை மாத்திரம் வெளியிலழைத்து மற்ற எனது பந்து ஜனங்களை உள்ளே போகும்படி சொல்லிக் கதவை யிழுத்தடைத்து வெளியில் தாளிட்டுக்கொண்டு, திண்ணையில் உட்கார்ந்தார். பின்பு என்னைப் பார்த்து "வேஷ்டியை அவிழ்த்து எறிந்து விடு" என்று சொன்னார்.

16-வயது பாலியனாகிய யான் தெருத்திண்ணையில் எங்ஙனம் வேஷ்டியை அவிழ்த் தெறிந்துவிட்டு நிர்வாணமாய் நிற்பது? எனது மனம் துணியவில்லை. "யான் கோவணம் உடுத்தவில்லை" என்று சொன்னேன். அதற்கு அவர் மறுபடியும் வெகு ஊத்த சத்தத்துடன் வேஷ்டியைக் களைந் தெறிந்து விடும்படி ஆக்ஞை செய்தார். நான் இதற்கு முந்தியே அவரது மகிமைகளைப் பற்றிக் கேட்டிருக்கிறேனாதலால் எங்கே சபித்துவிடுவாரோ என்று பயந்து, யான் உடுத்தியிருந்த ஆறுமுழ நீளமுள்ள பெரிய வேஷ்டியைக் கோவணமாகத் தரித்துக்கொண்டு, அவர் எதிரில் நின்றேன். அவர் உடனே அடுத்த வீட்டில்போய் ஒரு பஞ்சபாத்திரத்தில் ஜலம் வாங்கிக்கொண்டு வரச்சொன்னார், யான் கோவண உடையுடன் அடுத்த வீட்டு ஸ்திரீகளுக்கு முன்பாகப் போவதற்கு வெட்கப்பட்டேன். ஆயினும் அவர்க்குப் பயந்து அடுத்த வீட்டிற்குள் நுழைந்து ஒரு கதவின் மூலையில்எனது சரீரத்தை மறைத்துக்கொண்டு எனது முகத்தை மாத்திரம் அவர்களுக்குக் காண்பித்து ஒரு பஞ்சபாத்திரத்தில் ஜலம் கேட்டு வாங்கிக்கொண்டு வந்தேன். அம்மகான், கையில் பஞ்சபாத்திரத்தை வாங்கிக்கொண்டு "இந்த ஜலத்தை நீ குடிக்கிறாயா,நான் குடிக்கட்டுமா?"என்று என்னைக்கேட்டார்; நான் "தாங்களும் குடியுங்கள், நானும் கொஞ்சம் குடிக்கிறேன்" என்று சொன்னேன். அவர் பாதி குடித்துவிட்டு மிச்ச மிருந்ததை என்னைக் குடிக்கச் சொன்னார். யான் குடிக்கையில் சிறிது ஜலம் பஞ்சபாத்திரத்தில் இருக்குங்காலத்தில் "நீ குடித்தது போதும்" என்று சொல்லி என்னிடத்தி லிருந்த பஞ்சபாத்திரத்தை வாங்கி வழியில் போய்க்கொண்டிருந்த ஒருவனுக்கு மிகுதியாயிருந்த ஜலத்தைக் குடிக்கக் கொடுத்துப் பிறகு அவனைப் போகச்சொல்லிவிட்டு, என்னைப் பஞ்சபாத்திரத்தை அடுத்த வீட்டில் கொடுத்துவிட்டு வரச்சொன்னார். யான் முன்போலவே கதவு மூலையில் மறைந்துகொண்டு பாத்திரத்தை எட்டி வைத்துவிட்டு, திரும்பிவந்து அவரெதிரில் நின்றேன். உடனே அவர் என்னைக் கூட வரும்படி சொல்லி

9-3

விட்டுத் தெருவிலிறங்கி நடந்தார். கோவணத்துடன் எங்ஙனம் தெருவில் செல்லுவது? அம்மகானிடத்தில் எனக்குள்ள பயமும் பக்தியும் என்னை அவர் பின்னே இழுக்க, அபிமானமும் அவமானமும் என்னைத் தடுக்க, அந்த நேரத்தில் என் மனது என்ன பாடுபட்டிருக்குமென்று எனது சகோதரர்களே அனுமானித்துக் கொள்ளலாம். யான் தலை குனிந்துகொண்டு அவர் பின் சென்றேன். அவர் சிறிது தூரஞ் சென்றபின், ரஸ்தாவினின்றும் விலகி ஒரு மைதானத்தில் மலபாதை செய்து, அம்மலத்தைத் தமது தேகத்தில் அங்குமிங்கும் பூசிக்கொண்டார்; அதனைக் கண்டு அவ்விடத்தில் மாடுமேய்த்துக் கொண்டிருந்த சில பிள்ளைகள் அவரை ஏளனம் செய்து, திட்டி, கல்லாலடித்தார்கள். அவருடன் கோவணமாத்திரம் தரித்து நின்றுகொண்டிருந்த எனக்கும் அவருக்குச் செய்த பூசையில் பங்கு கிடைத்தது; அது எனக்குப் பிரியமில்லாவிடினும் அதனை மாறுத்தரம் சொல்லாமல் பெற்றுக்கொண்டேன். பின்பு அம்மகான் என்னை அழைத்துக்கொண்டு திரும்பவும் ஊருக்குள் செல்லுகையில், சமஸ்கிருத பாஷையிலும் தமிழ்ப் பாஷையிலும் என்னென்னவோ எனக்குச் சொல்லிக் கொடுத்தார். அவற்றை அப்பொழுதே மறந்து விட்டேன். ஆனால், அவர்

"கட்டி யணைத்திடும் பெண்டிரு மக்களும் காலத்தச்சன்
வெட்டி முறிக்கு மரம்போல் சரீரத்தை வீழ்த்திவிட்டால்
கோட்டி முழக்கி யழுவார் மயானங் குறுகியப்பா
லேட்டி யடிவைப்ப ரோவிறை வாகச்சி யேகம்பனே."

என்ற பாடலை இரண்டு மூன்று தரம் சொல்லிக்கொடுத்தார். இப்பாடல் மாத்திரம் எனது இருதயத்தில் வேரூன்ற, அக்காலமுதல் எனது மனமானது பிரபஞ்ச தர்மத்தில் வெறுப்படைந்து விட்டது. பின்பு யானிருந்த வீட்டு வாசலின் வழியாக அவர் முன்னும் யான் பின்னுமாகப் போய்க் கொண்டிருக்கையில், யான் மிக வெட்கப்பட்டு அவருக்குத் தெரியாமல் திடீரென்று வீட்டிற்குள் நுழைந்து கொண்டேன். அவர் அன்று சாயங்காலம் மறுபடியும் வந்து "உனக்கு அவ்வளவுதான்" என்று சொன்னார். அக்காலத்தில் இவ்விஷயத்தைப் பற்றி யான் அதிகமாகக் கவனிக்கவில்லை. அம்மகாத்மா என்னை அழைத்தது, யான் வெட்கப்பட்டுப் பின் வாங்கினது முதலாய சங்கதிகளை நினைத்து நினைத்தும், அவர் "உனக்கு அவ்வளவுதான்" என்று சொல்லும்படியா யிருந்ததற்குள்ள எனது மனோபரிபாகமின்மைக்காக இப்பொழுதும் எப்பொழுதும் ஏக்கமுற்றும் தீராவருத்தமடைகின்றேன். அவரது திவ்ய தரிசனம் எனக்குக் கிடைத்தது முதல் என்னுடைய வாழ்நாள் என்னால் கணிக்கப்படாமல், அவரது தியாகோபதேசமாகிய அப்பாடலாலேயே நடைபெற்று வருகின்றது. இதற்குப் பிறகு திருவனந்தபுரத்தில் சென்ற 1902-ம் வருஷத்துக் கடைசியில் ஸ்ரீமத் ஸதானந்த ஸ்வாமிகளைக்கண்டு அபயமடைந்து, சென்ற 1907-ம் வருஷம் ஜனவரிமீ 12-ந்தேதி வரையில், சரீரத்தினது சாயையைப்போல

அவரை விட்டுப் பிரியாமல் வாசம் செய்ததால் எனது மனோ நிலைமை சீர் திருத்தப்பட்டது.

"இந்த (சந்நியாசி) தருமத்தைக் கொஞ்சமாவது அனுஷ்டித்தவன் மிக்க பயத்தினின்றும் ரக்ஷிக்கப்படுவான்" என்ற கீதா வாக்கியத்தின் உண்மையானது எனது அனுபவத்தில் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் விளங்குகின்றது. ஆகையால், மானுட உடல் தரித்த ஒவ்வொருவரும் எவ்வித பயத்தினின்றும் ரக்ஷிக்கப்பட விரும்பினால், இந்தக் கர்மானுஷ்டானத்தினால் ஈடேறுவார்களாதலால் எனது அனுஷ்டான முறைமையையும் அனுபவத்தையும் இந்நூல் வாயிலாக வெளியிட்டிருக்கின்றேன். உலகினரால் குற்றங் கூறுவதற்கு இப்புஸ்தகம் பாத்திரமாகுமோ என்ற சந்தேகம் சிற்சில சமயங்களில் எனக்குண்டாயினும், எனது பிரபஞ்ச வாழ்வை ஜெகன்மாதாவாகிய மகாசக்தியின்வசம் திரிகாணங்களுமொத்துஒப்புவித்து விட்டேனாதலால், கம்பாதி குற்றத்தைக் குணமாக ருசுப்படுத்திய மகாசக்தியானவள் என்னையும் அனுக்கிரகிப்பாளென்று திடமாய் நம்புகிறேன். தவிர, "ஏகம் சத்விப்ரா பகுதா வதந்தி" என்ற சுருதிப்படி, ஒன்றையே பலவாகப் பலரும்கூறுவதால்,எனதுஅனுபவமும்அவ்வொன்றைக் குறித்தே யுள்ளதாகும். குயுக்திகள் பேசுபவர்களுக்கோ அல்லது அனுபவம் சிறிதுமின்றி பாஷா ஞானத்தினால் பெரிய பதங்களைப் பிரயோகித்துப் பிறருடைய மூளையை வியாதிக்குள்ளாக்கும் கல்வியில் வல்ல பண்டிதர்களுக்கோ இந்நூல் பிரயோசனப் படுமென்று நான் நம்பவில்லை; என்னைப்போன்ற முமுட்சுக்களுக்கே இது ருசிகரமாயிருக்கும். இந்நூல் ஜனங்களுக்குப் பிரியமாயிருந்தாலும் அப்பிரியமாயிருந்தாலும், இன்பத்தைக் கொடுத்தாலும் துன்பத்தைக் கொடுத்தாலும், எல்லாவற்றிற்கும் மகா சக்தியே காரணமொழிய, யான் எழுதியவற்றுள் ஒவ்வொரு பதத்தையும் ருசுப்படுத்துவதற்கு எனக்குத் தைரியமிருந்தாலும் கர்மசக்தி, காலசக்தி எனப் பலபேர் வகித்த அம் மகாசக்தியினால் சூத்திரத்தில் பொம்மைபோல் ஆட்டப்படுகிற யான் காரண ஸ்தானத்தை வகிக்கத் துணியவில்லை. இப்புஸ்தகத்திலுள்ள குற்றங்குறைகளை,திண்டுக்கல்லில் என்னைத் தடுத்தாண்டு விதேக முக்தராயிருந்து, இப்பொழுது சமாதியடைந்துவிட்ட ஓதஸ்வாமிகளின் மேலாவது, அல்லது திருவாங்கூர் ஸமஸ்தானத்தில் என்னைச் சீர்திருத்தி எனது அனுபவத்தில் திடமாக இருக்கச்செய்த ஜீவன் முக்தராகிய சதானந்த ஸ்வாமிகளின் மேலாவது சுமத்தாமல், என்மேல் சுமத்தி என்னை அவமதிக்கக் கோருகிறேன். அவ்விரண்டு மகான்களின் பொருட்டுத் திக்குகளிலெல்லாம் நமஸ்காரம்; திசைகளிலெல்லாம் நமஸ்காரம்; எங்கும் எப்பொழுதும் நமஸ்காரம் செய்கிறேன். பரம ஜீவகாருண்ணிய ஸ்வரூபிகளாய்க்காலதேயங்களுக்குத் தக்கவாறு இதற்குமுன் அவதரித்தவர்களும், இப்பொழுது அவதரித்திருக்கிறவர்களும், இனிமேல் அவதரிப்பவர்களுமாகிய புருஷோத்தமர்களுக்கெல்லாம் நமஸ்காரம். பகிரங்கமாயும் அந்தரங்கமாயுமுள்ள பற்பலவித ஜீவன் முக்தர்கள், விதேக முக்தர்

களுக்கெல்லாம் நமஸ்காரம். உலகத்திலுள்ள ஆயிரக்கணக்கான முமுட்சுக்களுக்கெல்லாம் நமஸ்காரம். சமஸ்தகோடி ஜீவராசிகளுக்கும் நமஸ்காரம். இவற்றிற்கெல்லாம் ஆதிகாரணமாய் **மகாசக்தி** எனப் பேர் பெற்று விளங்கா நின்ற சாட்சாத் சச்சிதானந்த சொரூபிணியாகிய ஜெகன்மாதாவின் வித்தியாசக்தி, அவித்தியாசக்திகளின் இருபாதார விந்தங்களிலும் நமஸ்கரிக்கின்றேன். எந்த வஸ்துவானது தன்னந் தனிமையாய் ஒப்புவமை யற்றிருக்குமோ, எந்த வஸ்துவானது அனுபவத்திலன்றி அறியப்படாதோ, எந்த வஸ்துவானது அனுபவ அறிவுக்கு மதீதமாகி அனுபவம் மாத்திரமாயிருக்குமோ, எந்த வஸ்து தான் மாத்திரமாய் விளங்குங் காலத்தில் பிரபஞ்சமானது இல்லாமற் போய்விடுமோ, எந்த வஸ்துவானது அனந்தகோடி நாமரூபங்களால் வியவகரிக்கப்படுமோ, எந்த வஸ்துவையன்றி வேறு வஸ்துக்கள் இல்லையோ, எந்த வஸ்துவானது பொய்யாகிய மாயா சக்தியின் லீலைகளுக்கெல்லாம் எஜமானனுயிருந்து சர்வசாட்சியாயிருக்குமோ, எந்த வஸ்துவானது அணுவுக் கணுவாயும் மகத்துக்கு மகத்தாயு மிருக்குமோ, எந்த வஸ்துவாய் விளங்குவதற்கு சமஸ்தகோடி ஜீவராசிகளும் தெரிந்தோ, தெரியாமலோ முயல்கின்றனவோ, வித்யாகர்வம், ஆவணம், அபிமானம், முதலிய பலவித அகங்காரக்கிரந்தியினுல் பாமரர்கள் எந்த வஸ்துவாக விளங்கப் பிரயத்தனம் செய்யாமல், வெகு துன்பத்திற் குள்ளாகுங் காலத்தில், வாழ்நாள் வீழ்நாளாகக் கழிந்ததைப் பற்றி மனஸ்தாபப் படுவார்களோ, எந்த வஸ்துவானது கற்பனு லட்சணங்கட் கதீதமாயிருக்குமோ, அந்த வஸ்துவே **சிவம்**. சத்தியம். சத்தியம்.

சிவோஹம்.

எனது சர்வகாச சமயங்களில் எழுதி இப்புஸ்தகத்தை முடித்துக் கொடுக்கும்படி எனக்கு அனுமதிகொடுத்த இனிஸ்பெக்டர் ஜெனரல்துரை அவர்களுக்கும், இவ்விடத்திய தற்கால சூப்பரின்டெண்டெண்ட் துரை அவர்களுக்கும் யான் வந்தன மளிக்கின்றேன்.

சென்டிரல் ஜெயில்
சேலம்
15-3-1911.

சுப்பிரமணிய சிவம்.

இரண்டாவது பதிப்பின்

முகவுரை.

—[*]—

சுகம்வேண்டும், துக்கம் வேண்டாம் என்று கூறுதவர் இவ்வுலகத்திலும் எவ்வுலகத்திலுமில்லை. அதனால் மோட்ச சொரூபம் சர்வ துக்க நிவிர்த்தி, பரமானந்தப் பிராப்திவடிவ மாக விருக்கின்றதென்றே பெறப்படுகின்றது. சர்வதுக்க நிவிர்த்தியாயும், பரமானந்தப் பிராப்தி வடிவமாயு மிருக்கும் மோட்சத்தைப் பெறுதற்குரிய மார்க்கத்தை முமூட்சுக்கள் எளிதிலுணருமாறு இந்நூல் குரு சிஷ்ய சம்வாதமாகக் கூறுகின்றது. இதனாசிரியர் இந்நூலை யெழுதிய காலத்தில் சேலம் சென்டிரல் ஜெயிலிலிருந்தனர்; புத்தகம் அவருடைய பார்வையிலச்சிடப்படாமையின், பலவாறான பிழைகள் முதற்பதிப்பில் நேர்ந்துவிட்டன. ஆசிரியரைக்கொண்டு நன்கு திருத்தி இப்பதிப்பை யச்சிட்டிருக்கின்றேன். முதற் பதிப்பு இரண்டு வருடங்களிற் செலவாய் விட்டது. இரண்டாவது பதிப்பு யுத்தங்காரணமாகக் காகிதத்தின் விலை யேற்றத்தினால் இதுகாறும் அச்சியற்றப் படாமலே யிருந்தது. இந்நூலிற்கு நூற்றுக்கணக்கான ஆர்டர்கள் வந்திருக்கின்றமையின், இது வெளிவருதல் அவசியமாமென்று கருதி இதனைப் பதிப்பிக்க முன் வந்துளேன். முதல் பதிப்பு ராப்பர் செய்யப்பட்டு பன்னிரண்டணாவிற்கு விற்கப்பட்டது. இந்தப் பதிப்பில், காகிதத்தின் விலை மூன்றுபங்கு அதிகமாகி விட்டமையினால் இதன் விலை 14 அணாவாக வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. வி-பி-சார்ஜ் உட்பட புத்தகத்தின் விலை ரூபாய் ஒன்றாகும்.

மங்கலம் - ஷண்முக முதலியார்,

சென்னை
1-8-1917.

"லோகோபகாரி" ஆபீஸ்,
கோமளேசுவரன்பேட்டை, சென்னை.

ச ம ர் ப் ப ண ம்.

பிரபஞ்சத்தினது ஒற்றுமை வேற்றுமைகளுக்கு எந்தச் சக்தி காரணமா யிருக்குமோ, எந்தச் சக்தியினால் பிரேரேபிக்கப்பட்டு ஜீவகோடிகள் பிரம (மயக்க) த்திற்பட்டுச் சுழலுவார்களோ, எந்தச் சக்தியானது பந்த மோட்ச வியவகாரங்களுக்கு இடங்கொடுக்குமோ, எந்தச் சக்தியின் கடாட்சத்தினால் ராஜாங்கம் நடத்தப்படுமோ, எந்தச் சக்தியானது ஜீவகோடிகளது ஜீவித நாட்களைத் தன்னிச்சை போல் நடத்தி லீலை செய்யுமோ, எந்தச் சக்தியானது ஒரு நொடிக்குள் அநந்தம்கோடி விதங்களாகவும் நாம ரூபங்களாகவும் செய்யுமோ, எந்தச் சக்தியானது இன்மையே சொரூபமாய், தான் உண்டாக்கிய இன்மையாகிய பிரபஞ்சத்தில் பண்டித பாமர சாதாரண சர்வ ஜனங்களுடைய பலவிதமான அறிவாயும் ஆனந்தமாயும் பரிணமித்து, சிவமாகத் தனித்த ஜீவன்முக்தர் விதேக முக்தர்களிடத்து இன்மையாகவே போகுமோ, அந்த ஜெகன் மாதாவாகிய மகாசக்தியி னிடத்தில் இந்நூலையும் இதனுடன் எனது ஜீவித காலத்தையும் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

சுப்பிரமணிய சிவம்.

உ

ஓம்

தத் சத்

பரப்பிரஹ்மணே நமஃ

சச்சிதானந்த சிவம்.

எந்த வஸ்து சத்தா மாத்திரமா யிருக்குமோ, எந்த வஸ்து அத்வைதமாய் சஜாதீய விஜாதீய ஸ்வகதபேத ரஹிதமாய் இருக்குமோ, எந்த வஸ்துவில் ரஜ்ஜுவில் சர்ப்பம்போல இப் பிரபஞ்சம் தோன்றுகின்றதோ, அந்த வஸ்துவே சத்தியம், சத்தியம், சத்தியம்.

எந்த வஸ்து சதானந்தப் பேற்றிற்கு ஊற்றாயிருக்குமோ, எந்த வஸ்துவில் யானும், எந்த வஸ்து என்னிலும் இரண்டறக் கலந்து ஏகபோகமாயிருக்குமோ, அந்த வஸ்துவே சத்தியம், சத்தியம், சத்தியம்.

உலகத்தில் சகலரும் சுகத்தையே இச்சிக்கின்றனர்; ஆனந்தப் பிராப்தியும் துக்க நிவர்த்தியுமே சகலருடைய அபீஷ்டமா யிருக்கின்றன.

துக்கத்தையடைய முயற்சி செய்பவர் ஒருவரும் இலர். ஒவ்வொருவர்க்கும், அவரவருடைய பூர்வ வாசனையை யநுசரித்தும், சங்கத்தை யநுசரித்தும், ஆனந்தத்திற்குக் காரணமாக அவரவர் கருதும் வஸ்துக்கள் வெவ்வேறா யிருக்கின்றன. எந்த வஸ்துவில் மனம் வாசனையால் தள்ளப்பட்டும் சங்கத்தால் இழுக்கப்பட்டும், ஆனந்தத்தை யடையலாமென்று கட்டுப்பட்டு விட்டதோ அந்த வஸ்துவை யடைந்து அனுபவிக்கும் பொருட்டு மற்ற வஸ்துக்களெல்லாம் தியாகம் செய்யப்படுகின்றன. ஸ்திரீ சுகத்தை மேலென்று கருதினால் ஸ்திரீயின் பொருட்டுச் சகல தேயங்கட்கும் அதிபதியாகிய சார்வபௌமனும் நாடுநகரம் அதிகாரம் செல்வம் முதலியவற்றை யிழந்து வீதிகள்தோறும் பிச்சையேற்றுண்ணும் பெருந்தரித்திரனுவதைக் கேட்டும் பார்த்தும் இருக்

கின்றோம். தான் யாவர்க்கும் எஜமானனா யிருப்பதை விட்டு மாதர்களின் ஊழியக்காரனாயிருக்கின்றான். மதுபானத்தில் விருப்புற்றவனுக்கு அம்மதுபானம் தவிர மற்றவையெல்லாம் கவனிக்கத்தகாதவையாய்க்காணப்படுகின்றன. யுத்தப் பிரியனுக்கு உடல் பொருள் ஆவி மூன்றும் திரணமாய்த் தோன்றுகின்றன. ஈஸ்வர நியதி பரிபாலகனுக்குச் சிறைச்சாலையும், சித்திரவதையும் அலக்ஷியமா யிருக்கின்றன.

இவ்வாறே நன்மையென்றும் தீமையென்றும் உலகத்தில் சொல்லப்படுவனவாகிய ஒவ்வொரு வஸ்துவின் சுகத்தை யடையும்பொருட்டு ஏனைய வஸ்துக்கள் தள்ளப்படுகின்றன. ஒரே மனிதன் ஒருகாலத்தில் எதைச் சுகமென்று கருதினானோ, அதனையே, மற்றொரு காலத்தில் தள்ளி, வேறொரு வஸ்துவில் சுகத்தை யிச்சிக்கின்றான். இவ்வித சுகத்தையே லக்ஷியமாகவைத்து அதன்பொருட்டு ஒரு வஸ்துவைக் கடைப்பிடித்தும், ஏனைய வஸ்துக்களை வெறுத்தும், என்னசெய்தும் சுகத்தை யடைகின்றனரா? இல்லையா? சுகமடைகின்றன னென்றால், இக்கேள்வி முடிவடைகின்றது. இல்லையேல், 'ஏன்? ஐம்புலன்களால் அறியப்படும் இவ்வஸ்துக்களில் சுகம் இல்லையென்றால், எவ்வஸ்துவில் சுகம் உளது? அதனை யடையும் வழி யாது?' என்பனவாதி கேள்விகள் உண்டாகின்றன. நாம் இப்பொழுது இக்கேள்விகட்கு உத்தரம் கூற முயற்சிப்பாம். இவ்வஸ்துக்களிலெல்லாம் சுகம் இல்லையென்பதே சர்வ மதஸ்தர்களுடையவும் சகல சாஸ்திரங்களுடையவும் அபிப்பிராயமாம்; சகல ஜீவராசிகளுடைய அனுபவமும் இதுவேயாம். இவ்வஸ்துக்களில் கட்டுப்பட்டவர் யாவராயினும்சரியே, தைரியமாய் முன்வந்து தம்மனச்சாக்ஷிக்குவிரோதமில்லாமல் தாம் சுகி என்று கூறுவாராக. அங்ஙனம் கூற ஒருவரும் இலர். ஏனென்றால் இவ்வஸ்துக்களெல்லாம் அநித்தியமாகையால் ஆதாரவஸ்துவிற்கு அழிவு நேரிட்டால், ஆதேயம் அழிய யாவரையேனும் கேட்கவேண்டுமோ? ஒரு மேஜையின் பேரில், ஒரு பீங்கான் கோப்பை இருக்கின்றதென்று வைத்துக்கொள்வோம்; மேஜை ஆதாரமாம்; பீங்கான் கோப்பை ஆதேயமாம். மேஜையாகிய ஆதாரம் நிலைத்திருக்கும் வரை பீங்கான் கோப்பையாகிய ஆதேயத்திற்கு அழிவுநேரிடாது. மேஜைக்கு அழிவு நேரிட்ட காலத்துப் பீங்கான் கோப்பையும் விழுந்து

கெடும். அதுபோல நாம் நம்முடைய சுகமாகிய பீங்கான் கோப்பையை, ஸ்திரீயாகிய மேஜையின்பேரிலோ, தனமாகிய மேஜையின்பேரிலோ, இவைபோன்ற எதாவதொருமேஜையின்பேரிலோ வைக்கின்றோம். இம்மேஜைகளெல்லாம் ஒரு காலத்தில் அழிவடைவனவாம். அக்காலத்தில் நம்முடைய சுகதுக்கங்கட்கும் அழிவுண்டாகின்றது. எக்காலத்தும் அழியாமல் நித்தியமாயுள்ள வஸ்து எதுவோ, அதனிடத்தில் நம்முடைய சுகத்தை வைத்தால் நாம் நித்தியாநந்தர்களாகலாம். அன்றியும், நாமரூபத்தால் கட்டுப்பட்டிருக்கும் ஒவ்வொரு வஸ்துவும் காலதேச வர்த்தமானங்கட்கு உட்பட்டதென்று அறியவேண்டும். இளம் பிராயத்தில் சுகமாய்த் தோன்றின வஸ்து முதிர் பிராயத்தில் வெறுப்பிற்குக் காரணமாகும். ஒரு தேயத்தில் விரும்பப்பட்ட வஸ்து மற்றொரு தேயத்தில் வெறுக்கப்பட்டதாகும். ஒரு காரிய நிமித்தம் வேண்டிய வஸ்து மற்றொரு காரிய நிமித்தம் வேண்டாததாகும் உதாரணமாக, குழந்தைப் பருவத்தில் இச்சிக்கப்பட்ட பொம்மை முதலியன பாலப்பருவத்தில் விரும்பப் படுவதில்லை. ஹிமோத்கிரி பர்வதத்தில் கெட்டியான கம்பளி விரும்பப்படுகின்றது; அதுவே சஹாரா என்னும் பாலைவனத்தில் வெறுக்கப்படுகின்றது. ஒரு பொய்யானது ஜீவஹிம்ஸையை நீக்குமானால் அதுசத்தியமெனப் பேர்பெற்று விரும்பப்படும். ஒரு மெய்யானது ஜீவஹிம்ஸையை உண்டாக்குமானால் அது பொய்யெனப் பேர்பெற்று வெறுக்கப்படும். இங்ஙனமாக இவ்வஸ்துக்களெல்லாம் அடிக்கடி மாறும் தன்மையுடையனவா யிருக்கின்றன. இவ்வஸ்துக்களில் சுகத்தை எள்ளளவேனும் பெற்றவனும், பெறுகின்றவனும், பெறுபவனுமிலன்.

அங்ஙனமாயின், எந்த வஸ்துவினிடத்தில் தான் சுகத்தையடையலாம்? எப்படியாவது சுகமே நமக்கு லக்ஷியம். ஆகையால் சதானந்தப் பேற்றிற்கு வழி என்ன என்பதை ஆராய்வோம்.

இன்னும் ஒன்று. அந்தகாரம் நீங்கியவிடத்துப் பிரகாசம் எங்ஙனம் நிச்சயமோ, அங்ஙனமே துக்கநிவர்த்தி யுண்டானவிடத்து ஆனந்தப் பிராப்தி நிச்சயமாம். ஆகையால் இந்த ஜீவன் அநுபவிக்கும் துக்கத்திற்குக் காரணம் யாதென்று அறிந்து, அதனைக் களைந் தெறிந்துவிட்டால் ஆனந்தோதய மாய்விடும்.

சாக்ஷாத் அகண்ட சைதன்யப் பிரஹ்மவஸ்து மாயாசஹித மாய், சமஷ்டியாகி ஈஸ்வரனெனப் பெயர்பெறும். அதே பிரஹ்ம வஸ்து அவித்யாசஹிதமாய் வியஷ்டியாகி ஜீவனெனப் பெயர் பெறும். ஈஸ்வரனும் ஜீவனும் முறையே மாயை அவித்தைகளி னின்றும் ரகிதமானல் சுத்தப் பிரஹ்ம வஸ்துவாம். இந்த ஜீவன், அவித்தியா சம்பந்தத்தால் பிரஹ்மஸ்தானத்திலிருந்து இழுக்கப் பட்டுக் காரணம், ஸூக்ஷ்மம், ஸ்தூலம் என்னும் மூவகைச்சரீரோ பாதியுடையவனாய் ஜனன மரண சக்கரத்தில் குலாலன் திகிரி யைப்போல் சுழன்று, அலைகடல் துரும்புபோல் சுகதுக்க வதைக ளில் மொத்துண்பன். சம்பந்தப்பட்ட அவித்தையே இவனுக் குக் காரண சரீரமாகும். இதுவே அஞ்ஞான மென்பதுமாம். இவ்வஞ்ஞானத்தினின்றும் உண்டாகும் சங்கற்பம் மனம் என் னும் பேர்பெற்று வாசனையாகிய விதைகளை அடக்கிய ஸூக்ஷ்ம சரீரமாகும். இதினின்றும் வாசனையின் முதிர்ச்சியினல் கர சர ணாதி அவயவங்களுடன் ஸ்தூல சரீரமுண்டாகும். இந்த ஸ்தூல சரீரத்தையே 'நான்' என்று அகங்கரித்து அபிமானித்த ஜீவன் இடைவிடாத் துக்கத்தை அனுபவிப்பன்.

அவித்தையாகிய காரண சரீரமே ஸ்தூல சூக்ஷ்ம சரீரங்க ளுக்கு விதைபோன்றிருப்பதாலும், துக்கத்திற்குக் காரணமா யிருப்பதாலும், அவ்வவித்தியா நாசமே ஆனந்தத்திற்கு விதை யாம்.

பிரஹ்மவஸ்துவோடு அவித்தை 'எப்பொழுது கலந்தது? ஏன் கலந்தது?' என்று அநேக வினாக்கள் உதிக்கின்றன. இவ் வவித்தை எப்பொழுது பிரஹ்ம வஸ்துவினுடன் சம்பந்தப்பட் டது என்பதை நாம் அறியோம். இதுவே நம்முடைய நிஷ்கபட மான விடை. அவித்தையை, அநாதி அஃதாவது ஆதியில்லா தது என்று பெரியோர் கூறுவர். ஆதியற்ற வஸ்துவிற்கு அந்த முண்டாக்கத் துணிவது அசம்பாவிதமன்றோ? எந்த வஸ்து விற்கு ஆதியில்லையோ, அதற்கு அந்தமுமில்லையென்பது சிருஷ்டி நீதிகளில் ஒன்று. ஆகையால் அவித்தை அநாதியென்றால் நாச ரகிதமா யிருக்க வேண்டும். ஆனல் அவித்தியாநாசம், சுருதி, யுக்தி, அனுபவம் இவைகளின் துணிபாம். எதுபோலென்றால், ஒரு தேயத்தில் மண்பாத்திரமே சகல விஷயத்திற்கும் உப யோகப்படுத்தப்பட்டு வந்தது. அந்தத் தேயத்து அரசன்

தன் ராஜ்யத்தில் மண்பாத்திரம் உபயோகப்படுத்துவது தனக்கு இழிவென்று கருதி, இனிமேல் பொன் பாத்திரமே உபயோகப்படுத்த வேண்டுமென்று பறைபறைவித்தான் அரசனது ஆக்கினையினுல் காலக்கிரமத்தில் மண்பாத்திரம்மருந்துக்குக்கூடக் கிடைக்காமையால்பொன்பாத்திரமேவழங்கிவந்தது. மண்பாத்திரமானது அத்தேயத்தில் எக்காலத்தில் நூதனமாகச் செய்யப்பட்டதோ அஃது ஒருவருக்கும் தெரியாது. மண் பாத்திரத்திற்கு ஆதியறியாமலிருந்தும் அந்தம் எங்ஙனம் உண்டாயிற்றோ அங்ஙனமே அவித்தையின் ஆதி அறிவுக்கெட்டாவிடினும் அந்தம் உண்டாதல் சம்பாவிதமே; தவிரவும் திடீரென்று ஓர் ஆழமான கிணற்றுக்குள் விழுந்த ஒருவன், தான் மூச்சுவிட முடியாமல் தண்ணீரில் மூழ்கித் தத்தளித்துப் பிராணனுக்கே ஆபத்து விளைந்திருக்கும் சமயத்தில், தான் கரையிலிருந்து எங்ஙனம் வீழ்ந்தான், ஏன் வீழ்ந்தான் என்று சிந்தித்து நடந்தவற்றை ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டிருப்பானு? அல்லது, தான் தப்பிப் பிழைக்க வழிதேடுவானு? அதுபோலவேசம்சாரசாகரத்தில்வீழ்ந்துஅதன் பயங்கரமான அலைகளால் மோதப்பட்டுச் சிதறுண்டு கரைகாண இச்சிப்பவனுக்கு அவித்யா நாசமே லக்ஷியமாயிருக்குமன்றி அவித்தை ஆதியா? அல்லது அநாதியா? என்று ஆராய்வது அல்ல. இவை யெல்லாம் பிரபஞ்சத்தவருக்கே.

ஆகையால், ஜீவன், பிரபஞ்சத்திலுள்ள வஸ்துக்கள் ஒன்றிலாவது சுகத்தைக் காணுதவனுய் அநேக கோடி ஜன்மங்கள் எடுத்தலுத்து, மிகவும் துக்காக் கிராந்தனுய்ச் சுகத்தையே கருதினவனுய் ஏங்கிப் பரிதவித்து, அனுபவித்த வஸ்துக்களில் சுகமின்மையால் அவற்றை வெறுப்பன். எப்பொழுது பிரபஞ்ச வெறுப்புண்டானதோ அப்பொழுது முமுக்ஷுவானுன் பிரவர்த்தி மார்க்கமென்னும் அதோ முகத்தினின்றும் நிவர்த்தி மார்க்கமென்னும் ஊர்த்துவ முகம் நோக்கிவிட்டான். முமுக்ஷுவானவன் மோக்ஷ இச்சையுடைய நூதன அப்பியாசி. முமுக்ஷுவினுடைய நிலைமை மிகவும் பரிதபிக்கத் தக்கது. பூர்வஜன்ம வாசனைகளும் பிரபஞ்சாகிருஷ்ண சக்தியும் பின்னுக்குப் பலமாக இழுக்க, தீவிர ஆத்திரமானது முன்னுக்கிழுக்க இடையில் ஜீவன் படும்பாடு சொல்லிமுடியாது. முமுக்ஷுவானவன், சதா சற்குரு சந்நிதியில் இருக்கக் கடவன். சற்குரு கடாக்ஷத்தாலும், தரிச

னத்தாலும், உபதேசத்தாலுமே முமுக்ஷு தனக்கு நேரிடும் இடையூறுகளை ஜயிக்க வல்லவனாவன். குரு பக்தியைத் தவிர வேறெவ்வித பாசமும் மனதிலிருத்தல் கூடாது. சற்குருவை ஸ்தானம், சத்பாவம், அங்கம், ஆப்தம் என்கிற நான்குவிதங்களாலும் சிசுருஷை செய்யக் கடவன். முமுக்ஷுவுக்கு நேரிடும் சில இடையூறுகளைக் கூறுவோம்:—உலக விஷயத்தில் வெறுப்புத் தோன்றிய உடன் மனம் திருப்திகரமாயிராமல் வருத்தமுறும். பெற்றோர், சிநேகிதர், மனைவி, செல்வம் முதலியவற்றிற் பற்று நீங்கும்; ஒருவிதமான தொழிலும் செய்ய விருப்பமற்றவனாய்த் தாயை நாடும் குழவியைப்போலத் தன் ரக்ஷையின் நிமித்தம் குரு சந்நிதானத்தையே நாடுவன். சிற்சில சமயங்களில் தாயார் வந்து கட்டியணைத்து முத்தமிட்டு "இச்சிறுபிராயத்தில் உனக்கிது தகாது. என்னைக் கைவிட்டால், என்சொற்படி கேளாவிட்டால், சமுத்திரத்தில் விழுந்து மரணமடைவேன்; நாக்கைப் பிடுங்கிக் கொண்டு இறப்பேன்" என்று பலவிதத்திலும் கண்ணீர் ஆறாக விட்டழுது பிரலாபித்து உருகும்போது, முமுக்ஷு மனங்கரைந்து 'ஐயகோ! பத்துமாதம் சுமந்துபெற்று என்னைச் சீராட்டித் தாலாட்டி எறும்பு கடிக்கவும் மனம் பொறாமல் வளர்த்த தாயை எப்படி வெறுக்கத் துணிவேன்? சர்வ சங்க பரித்யாகம் செய்த பட்டினத்தடிகளும், தம் மாதாவின் மரணாந்தரம் புலம்பியழுதார். அவதார புருஷராகிய ஸ்ரீ சங்கரரும் தம் மாதாவிற்குரிய தகனகிரியையை நடத்தினர். சைதன்னியரும் மாதாவை மறவாமல் அன்பு பாராட்டிவந்தார். பெற்றோரிடத்தில் பக்தி பாராட்டிவந்த புண்டரீக பக்தனுக்காக வன்றோ சாக்ஷாத் பகவானும் பாண்டுரங்கனெனப் பேர்பெற்று ஒரு கால் ஆற்றிலும் ஒரு கால் செங்கல்லின்பேரிலுமாகப் பண்டரிபுரத்தில்இன்றைக்கும்விளங்குகின்றார். வயிற்றிலிருந்து சதையை அறுத்துக் கொடுத்தது போலன்றோ நம்மைப் பெற்றாள். அவளது ரத்தம் நமது தேகத்தில் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. மாதாவை மறப்பவனைப் பார்க்கிலும் நன்றிகெட்ட மிருகம் யாது? எவ்வளவோ பொறுக்கவொண்ணாத துன்பம் வந்த காலங்களிலும் நமது முகத்தைப் பார்த்துப் பிள்ளைகலி தீர்க்கவந்த பெருமானே யென்று சந்தோஷப் பட்டுத் தன் மனதை ஒருவாறு தேற்றிக் கொள்ளுவாள். புத்திரன் சிறையில்பட்டான் என்று கேள்விப்பட்ட தினமுதல் ரத்தமும் சதையுமாக அறுத்துத் தள்ளுகிற தீராத கொடிய மூலவியாதியினால்

வருந்துவாள். இங்ஙனம் என்னையே நம்பியிருக்கும் தாயை எப்படி மறப்பேன்?' என்று தனக்குள் தானே உளறுவான். அவன் மனம் தாயினிடத்திலேயே பற்றும்.

பின்னர், தான் விவாகம்செய்த மனைவியைப்பற்றி நினைப்பான். 'முன்னும் பின்னும் அறியாத அன்னியர் வீட்டில் பிறந்து மிகுசெல்வமாய் வளர்ந்து, பின் என்னை மணந்து பெற்றோர் சகோதரர் முதலியவர்களை விட்டு நீங்கி என்னையே கதியாக அடைந்திருப்பவளை எப்படி வெறுக்கலாம்? நாம் கைவிட்டால் அவளுக்கு ஆதரவு யார்? அக்கினி சாக்ஷியாக நான் கைவிடேனென்று கைப்பிடித்தேனே; ஆகையால் சத்தியம் தவறிய மகா பாவியாவேன். அவள் இச்சித்த போகங்களை நல்காமல் நான் துறப்பதால் அவளுடைய கற்பிற்குப் பங்கம் நேரிடுமாயின், நான் உத்தரவாதியாவேன் அல்லவா? பெண்ணென்றால் பேயும் இரங்குமென்று சொல்லுவார்கள். ஸ்திரீயின் கண்ணீர் பூமியில் சிந்தினால் அதற்குக் காரணமாயிருப்பவர்களுக்கு அதிசீக்கிரத்தில் நாசம் உண்டாகுமென்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றனவே. பின்னும் புத்திரோற்பத்தி யில்லாவிடில் புத் என்னும் நரகத்தினின்று விடுபட முடியாதென்று சாஸ்திரம் இருக்கின்றதே. ஆகையால் சிலகாலம் மனைவியுடன் வாழ்ந்து அவளுடைய சம்ரக்ஷணைக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்து, சில புத்திரர்கள் உண்டான பின்னர்ப் பார்த்துக்கொள்வோம்' என்று ஒரு மெலிந்த தீர்மானம் செய்வான். அங்ஙனமே ஒருகாலத்தில் தீரத்துவத்துடன் வெறுப்பானாயின், மனைவியானவள் தெருவில் முச்சந்தியில் போகும்பொழுது மடியில் கைபோட்டு 'எனக்கென்ன வழி' என்று கேட்பாள். ஊர் ஜனங்கள் பார்த்து நிந்தித்துக் கையிலாகாதவன் என்று ஏளனம் செய்வார்கள். சம்பாதித்து ரக்ஷிக்கப் பயந்து கைவிடுகிறான் என்பார்கள். ஆகையால் முமுக்ஷு முமுக்ஷுத்துவத்தினின்றும் தவறுவான். அருமைபாகிய புத்திரர்களையும், பந்து ஜனங்களையும் பிரிய மனமில்லாதவனாய் ஏக்கமுறுவான். தன்னுடைய செல்வத்தை நினைந்து நினைந்து 'நமக்கு என்ன குறையிருக்கின்றது? நமக்கு ஏன் இம்மனக் குழப்பம்?' என்று பலவாறாகச் சிந்திப்பான். 'நமக்கு நல்ல புத்தி யுக்திகள் இருக்கின்றன. அதை அபிவிர்த்திசெய்து நூதன சாஸ்திரங்களைக் கண்டுபிடித்து மகா பண்டிதன் எனப் பேர்பெறலாம். கட

வுள் இவ்வுலக வஸ்துக்களை நமக்காகவே சிருஷ்டித்திருக்க நாம் அவற்றை வெறுத்துச் செல்வது நியாயமன்று' என்றிவ்வாறு நினைப்பான்.

இன்னும் சிநேகிதர்களைப் பார்க்கும்பொழுதோ, மனம் உருகி 'ஸ்நேக வாத்சல்யமானது விடப்படாதது. இருவர் மனமும் ஒத்து ஏகமனதாய்ப் பால்யப்பருவ முதல் கட்டியுருண்டு விளையாடி வளர்த்த ஸ்நேகத்தை எங்ஙனம் விடுதல் கூடும்? ஸ்நேகிதர்களுடைய சுகமும் துக்கமும் நம்மையும் பொறுத்தனவன்றோ? ஆழ்ந்த சமுத்திரத்தில் மூழ்கி மரணமடைவதற் கொப்பான அதிகரமான துன்பங்கள் நேரிட்டகாலத்தும் அவை ஸ்நேகிதர்களால் நிவர்த்தியடைகின்றன. ஸ்நேகிதர்களால் துன்பங்கள் மறக்கப்படுகின்றன; இன்பமே எங்கும் உலாவுகின்றது. நம்முடைய ஸ்நேகிதர்கள் எல்லோரும் அழகிய பட்டாடையுடுத்து, விலை உயர்ந்த ரத்தினாபரணங்கள் பூண்டு, அதி சௌந்தர்யவதிகளான ஸ்திரீகளைப் புணர்ந்து, அதிகாரங்கள், கௌரவப்பட்டங்கள் வகித்துச் சீமான்களாய் வாழ்கின்றனரே! நமக்கு மாத்திரம் ஏன் இந்த மனக்குழப்பம்' என்று வெவ்வேறு விதமாக எண்ணி, முன்வைத்த காலைப் பின் வாங்குவான். இவ்வாறே உலகத்தினுள்ள ஒவ்வொரு விஷய சுகத்திலும் மனமானது அடிக்கடி நாடவும், இவ்விஷய சுகங்களிலெல்லாம் அநந்தங்கோடி ஜன்மங்களாக அடிபட்டுத் தேர்ந்தவனாகையால் விரக்தி யுண்டாகவும், இவ்விதமாகச் சிறிது நாட்செல்ல சூரிய சந்நிதானத்தில் பனிபோல சாக்ஷாத் சற்குரு தரிசனத்தாலும் கடாக்ஷத்தாலும் உளறிக்குழறிக்கொண்டிருந்த மனமானது திடப்பட்டு, வைராக்கியம் முதிரும். சற்குருலாபம் இல்லாவிடில் ஜீவன் கடைத்தேறுவது மிகவும் கஷ்டம். முமுக்ஷு என்னும் நாமத்திற்கு அருகனாக முடியாது. வீழ்ந்திருக்கும் பாழ்ங்கிணற்றினின்றும் கைதூக்கி விடுவதற்குக் குருவே அதிகாரம்பெற்றவர். சைதன்ய வஸ்துவே மானிடச்சட்டை சாற்றிவந்து ஜீவகாருண்ய ஸ்வரூபியாய்க் குருமூர்த்தி என்று பேர்வகிக்கும். புருஷன் இல்லாவிடில் ஒரு ஸ்திரீக்கு எங்ஙனம் கர்ப்பம் தரிக்காதோ, அங்ஙனமே குருவில்லாவிடில் முமுக்ஷுவுக்கு ஞானம் உண்டாதல் அரிது. அறிவுக்கறிவாய் நின்றுணர்த்துவதும் குருவேயாகும். குரு ஸ்வரூபத்தைத் தவிர வேறொன்றும் இல்லை. எவ்வளவு சாஸ்திரங்கள் அறிந்தாலும், எவ்வளவு புத்திமானாயிருந்தாலும், குருவுபதேசம் இல்லாவிடில்

மோக்ஷம் சித்திக்காது. அதிக தாகத்தினல் தவித்துக்கொண்டிருக்கும் ஒருவன் சமுத்திர ஜலத்தைக் குடம் குடமாய் அருந்தினும் அவனுக்குத் தாகம் தணியுமோ? தணியாது. ஆனல் அதே சமுத்திர ஜலத்தைச் சூரியன் தன் கிரணங்களால் மேக ரூபமாய்க் கிரகித்துக்கொடுக்க, அதில் ஒரு கையளவு ஜலமும் போதும். அதுபோலவே, மோக்ஷ தாகத்தையுடைய ஒரு முமுக்ஷு அளவற்ற சாஸ்திரங்களை ஆராய்ந்திருந்தாலும் திருப்தியடையான். ஆனல், சற்குரு அப்பியாசமாய கிரணங்களால் சாஸ்திரங்களாப சமுத்திர ஜலத்தை ஸ்வானுபவரூபமாகக் கிரகித்து முமுக்ஷுவுக்குக் கொடுக்க, அவருடைய ஒருவார்த்தையே அவனுக்குத் திருப்தியுண்டாக்கும். ஆகையால் ஜனன மரண வியாதியைச் சொஸ்தப்படுத்த சற்குருவே வைத்தியநாதன். பவசாகரத்தைத் தாண்டுவதற்கு அவரே படவுபோன்றவர். பிரபஞ்சப் பேயை ஓட்டுவதற்கு அவரே மந்திரவாதி. பிரபஞ்சத்தைப் பிரஹ்ம வஸ்துவாக்க அவரே ரசவாதி. தக்ஷிணமூர்த்தி ஸ்வரூபமாய் வந்து, சனக சனந்தனதியர்க் குபதேசித்ததும் அவரே. கால தேசங்கட்குத்தக்க பிரகாரம் ஸ்ரீகிருஷ்ணனகவும், ஸ்ரீ சங்கரராகவும், மத்வராகவும், ராமாநுஜராகவும், மகமத் ஆகவும், இயேசு கிறிஸ்துவாகவும், புத்தராகவும் அவதாரம் செய்ததும் அவரே. அவரவரது பரிபாகத்தை முன்னிட்டுச் சற்குரு போலவும், சிநேகிதன் போலவும், பெற்றோர் போலவும், மனைவி போலவும், அடிமையாகவும் வந்து உபதேசிப்பர்; ஜன்ம சத்துருவாகவும் வந்து மோக்ஷத்தை அளிப்பர். ஆகையால் குருபக்தியே முமுக்ஷுவுக் கணியத்தக்க கவசமாகும். ஏகலைவன் என்னும் வேடன் தநுர்வித்தையைக் கற்கவேண்டிப் பஞ்சபாண்டவ துரியோதனதியர்க்கு ஆசாரியராகிய துரோணரை வேண்டிக் கொண்டான். அவர் அவனுக்குத் தனுர்வித்தையைக் கற்பிக்க மறுத்துவிட்டனர். உடனே அவன் அவருடைய உருவச்சிலையொன்று செய்து, அதனிடத்தில் பக்திபாராட்டித் தானே யாவருக்கும் அடைதற்கு அரிதாகிய தனுர்வித்தையைக் கற்றுக் கொண்டான். கபீர் தாசரும் குருபக்தியினல் கோரக்ஷநாதனை வென்றார். ஸ்ரீ சங்கரரானவர் கங்கையின் அக்கரையிலிருந்து இக்கரையிலிருக்கும் தனது சிஷ்யராகிய சுரேஸ்வராசாரியரைக் கூப்பிட, உடனே அவர் கங்கையிலிறங்கி, குருபக்தி மகாத்மியத்

தால் கங்கையினிடத்தில் பத்மதளங்களைப் பாதம் வைக்கும் இடங்களில் பெற்று, பத்மபாதர் எனப் பெயர்பெற்றுப் பிரகாசித்தார். எல்லோராலும் முழுமூடன் எனக் கருதப்பெற்ற ஆனந்த கிரியார் ஸ்ரீ சங்கராது நான்கு மடங்களுள் ஒன்றற்கு ஆசாரியரானார். இங்ஙனமே குருபக்தியினால் சித்தி முத்தியடைந்தவர் அனந்தங்கோடி. சாதன சதுஷ்டய அதிகாரியாகிய சிஷ்யன் குருவைத்தேடுகிறான். வேளாண்மைக்காரன் தகுந்த நிலத்தைத் தேடுவதுபோலக் குருவும் சிஷ்யனைத் தேடுகிறார். இருவருடைய ஆத்திரமும் முதிருங்கால் ஒருவரை யொருவர் சந்திக்கின்றார்கள். சூரிய தரிசனத்தால் தாமரை மலர்வதுபோல், குரு தரிசனத்தால் சிஷ்யன் பிரகாசிப்பான். குருவின் உபதேசமின்றி அஞ்ஞானாந்தகாரம் நீங்காது. நாமதேவருக்கு சாக்ஷாத் ஈஸ்வரன் நேரேவந்து தரிசனம் கொடுப்பதும், ஊட்டுவதும், கூட உண்பதுமாயிருந்தும், வேகாத சட்டி என்றன்றோ கோராகும்பர் அவரை நீக்கி விட்டார்; ஏனென்றால், சற்குரு லாபம் இல்லாததால் என்க.

நிற்க, குருக்களென்றும், மடாதிபதிகளென்றும் ஒவ்வொரு காரிய நிமித்தம் நடிக்கும் வேஷதாரிகளை மிகவும் கவனிக்குக. இவர்களைக் குரங்குகளென்றும், மடமைக்கு அதிபதிகளென்றும் நினைக்கவேண்டும். இவர்களை நம்பினால் குருடும் குருடும்கூடிக் குருட்டாட்டமாடிக் குழியில் விழுந்த கதைபோல் முடியும். இவர்களுக்குச் சிஷ்யராவோர், கஞ்சா அபின் கள் சாராயம் முதலிய சாதன சதுஷ்டயத்தில் அந்தரங்க அப்பியாசிகளா யிருத்தல் வேண்டும். ஒருகால் ஒரு திருடன் திருடப்போன விடத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டான். இருட்டாயிருந்தபடியால் அந்த வீட்டுக்காரன் அந்தத் திருடனுடைய மூக்கையறுத்து, மறுநாள் காலையில் அவனை அடையாளம் கண்டுகொள்ளலாம் என்று விட்டுவிட்டான். திருடன் ஊரிலிருந்தால் சங்கதி வெளியாகும் என்று பயந்தும், மூக்கறுபட்டிருப்பதால் வெட்கப்பட்டு, காட்டிற்குஓடி, காஷாயம்தரித்து, சந்நியாசிவேடம் பூண்டுகொண்டான். ஒருவரையும் காணாதபோது, காய் கனி பழங்களைப் பறித்து உண்பதும், யாவரையேனும் கண்டபோது தான் கட்டிவைத்திருக்கும் குடிசைக்குள் நுழைந்து, கண்மூடி நிஷ்டையி லிருப்பவன்போன்று பாவனை பண்ணுவதுமாயிருந்

தான். இரண்டு மூன்று தினத்திற்குள் ஜனங்கள் கூட்டங் கூட்டமாக மூக்கறுபட்ட சாமியாரைப் பார்க்கவரத் தலைப்பட்டார்கள். பால் பழங்கள் தாராளமாகிவிட்டன. சாமியார் மௌனம் சாதித்தார். இப்படி சின்னாட்செல்ல, சிலர் சாமியாரிடத்தில் உபதேசம் பெற்றுக்கொள்ள இச்சைகொண்டார்கள். அவர்களுள் ஒருவன் பால் பழம் மதிப்பு முதலியவற்றில் தீவிரதர இச்சையுடையவனாய், தினந்தோறும் மூக்கறுபட்ட சாமியாரை உபதேசத்திற்குத் தொந்தரவு செய்துவந்தான். ஒருநாள் மூக்கில்லாச்சாமியார் அவனைக்கூப்பிட்டு, கூர்மையான கத்தியொன்று கொண்டுவந்து கொடுத்தால், உபதேசம் செய்கிறேனென்று மௌனவாயைத் திறந்து சொன்னார். அவன் அப்படியே ஒரு கத்தியுடன் மறுநாட்காலையில் குருவின் முன்வந்து நின்றான். சாமியார் அவனைத் தனியே வெகுதூரம் அழைத்துக் கொண்டுபோய்க் கத்தியை வாங்கிக்கொண்டு கீழே உட்கார்ந்து கண்ணை மூடச்சொன்னார். அவன் அங்ஙனமே செய்ய, சாமியார் தனக்குக் கிடைத்த உபதேசத்தைக் கத்தியால் அவன் மூக்கின்பேரில் பிரயோகித்துவிட்டார். மூக்கறுந்தவன் அழ, சாமியார் "என்னுடைய குருவிடத்திலிருந்து எனக் நக்கிடைத்த உபதேசம் இதுவேயாம். நான் எவ்வாறு அதனைக்காப்பாற்றி வருகிறேனோ அப்படியே நீயும் செய்வாய்" என்று உபதேசஞ் செய்தார். அவனும் அவமானத்திற்குப் பயந்து இன்னொரு காட்டிற்குப் போய் மூக்கில்லாச் சாமியாரானான். அவனும் அநேகருக்கு இவ்வாறே உபதேசம் செய்தான். இம்மாதிரி நாடெல்லாம் மூக்கில்லாச் சாமியார் கூட்டமாயிற்று என்பதாக ஒரு கதையுண்டு. அதுபோன்ற மகான்களும் குருக்களுமே இப்பொழுது அதிகமாகக் காணப்படுவார்கள். ஆகையால் வெகு ஜாக்கிரதையாயிருக்கவேண்டும் சற்குருவானவர் அதிகாரத்துடன் விளங்குவார். ஒருவருக்கொருவர் அடித்துக் கலகம் செய்துகொண்டிருக்கும் கும்பல் ஜனங்கள் எப்படி சாதாரண ஜனங்கள் விலக்கினால் விலகாமல் சர்க்கார் அதிகாரம்பெற்ற ஒரு போலீசுக்காரனுடைய வார்த்தைக்குச் செவி சாய்ப்பார்களோ, அப்படியே பிரபஞ்சக் கலகத்திற்குட்பட்ட ஜனங்கள் சாதாரண வேஷதாரிகளுடைய கபடவார்த்தைகளுக்குச் செவி சாய்க்காமல் வாஸ்தவ குருவின் முன் பணிவார்கள். மகான்கள் உலகத்தவரது பழிப்பிற்குக்

காரணமாவார்கள். சத்தியோத் தாரணத்தின்பொருட்டு வெகு ஹிம்சைக்குள்ளாவார்கள். அப்பேர்ப்பட்ட ஞானிகளாகிய குருக்களை முமுக்ஷு அடையக்கடவன். யாருடைய சந்நிதானத்தில் முமுக்ஷுவுக்குப் பயமின்மையும், மனத்தெளிவும், சந்தோஷமும் உண்டாகின்றனவோ அவரே அவனுக்குக் குருவாவர். எப்படிச் சிற்றின்பப் பிரியர்களுக்கு ஸ்திரீ சந்நிதானத்தில் சுகம் உண்டாகுமோ அப்படியே பேரின்பப் பிரியனாகிய முமுக்ஷுவுக்குக் குரு உபதேச சந்நிதானத்தில் ஆனந்தம் ஜனிக்கும்; ஆகையால் முமுக்ஷு சத்குருவைத்தேடி, எதிர் வரும் அவரைக்கண்டு அவருடன் குருகுலவாசம் செய்யவேண்டும். சதா காலமும் குரு சந்நிதானத்திலேயே இருந்து தன் களங்கத்தை மாற்ற வேண்டும். அவர் உண்டு மிகுந்த சேஷத்தைப் புசித்து, அவரது சரீரத்தைத் தன்னுடையதாகப் பாவித்துக் காப்பாற்றக்கடவன். அவரை உயிர்க்குயிராய்ச் சிநேகித்து அவர்பொருட்டுத் திரிலோகங்களையும் திரணீகரிக்கக்கடவன். அவரது ஸ்தானத்திற்குத் தினந்தோறும் பூஜைசெய்யக்கடவன். அவரை சாக்ஷாத் சச்சிதானந்த சொரூபமாகவே கருதக்கடவன். இவ்விதமாகவே குருகுல வாசஞ்செய்யும் காலையில், நாம் முன்னர்க் கூறியுள்ள பிரவிர்த்தி நினைவுகள் மனதில் அடிக்கடி தோன்றும். அநேக சந்தேகங்கள் உண்டாகும். அவற்றைக் குருவினிடத்தில் கூறுவான். குருவானவர் அவன்மனதில் உண்டாகும் சந்தேகங்களை உடனுக்குடன் நிவர்த்திசெய்து அவனுடைய மனதைத் திடப்படுத்தி, சர்வசங்கப் பரித்தியாகஞ் செய்யும்படியாய்ச் செய்து, கடைசியாய் அவனைக் கேவலம் தனித்த ஆத்மானுபூதியிலிருத்தி வைப்பார். இவற்றைக் குரு சிஷ்ய சம்பாஷணை ரூபமாக வெளியிடுவாம். கப்பல் கரை காணாக்காலத்தில் மாலுமியின் மனம் நிலைதடுமாறித் தத்தளிப்பதுபோல, முமுக்ஷு ஆண்டி பரதேசிகளைத்தேடி அடிபணிவதும், காஷாய வஸ்திரதாரிகளின் பின்னே அலைந்து காத்திருப்பதுமா யிருப்பான். ஆனால் ஒருவரிடத்தும் அவன் மனம் திருப்தி படுகிறதில்லை. ஒருநாள் ஒரு மகான் தான் கட்டியிருக்கும் கோவணம் தவிர வேறு உலக உடைமையில்லாதவராய் ஒரு தடாகத்தின் கரையில் சதா பிர்ம நிஷ்டாபரராய் விளங்குகிறார். சில ஜனங்கள் அங்குக் கூடுகிறார்கள். அவர் கண்விழித்து மனமானது பகிர்முகப்பட்டு உலக உணர்ச்சிபெற,

சிறிது நேரம் வேதாந்த விஷயங்களைப் பற்றிப் பிரசங்கிக்கிறார். பேசிக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே மனமானது லட்சியத்தை நாடிவிடுகிறது; சமாதியில் கூடிவிடுகிறார். இதைக்கேள்வியுற்ற முமுக்ஷு ஒருவன் தானும்போய்ப் பார்த்துவரலாமென்று அங்குச் செல்லுகின்றான். அப்பொழுது அவர் அநுபவாநந்தத்தைப் பகிர்ந்து கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார். அவனைக் கண்டவுடன் அவர் தலையை யசைத்து உட்காரும்படி சைகை காட்டுகிறார். ராஜாதிபிரபுக்கள் வந்தபோதிலும் அவர் தலையை யசைப்பதில்லை. நிமிர்ந்துகூடப் பார்ப்பதில்லை. இவனைக் கண்டவுடன்தான் சைகை செய்தார். இது ஜனங்களுக்கு ஆச்சரியமாயிருக்கிறது. கடைசி வரையிலிருந்துவிட்டு, ஜனங்கள் கலையும்பொழுது இவனும் போய்விடுகிறான். இங்ஙனமே தினம் வந்து போய்க்கொண்டிருக்கிறான். அவராவது இவனாவது ஒருவரோடொருவர் நேரேபேசுகிறதில்லை. ஆனால், இவன் வந்தவுடன் அவர் தலையை யசைப்பது வழக்கமாய்விட்டது. அவரது நிர்ப்பயமான தத்துவஞானப் பிரசங்கங்களை இவன் அறியமுடியாதவனா யிருந்தபோதிலும் ஒரு குழந்தையானது எப்படி வாழைப்பழத்தின் பேர் லக்ஷணம் முதலியவற்றை அறியாமலிருந்தபோதிலும் அப்பழத்தினிடத்தில் பிரியப்படுமோ, அதுபோலவே இவனுக்கு அம்மகானது வசனங்கள் அமிர்த சமானமா யிருக்கின்றன. ஆகையால் தினம் போய்ச் சித்திரப் பதுமைபோல் நின்றுவிட்டு வருகிறான். அவரைத் தனியேகண்டு தன் குறைகளையும் ஆசைகளையும் சொல்லி நிவர்த்தி பெறவேண்டுமென்று மிகவும் இச்சிக்கிறான். இதற்காக ஒருநாட் காலை 9-மணிக்கு அவரைத் தரிசனம் செய்யச் செல்லுகின்றான். அவரைச்சுற்றி ஒருவருமில்லை. தனியே சதானந்தரா யிருக்கிறார். அவரது பாதபத்மங்களில் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ் செய்தெழுந்து மிகவும் பயபக்தியுடன் ஒதுங்கி நிற்கிறான். அவரும் உடனே சமாதியினின்றும் கண்விழித்துப் பார்த்து, தலையை யசைத்து உட்காரும்படி சைகைசெய்கிறார். ஆனால், இவன் உட்காராமல் அவரது இருபாதங்களையும் கட்டித் தழுவி முத்தமிட்டு, "ஸ்வாமி! என்னை ஈடேற்ற எழுந்தருளி வந்த குருமூர்த்தி! நான் மிகவும் தவிக்கிறேன். இப்பிரபஞ்சத்தினின்றும் பயமும் துக்கமுமே உண்டாகின்றன. மனதோ சுகத்தையே நாடுகின்றது. அதற்கு ஒரு வழியும் காணேன். உலக

வஸ்துக்கள் அழிவுறுவன என்றும், துக்காஸ்பதம் என்றும் நன்ருக அறிந்தும், அவற்றையே உறுதியாக நம்பித் தத்தளிக்கிறேன். ஏதோ துக்கமானது என்னப்பனே! என்னிடம் குடிகொண்டிருக்கிறது! வேறொன்றும் சொல்லத் தோன்றவில்லை. என்னை எப்படியாவது ரக்ஷிக்கவேண்டும். ஸ்வாமி! தங்களுடைய சந்நிதானத்தில் நான் குதூகலமடைகின்றேன். தைரியம், பலம், பராக்கிரமம்—இவை மேன்மேலும் என்னிடம் வளர்கின்றன. உலகத்தை வெறுப்பதற்கு மனமும் உண்டு. ஆனல், பாவத்தை யடைவேனென்று பயப்படுகின்றேன். பித்துப் பிடித்தவன்போல் விழிக்கின்றேன்" என்று இரண்டு கண்களிலும் கண்ணீரானது தாரை தாரையாய்ப் பொழியத் தேம்பியழுது நின்ருன்.

குரு :—புத்திரா! பயப்படாதே. நான் அபயாஸ்தம் கொடுத்தேன். அரியஞான விஷயங்களைக் கிரகிக்கத் தற்காலத்தில் நீ வல்லவனன்ருயினும் உன்னிடம் நிரம்ப நம்பிக்கையும் விசுவாசமும் குடிகொண்டிருப்பதால், நீ சற்றும் கிலேசமடைய வேண்டாம். ததீசிமகரிஷி தேவர்களுடைய அஸ்திர சஸ்திரங்களையெல்லாம் விழுங்கி வைத்திருந்து மறுபடியும் அத்தேவர்களின் ரக்ஷையின் நிமித்தமே (கொடிய அசுரர்களை ஸம்ஹரிக்கும் பொருட்டு) அவற்றைத் தம் முதுகெலும்பு ரூபமாக வஜ்ராயுதமாகுமாறு தேவேந்திரனுக்கு அளித்தனரன்ருே? அதுபோல உனது யதார்த்த சொரூபத்தை நான் கிரகித்து, மறுபடியும் உன்னுடைய ரக்ஷையின் நிமித்தம் சுவானுபவ ரூபமாகத் திரட்டியுருட்டிக் கடைந்தெடுத்த ஆத்மஞானத்தை இதோ உனக்கு அளிக்கின்றேன். நீ இவ்வஜ்ராயுதமான ஆத்மஞானத்தால் கொடிய அசுரர்களாகிய பிரபஞ்ச விஷயங்களை அதஞ்செய்து சுவராஜ்ய பதவியிலிருப்பாய்.

சிஷ்யன்:—ஸ்வாமி! தாங்கள் சொல்லிய வெல்லாம் அமிர்தத்திற் கொப்பாயிருக்கின்றன. ஆனல் 'நம்பிக்கை' என்றும், 'விசுவாசம்' என்றும், 'உனது' என்றும், 'உனது ஆத்ம ஞானத்தை உன் ரக்ஷையின் நிமித்தம் நான் கொடுக்கிறேன்' என்றும் பலவாருகச் சொன்ன விவரம் விளங்கவில்லை. ஆகையால் கருணைபுரிந்து தெளிவாகக் கூறுதல் வேண்டும்.

குரு :—அப்பனே! நான் கூறுவதைச் சிரத்தையுடன் கேட்பாயாக. சர்வ விஷயங்களுக்கும் நம்பிக்கையே காரணம். நம்பிக்கையாலே உலகம் கட்டப்பட்டிருக்கின்றது. நம்பிக்கையில்லாமற் போகுங்காலத்து, துக்கமும் துன்பமும் மேலிடுகின்றன. களங்கமற்ற மனத்தினிடத்திலேயே நம்பிக்கை உதயமாம். சாதாரணமாக உலகவழக்கத்திலும் நம்பிக்கை மோசம் என்பது பெருங் குற்றமாமென்று கேட்டிலேயோ? நம்பிக்கையின் முதிர்ச்சியே பக்தியெனப்படும். ஸ்திரமான நம்பிக்கையை உடைத்தாயிருக்கும் ஒருவனுக்கு அபஜயம் ஸ்வப்பனத்திலும் வருவதில்லை.

"True hope is swift and flies with swallow's wings, Kings it makes gods and meaner creatures kings." என்றபடி பரிபூரண நம்பிக்கையே ஒரு மனிதனுடைய உயர்வுக்கும் தாழ்வுக்கும் காரணமாயிருக்கின்றது. மகம்மதிய மதத்திற்கு நம்பிக்கையே ஆணிவேர் போன்றது. சாதாரண நம்பிக்கையாலன்றோ கோடானுகோடி ஜனங்கள் மகமதியர்களாய் மகா வைராக்கிய சீலர்களாய் விளங்குகிறார்கள்! மகானாகிய இயேசு கிறிஸ்துவினுடைய மகா வாக்கியோபதேசமும் "என்னை நன்றாய் நம்பு. நானும் என் பிதாவும் ஒன்றே. நம்பினால் மோக்ஷமடைவாய்" என்பதே. நம்பிக்கையே கிறிஸ்துமதத்திற்குப் பிரதான அங்கமாயுள்ளது. சுருங்கச்சொல்லில், நம்பிக்கையே சகலமதங்கட்கும் ஆதாரமாயுள்ளது. நம்பிக்கையென்னும் அஸ்திவாரம் இடிபட்டால் மதங்களும் துகளாய் விடும். நம்பிக்கையே அறிவென்றும், ஞானமென்றும், ஜீவகாருண்ணியமென்றும் பற்பல நாமரூப பேதத்துடன் விளங்குகின்றது. வான்மீக முனிவர் நாரதருவடைய "மராமரம்" என்னும் வார்த்தையில் வைத்த அதிநம்பிக்கையால் திரிகால ஞானியாகி, வான்மீகர் எனப் பேர்பெற்று ராமாயணம் என்னும் சிறந்த இதிகாசத்தைத் தீர்க்கதரிசிபோல வெளியிட்டார். கபீர்தாசாரும் சாதாரண நம்பிக்கையாலே அணிமாதி அஷ்ட சித்திகளைப் பெற்றார். நாமதேவருக்குக் குழந்தைப் பருவத்தில் சாதாரணமாக உண்டாய நம்பிக்கையா லன்றோ சாக்ஷாத் பகவானும் விக்கிரகத்தினின்று வெளிப்பட்டு, ஊட்டுதல், கூட உண்ணுதல், கொஞ்சுதல் முதலிய திருவிளையாடல்களைச் செய்தார். நம்பிக்கையான தத்துவமே உலகத்தில் அரசு செலுத்துகின்றது. பிசாசென்பதும் பேயென்பதும் நம்பிக்கையிலேயே உற்பத்தியாகின்

றன. ஏன்? இப்பிரபஞ்சமே நம்பிக்கையாகிய பிராதிபாசிக அவஸ்தையில் உற்பத்தியாகி, நம்பிக்கையாகிய வியாவகாரிக அவஸ்தையில் ஸ்திதி செய்யப்பட்டு, நம்பிக்கையாகிற பாரமார்த்திக அவஸ்தையில் ஸம்ஹாரம் செய்யப்படுகின்றது. ஜீவனை அதோ கதியில் தள்ளுவதும் நம்பிக்கையே; கரையேற்றிச் சதாநந்தானுபவனுக்கு வதும் நம்பிக்கையே. ஒரு ராஜ்யத்தில் ஜனங்கள் நம்பிக்கையால் எக்காலம்வரை கட்டுப்படுத்தப் பட்டிருக்கிறார்களோ, அக்காலம் வரை ராஜாங்கச் சட்டங்கள் அவசியமில்லை. எக்காலத்தில் ஒருவரோடொருவரைப் பிணைத்துக் கட்டியிருக்கும் நம்பிக்கைக் கயிறு அறுந்துவிடுமோ அக்கால முதல் அந்த ராஜ்யத்தில் நாசம் தொடங்கி விடுமென்றறியக்கடவது. நீ என்னிடத்தில் நிறைந்த நம்பிக்கை யுள்ளவனுகையால் உனக்கு வெற்றி கிடைக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை என்று கூறினேன். சிஷ்யனே! நம்பிக்கையென்னும் விஷயத்தைப்பற்றி இன்னும் ஏதேனும் உனக்குச் சந்தேகங்களிருந்தால் நீ கேட்பாயாக.

சிஷ்யன்:—"நம்பிக்கை" என்பதைப்பற்றி நன்றாக அறிந்துகொண்டேன். ஆனால், குருமூர்த்தியே! ஒரு சந்தேகம் உண்டாகின்றது. வெற்ற வெறும் நம்பிக்கையே நாடிய பொருளைக் கைகூட்டும் என்பது எங்ஙனம் கூடும்?

குரு:—புத்திரா! நம்பிக்கையின் முதிர்ச்சியே பக்தியெனப் படும் என்று நான் சொல்லியதை ஞாபகப்படுத்திக் கொள். என்னைத் திரிகரணங்களும் ஒத்து நம்பிவிட்டபையின் உன் மனத்தில் என்மீது விசுவாசம் ஏற்பட்டுவிட்டது. அந்த விசுவாசம் பழுத்துக்குருபக்தி யுண்டாகும். அப்பொழுது நான் சொல்வதையெல்லாம் வேதவாக்கிய மென்றுகொண்டு நீ முறைபிறழாமல் நடப்பாய்; பலனும் கைகூடும். மங்கிய அறிவுடையவர்களுக்கு நம்பிக்கையே வழிகாட்டும் தீபமாகும். நம்பிக்கையாகிய புஷ்பம் தோன்றி, அதினின்று விசுவாசம் என்னும் பிஞ்சுவிட்டுப் பழுத்து, பக்தியென்னும் கனியுண்டானல், அது ஜீவனது துக்க நிவர்த்திக்கும் ஆனந்தப் பிராப்திக்கும் காரணமாகும். களங்கமற்ற பக்தியுண்டானல் ஞானம் ஒருவருடைய முயற்சியே யின்றிப் பிரகாசிக்கும். மகம்மதியர்களுக்கு மகம்மது என்னும் தீர்க்கதரிசியிடத்தில் முழு நம்பிக்கை யேற்பட்டு விட்டதாலும்,

அவருடைய உபதேசங்களே வேதமென்று அவர்கள் பரிபூரண மாய்க் கைக்கொண்டதாலும் அவர்களுடைய சக்தி பிரகாசிக்கின் றது. நம்பாதவர்களைச் சிட்சை செய்தாவது நம்பச்செய்தல் வேண்டும் என்னும் கருத்துடன் மகம்மதியர்கள் ஒவ்வொரு காலங்களில் ரத்த ஆறு ஓடும்படி செய்து, உலகத்தில் பயங்க ரத்தை உண்டாக்கினுர்களல்லவா? ஆழ்ந்து ஆலோசிக்கும் அறி வில்லாத வெறும் நம்பிக்கையாலேயே அம்மதமும், அதனை அனு சரிப்பவர்களும் சூரியனது ஒளிபோல் விளங்குகின்றூர்கள். உனக்கும் நம்பிக்கையும் விஸ்வாசமும் இருப்பதால் நீயும் ஞான ஸ்வரூபியாய்ப் பிரகாசிப்பாய்.

சிஷ்யன்:—குரு மஹராஜ்! வீண் நம்பிக்கையானது மூட பக்தியில் கொண்டுவிடாதோ? அறிவு சற்றுமில்லாத மூட பக்தி யினுல் ஆபத்தல்லவா விளையும்? 'ஒரு தாய்க்கரடி இறக்க, அதன் இளங்குட்டி பக்கத்தில் நின்று பரிதவிக்க, அதைப் பார் த்து ஒரு வழிப்போக்கன் அக்குட்டியைக் கூட இட்டுக்கொண்டு போய் அதன் தாயைப்போல் வளர்த்துக்கொண்டு வரும்போது கரடியும் மனிதனும், மகனும் தகப்பனும் போலவே பரஸ்பர நம்பிக்கையுடையவர்களா யிருந்தார்கள். ஒருநாள் கரடி உட் கார்ந்திருக்க அதன் மடியில் மனிதன் தலைவைத்து உறங்கினுன். ஒரு ஈயானது அம்மனிதன் முகத்தில் உட்கார, கரடியானது ஈயைக் கொல்லக் கருதி அறிவின்மையால் கையை ஓங்கி மனித னது முகத்திலறைய, ஈயும் மனிதனும் ஆக இருவரும் மடிந்தார் கள்' என்று ஒரு கதையுண்டு. அறிவில்லா விஸ்வாசத்தால் இவ் விதமல்லவா நேரிடும்? ஆகையால், நம்பிக்கையைப் பற்றிப் பின்னும் தெளிவாக அறிய விரும்புகின்றேன்.

குரு:—மகனே! நம்பிக்கை ஒருவனுடைய உயர்வுக்கும் தாழ்வுக்கும் காரணமாகும் என்று கூறினேனன்றே? மித்தை யாகிய பிரபஞ்ச விஷயத்தில் நம்பிக்கை வைத்தால் துக்கமும், எதார்த்த வஸ்துவினிடத்தில் நம்பிக்கை வைத்தால் ஆனந்தமும் பிராப்தமாம். எங்ஙனமெனின், தீக்குச்சியானது தீபம் ஏற்றுதல், சமயல்செய்ய அடுப்புமூட்டுதல் முதலிய நன்மையான காரியங் களுக்கும், வீடுகளுக்கு நெருப்பு வைத்தல் முதலிய கெட்ட காரி யங்களுக்கும் உபயோகப்படுவதுபோலாம். ஆகையால் உபயோ கிக்கும் தன்மையிலிருக்கிறது உபயோகிக்கப்படும் வஸ்துவின்

குணம். மிருகமாகையால் கரடியினிடத்து நம்பிக்கையும் விஸ்வாசமும் முதிர்ந்து கனியவில்லை; பிரபஞ்ச நம்பிக்கையில்தான் துன்பமும் துக்கமும் உள்ளன. உனக்குப் பிரபஞ்ச விஷய வெறுப்புத் தோன்றி வருவதால்,பக்தியாகிய பலன் உண்டாகும் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. அன்றியும் உனது நம்பிக்கையும் விசுவாசமும் பூர்ணமாயிருத்தலை அறிந்தே, தானே கனியாவிட்டாலும் கனியவைக்கலாம் என்று நிச்சயித்தேன். ஆகையாற்றான் உன்னைக் கண்டவுடன் என் அன்பையும் நிச்சயத்தையும் வெளியிட்டேன். குருவானவர் சிஷ்யனைத் தேடுகிறார். சிஷ்யன் குருவைத் தேடுகிறான். நான் உன்னைத் தேடினேன். நீ என்னைத் தேடினாய். இருவரும் சந்தித்தோம். நிலம் வாய்ப்பா யில்லாவிடினும் எங்ஙனம் உடையவனது எரு விடுதல், கவனித்தல் முதலிய சாமர்த்தியத்தால் நல்ல விளைவைக் கொடுக்குமோ அங்ஙனமே குருவினது போதிக்கும் திறமையால் சிஷ்யன் பக்குவப்படுவான். மகம்மது என்னும் மகானது 'நம்பிக்கை நிச்சயம்' என்னும் தத்துவத்தை உண்மையான வழியில் செலுத்தினால், ஞானம் பிரகாசிக்கும். முக்தி கைகூடும். தவறான வழியில் செலுத்தினால், முன் கண்டதும் இப்பொழுது காண்பதும் போல அனந்தகோடி ஜீவஹிம்சைக்கும் இரத்தவெள்ளப் பெருக்குக்கும் காரணமாகும். இயேசுகிறிஸ்து என்னும் பிரஹ்ம ஞானியின் "நம்பிக்கை நிச்சயம்" என்னும் உபதேசத்தை யதார்த்தமாக அறிந்து அநுசரித்து நடந்தால் அவருடைய பிரதம சிஷ்யர்களைப்போல் பேரானந்தத்தை யடையலாம். பிரபஞ்ச விஷயத்தில் செலுத்தினால், இப்பொழுது அநேகமாய்க் காண்பது போல் சூது, வாது, மோச முதலிய நரக சாதனங்களை ஆபரணமாக அணியலாம்.

சிஷ்யன்:—ஆ! என் உயிர்க்குயிராகிய கடவுளே! என்னைத் தடுத்தாளவந்த குருநாதா! நம்பிக்கையால் சித்திபெறலாமென்று நன்றாயறிந்தேன். இப்பொழுது "உனது ஞானத்தை உன் ரட்சையின் நிமித்தம் உனக்கே கொடுக்கின்றேன்" என்று தாங்கள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய விவரம் தெரியவில்லை.

குரு:—எந்தன் ஞானபுத்திரா! இது அரிய பெரிய விஷயம்; இதை நீ நன்றாய்ப், சிரவண, மநந, நிதித்தியாசனாதிகளால் அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டுவந்தால், இப்பேற்றைவிட நீ

அடையும் பேறு வேறொன்றும் இல்லை. இதுவே மனுஷ்ய ஜன்மப் பிரயோஜனமாகும்; கர்மம், பக்தி, யோகம், ஞானம் என்னும் பல மார்க்கங்களால் அடையும் லட்சியமும் ஆகும்; சகலரும் இச்சிக்கிற சுகமுமாகும். இதுவே சகல வேதாந்த சித்தாந்தங்களின் முடிவு. இதுவே ஸ்வராஜ்யமென்று ராஜரிஷிகளால் குறிக்கப்பட்ட லட்சியம்; இதுவே நிர்வாண பதமாகும். ஆகையால், கவனமாய்க் கேட்பாயாக. "நீயே அகண்ட சச்சிதானந்த ஸ்வரூபமாய்ப் பாவிக்கப்பட்ட சுத்தப் பிரஹ்மவஸ்து. ஆத்ம வஸ்து வென்பதும் நீயே. பிரஹ்மவஸ்து வென்றாலும் ஆத்ம வஸ்து வென்றாலும் ஒன்றே. துரியாதீதமான ஞானப்பிரகாசமே உனது ஸ்வரூபம். "தத்வமஸி" (நீ அதுவாயிருக்கிறாய்) என்பதே சாமவேத மகாவாக்கியத்தின் முடிவு. உன்னைத் தவிர வேறே வஸ்து கிடையாது. நீ தன்னந் தனியனாயிருக்கிறாய். நீ ஏகமாயிருக்கிறாய். அஃதாவது, இரண்டற்றிருக்கின்றாய். சுஜாதீய விஜாதீய ஸ்வகதபேதாஹிதவஸ்து நீ. மரம் ஒன்றிருக்கிறது. அதனைப்போன்ற வேறொரு மரமிருந்தால் அது அந்த மரத்திற்குச் சுஜாதீயம். மரத்திற்கு வேறுபட்ட ஜாதியாகிய மாடு விஜாதீயம்; மரத்திற்குக்கிளைகள் ஸ்வகதமாம். இதுபோலவே பிரஹ்ம வஸ்துவாகிய உனக்கு உன்னைப்போல வேறொரு பிரஹ்மவஸ்துவில்லை. உன்னைத் தவிர வேறாக ஒரு வஸ்துவும் இல்லை. உனக்குப் பிரிவுகளாகவும் ஒன்றும் இல்லை. நீ பரந்த ஆகாயம்போலிருக்கிறாய். நிஷ்களங்கமாயும் நிர்மலமாயும் இருக்கிறாய். நீ சர்வவியாபகன், சர்வசக்தன், சர்வாந்தர்யாமி, சுகதுக்கங்களாகிய ஆண் பெண் அலைகளால் சதாகோஷித்துக் கொண்டிருக்கும் இப்பிரபஞ்ச சமுத்திரமும் நீயே யாகும். உனக்கு சத்து, சித்து, ஆனந்தமே ஸ்வரூபமாகும். அஃதாவது, நீ திரிகாலத்திலும் அழிவற்றவஸ்து; நீ ஸ்வயம்பிரகாசவஸ்து; நீ சதானந்தவஸ்து.

சிஷ்யன்:—என்னைத் தவிர வேறொன்றும் இல்லையென்று சொல்லுகிறீர்கள். நான் என்னைத்தவிர அநந்தங்கோடிவஸ்துக்களைப் பார்க்கிறேன். இது எனக்கு அனுபவசித்தமாயிருக்க, இதை மறுப்பதெங்ஙனம்? இதனைத் தெளிவிக்கக் கோருகிறேன்.

குரு:—ஞானபுத்திரா! நீ அநாதி அவித்தியாவாசனையால் உன் யதார்த்த ஸ்வரூபத்தை மறந்து, வியஷ்டியாகிய ஜீவனெனப் பெயர் பெற்றாய். நீயே விஸ்பிரமமாகிய மாயையால் இப்பிர

பஞ்சமானாய். இம்மாயையால் நீயே சகலமுமானாய். இம்மாயையால் உன்னையே வேறு வேறு ரூபமாகப் பார்க்கிறாய். அவித்தையை நீக்கினால் பிரஹ்மவஸ்துவாய் விளங்குவாய்; மாயையை ஒழித்தால் பிரஹ்மவஸ்துவாய் விளங்குவாய்.

சிஷ்யன்:—முதலில் பிரபஞ்சத்திற்கும் பிரஹ்மத்திற்கும் உள்ள சம்பந்தத்தைத் தெரிவிக்கவேண்டுகிறேன்.

குரு:—அங்ஙனமே தெரிவிக்கிறேன். நீயே பிரபஞ்சமாகவும், ஜீவனாகவும், ஈசுவரனாகவுமிருப்பதை ஒவ்வொன்றாய்க் கூறுகிறேன்; கவனித்துக் கேட்பாயாக. சந்தேகம் ஏற்படும்பொழுது, கேட்டுத் தெரிந்துகொள். சந்தேகத்தை நிவர்த்தித்துக் கொள்ளாமல் என்னுடைய இரண்டொருவார்த்தைகளைமாத்திரம் கேட்டு, அதன்படி மூடத்தனமாய் நடக்க விரும்பினால் கெடுதி சம்பவிக்கும். ஆகையால், உன் மனதில் அவ்வப்போது உண்டாகும் சந்தேகங்களை, அவை அற்பமாயினும் அரியவையாயினும், தாராளமாய்க் கேட்டு நிவர்த்திசெய்துகொள். ஒரு மகான் ஒரு ஊரில் தினந்தோறும் வேதாந்த விஷயங்களைப் பற்றிப் பிரசங்கஞ்செய்து வருவதுண்டு. ஒரு நாள் பிரசங்கத்தின் முடிவில் "சர்வம் பிரஹ்மமயம், சகலரும் பிரஹ்மவஸ்துவே" என்று சொன்னார். இதை ஒருவன்கேட்டுக்கொண்டு 'நானும் பிரஹ்மம், மரமும் பிரஹ்மம், எல்லாம் பிரஹ்மம்' என்று கூறிக்கொண்டு சென்றான். வேறொரு நாள் அவர் பிரசங்கத்தில், "இப்பிரபஞ்சம் மித்தை; சகலமும் மித்தை" என்று கூறிமுடித்தார். இதனை வேறொருவன் கேட்டுச்சென்றான். ஒரு நாள் அவ்வூரில் ஒரு யானையானது மதம்பொழிந்து மேலிருக்கும் யானைப்பாகனது சாமர்த்தியத்திற் கடங்காமல், கண்டவற்றை யெல்லாந் துகள்செய்துகொண்டு வந்தது. அப்பொழுது எல்லாம் பிரஹ்மம் என்று கேட்டுப்போன மனிதன் யானையை லட்சியம்பண்ணாமல் அதற்கு எதிர்ப்பட்டான். யானைப்பாகனானவன் வெகு உரத்த சத்தத்துடன் "ஆரடா அது? விலகிப்போ. யானையானது மதம்பிடித்து வருகிறது, கொன்றுவிடும்; விலகிப்போ" என்று சொன்னான். அதற்கவன் "யானையும் பிரஹ்மம், யானும் பிரஹ்மம், பிரஹ்மத்தைப் பிரஹ்மம் என்ன செய்யும்?" என்று கூறி அவன் வார்த்தைகளை அலட்சியஞ்செய்து யானையை யெதிரிட்டுச் சென்றான்; யானைப்பாகன் அவனை நோக்கி "உன் பிரஹ்மவேதாந்தம் மத

யானையிடத்தில் செல்லாது, மரியாதையாய் விலகிப்போ" என்று சொல்லியும் கேளாமலிருக்க, யானையானது அவனைத் துதிக்கையால் வாரித் தூரத்தில் எறிந்துவிட்டது. அவன் உடம்பெல்லாம் புண்ணுகக் காயம்பட்டுப் பிராணன் தப்பினது தம்பிரான் புண்ணியம் ஆயிற்று. அதன்மீது அவன் தனக்குபதேசித்த குருவைத் தேடிச் சென்ருன். சகலமும் மித்தையென்று கேட்டுச் சென்றவனும் யானையின் எதிரில் சென்ருன்; யானைப் பாகன் உடனே எச்சரிக்கை செய்தான்; அதற்கு அவன் "யானையும் மித்தை; நீயும் மித்தை" என்று யானைப்பாகன் கூறியதை லட்சியம் செய்யவில்லை. யானையானது இவனையும் வாரியெறிந்துவிட்டுச் சென்றது. இவனும் அந்தக் குருவைத் தேடிச்சென்ருன். இருவரும் அம்மகானைக் கண்டு, தங்கள் விருத்தாந்தங்களைச் சொல்லி, இனிமேல் ஒருவர்க்கும் அப்பேர்ப்பட்ட கெடுதி விளைவிக்கும் பிரசங்கங்கள் செய்யக்கூடாதென்று சொல்லி, அம்மகானை வாய்கொண்டமட்டும் திட்டினுர்கள். அதற்கு அம்மகான் அவர்களின் அறிவீனத்திற் கிரக்கமுற்று "நான் சொன்னதில் யாதொரு தவறும் இல்லை. நீ அறிந்தபடியே யானைப்பாகப் பிரஹ்மமானது நீயாகிய பிரஹ்மத்தை விலகிப்போம்படி சொல்லியும், நீயாகிய பிரஹ்மம் கேளாதபடியால் யானைப்பிரஹ்மமானது உன்னைத் தூக்கியெறிந்துவிட்டது. பிரஹ்மம் பிரஹ்மத்திற்குச் சொன்னுல் கேட்க வேண்டாமோ? நீயும் மித்தை, யானையும் மித்தை, யானைப்பாகனும் மித்தை; அவன் உன்னை விலகச் சொன்னதும் மித்தை; யானை உன்னை வாரியெறிந்ததும் மித்தை; நீ என்னிடம் வந்து சொன்னதும் மித்தை; சகலமும் மித்தையென்று இருவருக்கும் முறையே சொல்லி யனுப்பிவிட்டார். அதுபோல் கெடுதிசம்பவிக்கா வண்ணம் ஐயமின்றிக் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்.

இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டே யிருக்கையில் அம்மகானது மனம் அந்தர்முகப்பட்டுவிட்டது; அவர் சித்திரப்பாவைபோ விருந்துவிட்டார். சிஷ்யனும் வெகு ஆச்சர்யமடைந்து தனக்குள் தானே அவரது அமிர்தவசனங்களைக் குறித்து மகிழ்ந்து, அங்குமிங்கு மசையாமல் அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவரது முகத்தில் ரௌத்திராகாரம் விளங்கி அக்கினி ஜ்வாலைபோல் தேஜஸ்ஜ்வலித்தது. வெகுநேரம்வரையில் சமாதியி

விருந்தார். மத்தியானம் மூன்று மணியாகி விட்டது. கண்ணை விழித்தார். ஒருவன் அவரைப் பரிசோதிக்க வேண்டிச் சரிசமானமாய்ச் சோறும் உப்புங்கலந்து பிசைந்துகொண்டுவந்து எதிரே வைத்தான். நெடுநேரம் நிஷ்டையிலிருந்தபடியால் மிகவும் பசியுடனிருந்தார். ஆகையால், அவ்வளவையும் சாப்பிட்டுவிட்டு, கடைசியில் கொஞ்சம் எடுத்து நூதன சிஷ்யனைக் கூப்பிட்டு, அவனது வாயில் இட்டுச் சாப்பிடும்படி சொன்னார். அவனுக்கு உப்பு அளவுமிஞ்சி யிருந்ததால் அருவருப்பா யிருந்தாலும் குருவுக்குப் பயந்து சாப்பிட்டான். குருவானவர் சாப்பிட்டவுடன் கையைத் தலையில் துடைத்துக்கொண்டு மறுபடியும் கண்ணை மூடிச் சமாதியிலிருந்துவிட்டார். சிஷ்யன் புறப்பட்டுத் தன் வீடு வந்து சேர்ந்து, குருவின் வசனங்களைப் பல்காலுஞ் சிந்தித்து மனங்கலங்கித் தெளிவடையாமல் மறுநாட்காலையில் அவரைக் கண்டு தரிசித்தான். அப்போது அவ்விடத்தில் ஒருவருமில்லை.

குரு:—புத்திரா! பிரபஞ்சமானது பிரஹ்மத்தினின்றும் எங்ஙனம் உண்டானது என்பதைக் கேட்பாய். அநேகவித நியாயங்களில் மூன்றே பிரபலமாய் எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அம்மூன்றில் இரண்டு அடிபட்டு ஒன்றே பிரகாசித்துள்ளது. அவை முறையே ஆரம்பவாதம், பரிணாமவாதம், விவர்த்தவாதம் எனப்படும்

ஆரம்பவாதமாவது, நூலினின்று வஸ்திரம் எங்ஙனம் உண்டாகின்றதோ, அங்ஙனமே பிரஹ்மத்தினின்று பிரபஞ்சம் உண்டாகிறது என்பதாம். இது கூடாது; ஏனெனில் ஒரு நூலால் வஸ்திரம் உண்டாவது அசம்பாவிதம்; பல நூற்கள் சேர்ந்து வஸ்திரம் உண்டாகின்றது. ஆகையால், பலபிரஹ்மங்கள் கூடியே இப்பிரபஞ்சம் உண்டாதல் கூடும் ஆனால் பிரஹ்மவஸ்து ஏகம் என்றும், சஜாதிய விஜாதிய ஸ்வகதபேத ரஹிதம் என்றுஞ் சுருதிகள் கோஷிக்கின்றன. தவிர, பல நூற்களின் சேர்க்கைக்கு ஒரு நெசவுக்காரனது முயற்சி அவசியமாகும். அதுபோல் பிரபஞ்சத்தையும் பிரஹ்மத்தையும் தவிர வேறொருவரது முயற்சி அவசியமாகிறது. எப்பொழுது இரண்டு மூன்று வஸ்துக்களின் அவசியம் உண்டாயிற்றோ, அப்பொழுதே அகண்டமான வஸ்து இருத்தல் கூடாது. தவிர, நூலினது லக்ஷணமும் வஸ்திரத்தினது லக்ஷணமும் ஒன்றுவதுபோல (அஃதாவது நூல் சிவப்பா

யிருந்தால் வஸ்திரம் சிவப்பாயிருத்தல்போல) பிரஹ்மத்தினது லக்ஷணமும் பிரபஞ்சத்தின் லக்ஷணமும் ஒன்ருகவே யிருத்தல் வேண்டும். ஆனுல் பிரஹ்ம வஸ்து சத்து, சித்து, ஆனந்த லக்ஷணங்களை உடைத்தாயிருக்கின்றது; பிரபஞ்சமோ, அதற்கு நேரெதிரிடையான அநிர்த ஜட துக்க லக்ஷணங்களை உடைத்தா யிருக்கின்றது. ஆகையால் நூலிலிருந்து வஸ்திரம் உண்டாவது போல் பிரஹ்மத்திலிருந்து பிரபஞ்சம் உண்டானது என்று சொல்லும் இவ்வாரம்ப வாதமானது அடிபட்டு விடுகின்றது.

இனிமேல் பரிணும வாதத்தைப்பற்றிக் கூறுவாம். பாலி னின்று தயிர் எங்ஙனம் பரிணமிக்கின்றதோ, அங்ஙனமே பிரஹ் மத்தினின்றும் பிரபஞ்சம் பரிணமித்துளது என்பது. இதுவுங் கூடாது; ஏனெனின் சாதாரணமாகப் பாலானது தயிராகா மல் மோரின் சம்பந்தத்தால் தயிராவது போல், பிரஹ்மமும் பிரபஞ்சமாகாமல் முன்னிருந்த பிரபஞ்சாம்சத்தினுல் பிரபஞ் சமா யிருக்கவேண்டும். ஆதலால் பிரஹ்மத்தினின்று பிரபஞ் சம் பரிணமித்தற்கு முன்னரே பிரபஞ்சாம்சம் தேவையா யிருக்கின்றது. மற்றும் பால் தயிராகி, பின் அதினின்றும் மோர், வெண்ணெய், நெய் எடுப்பதுபோல, பிரஹ்மம் பிரபஞ்சமாகிப் பின் அதினின்றும் வேறு வஸ்துக்கள் உண்டாதல் வேண்டும். ஆனுல், பிரப்ஞ்சம் வேருென்ருக மாறுபாடடைவதைக் கண் டிலம். மேலும், தயிர் பாலாகமாறவோ, தயிரினின்றும் பாலை மீண்டும் எடுக்கவோ முடியாததுபோல, பிரபஞ்சத்தினின்றும் பிரஹ்மம் உண்டாகவே முடியாது. ஆனுல், பிரஹ்மானுபூதியே சகல சுருதி, ஸ்மிருதி, ஆகம, இதிகாச, புராணுதிகளின் ஜய பேரிகையாகும். இது மகான்களது துணிவும் ஆகும். ஆகையால் பாலினின்று தயிருண்டாவதுபோல, பிரஹ்மத்தினின்று பிரபஞ் சம் உண்டாதல் அசம்பாவிதமாம்.

இனிமேல் வெற்றிக்கொடி படைத்த விவர்த்த வாதத்தைப் பற்றிப் பேசுவோம். ஒருமனிதன் இருட்டும் வெளிச்சமும் சந் திக்கும் மந்தாந்தகாரத்தில் வழியே போய்க்கொண்டிருக்கிருன். வழியில் ஒரு கயிற்றைக்கண்டு அரவமாகப் பிரமித்து மூன் றரைக்கோடி ரோமங்களும் சிலிர்த்து, வெயர்த்து, மூர்ச்சித்து விடுகிருன். கொஞ்சநேரத்திற்குப் பின்னர், இவன் இட்ட பயங் கரக்கூச்சலைக் கேட்டு, சிலர் விளக்கெடுத்துக்கொண்டு ஓடிவந்து

கயிற்றை வெளிச்சத்தில் காண்பித்து, "நீ வீண் பிரமத்தாலழுது கூச்சலிட்டாய், நீ பார்த்தது அரவமல்ல, கயிறு" என்றுசொல்ல, அவன் அதனைப்பார்த்து மனந்தேறி, சந்தோஷமாகி, தனது மூடத்தனத்திற்குத் தானே வெட்கமடைகின்றான். ரஜ்ஜுவைகாணு முன் சர்ப்பப் பிரமமில்லை. ரஜ்ஜுவைக் கண்ட விடத்தில்தான் வியாவகாரிகத்தில் சர்ப்பப் *பிரமம் உண்டாயிற்று. ஆனால், பாரமார்த்திகத்திலில்லை; கண்டு தெளிந்த பின்னர் வியாவகாரியத்திலுமில்லை. அதுபோலவே பிரபஞ்சத்தின் தோற்றமும் என்பதே விவர்த்த பட்சமாம். நல்ல சூரிய வெளிச்சத்தில் கயிறு கயிறென்று நன்றாய்ப் புலப்படும்; ஆகையால், பயத்திற்குக் காரணமில்லை. நல்ல இருட்டில் கயிற்றினிருப்பே தெரியாதாகையால் சர்ப்பப் பிரதீதி உண்டாகவே உண்டாகாது. இங்ஙனம் ஒளியும் அந்தகாரமும் கிலேசத்திற் கேதுவாகாமல் மந்தாந்தகாரமே மயக்கத்திற்குக் காரணமாகின்றது. அதுபோலவே, பூர்ணஞானிகளும் முழு அஞ்ஞானிகளும் கிலேசப்படுவதில்லை. இரண்டிற்கும் மத்தியிலுள்ளார்க்கே இப்பிரபஞ்சம் சர்ப்பமாக இருக்கிறது. இப்பிரமமே மாயை யெனப்படும். "யாமா ஸமாயா" எது இல்லாததோ அது மாயை என்றனர். அதன் லட்சணம் என்னவென்று விசாரிப்போம். மாயை சத்தோ என்றால், அது திரிகாலத்திலும் உள்ளதாயிருக்கவேண்டும். அது இல்லாததே யாகையால் சத்துமல்ல. அசத்தோ என்றால், இல்லாததாயிருத்தல்வேண்டும். அங்ஙன மன்றாயின், பயத்திற்கேது என்னை? ஆகையால் அசத்துமல்ல. சதசத்தோ என்றால், அஃது அசம்பாவிதமாம். வெளிச்சமும் அந்தகாரமும் சேர்ந்திருப்ப தெங்ஙனம்? ஆகையால், சதசத்துமல்ல. ஆனால் அது சதசத் விலட்சணமென்று அறிஞரால் கூறப்படுகின்றது. இப்பேர்ப்பட்ட இந்திரஜால மகேந்திரஜால முடையது மாயை. இதனையே மூலப்பிரகிருதி யென்றும் அவித்தை யென்றும் பலவிதமாய்க் கூறுவர் சான்றோர். இம்மாயையானது சுத்தப் பிரஹ்ம வஸ்துவில் நெருப்பில் சூடுபோலிருக்கும். இச்சக்தியின் சலனமே மாயை யெனப்படும். இதுவே மனமெனவும் படும். நிச்சலனமே பிரஹ்மானந்தமாகும். வெளிச்சம் கொண்டுவந்து பிரமத்தைத்தெளிவித்தவர்களே ஆசாரியராகிய குருக்களாவர்; ஞானதீபத்தால் அஞ்

* பிரமம் - மயக்கம்.

ஞானுந்த காரத்தை நீக்குபவர்களாவர். அவர்களுடைய உதவி யன்றித் தெளிதலரிது. அவர்களே மாயையாகிய சர்ப்பத்திற்கு இடியேறு போன்றவர்களாவர். அனுபவமுகமாகப் பிரபஞ்சப் பிரஹ்மத்தைக் காட்ட வல்லவர்களாவர். அஞ்ஞான மென்பதும் மாயையே; மாயையிலேயேதான் வித்வானுகவும் மூடனுகவும் காண்பது. மாயையிற்ருன் ஈஸ்வரனும் ஜீவனும் உளர். மாயை யிற்ருன் ஜனனமும் மரணமும் உள

என்றிவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டே குருவானவர் அந்தர் முகப்பட்டுவிட்டார்.

குரு வெகுநேரம் வரையில் உலக உணர்ச்சி பெருமையால், சிஷ்யன் பின் திரும்பி வரலாமென்று கருதி வீடு நோக்கிச் சென் ருன். அங்குப் பெற்றோர்களின் உபத்திரவத்தால் திரும்பிப் போகமுடியவில்லை. மறுநாள் சூரியோதயமானவுடன் குருவைக் கண்டு தரிசித்தான். குருவின் தேகத்தில் சிவப்புநிறமுள்ள சில தடிப்புக்கள் காணப்பட்டன. அவைகளைக் கண்டவுடன் சிஷ்யன் மனங்கலங்கி 'என்னப்பனே! ஞானப்பிரகாசமே! நினது தேகத் தில் இவ்வாருய தடிப்புக்கள் விழக் காரணமென்ன? இவற்ருல் எவ்வளவு வருத்தம் நேரிட்டதோ! சர்வவியாதிகளுக்கும் வித்தா யிருக்கும் ஜனன மரண வியாதியே நின்னுல் நீருக்கப்படுமாயின், இவ்வியாதிக் கேதுவென்னை? என்று பிரலாபித்து, அவரது உபய பாதங்களையும் கட்டித்தழுவி அவரது தேகம் முழுமையும் மெல் லென வருடலுற்ருன்.

குரு:—(புன் சிரிப்புடன்) ஞானபுத்திரனே! கேட்பாயாக. இந்தத் தேகம் சோற்ருலடித்த சுவர் என்று சொல்லக் கேட் டிலையோ? சரீரத்தின் சௌக்கியா சௌக்கியங்கள் ஆகாரத்தைப் பொறுத்திருக்கின்றன. ஆகார விஷயத்தில் பின்னங்கள் நேரிட் டால் அவை சரீரத்தில் பிரதிபலிக்கும். சரிசமானமான உப்பும் சோறும் உட்கொண்டதின் பலனுகுமிது. சரீரமானது அடிக் கடி தோன்றி அழிவதாகும். பிரதி நிமிஷமும் மாறுதலடைந்து கொண்டேயிருக்கும். கிரமபாக ஆகாரத்தைக் கொடுத்துவந்தால் வளரும், பருக்கும்; ஒருநாள் ஆகாரம் குறைந்து விட்டால் வாடும், அதிகமாய்விட்டால் வியாதியால் வருந்தும். வழக்கம் பேதப்பட்டால் வியாதி உற்பத்தியாம். இவ்வாருய சரீரத்தை நான் என்று அபிமானித்ததாலன்றே உலகத்தவர் வருந்துகின்

றனர்? 'என்னுடையது' என்று அபிமானித்தலும் மடமையாம். 'என்னுடையது' என்று கூறுவதனுலேயே துக்கம் உண்டாகின்றது. 'என்னுடைய பெற்றோரை நிந்திக்க நான் பொறுப்பேனு? என்னுடைய சகோதரருக்கு இப்பொல்லாங்கு விளைந்ததே! என்னுடைய சிநேகிதர் தரித்திரத்தால் வருந்துகின்றனரே! என்னுடைய வீடு தீப்பட்டு விட்டதே! என்னுடைய மனைவியுடன் இன்னொருவன் பேச நான் சம்மதிப்பேனு!' என்ற இந்த 'என்னுடைய'தினு லல்லவா கோபம், குரோதம், பொருமை, கொலை முதலிய தூர்க்குண தூர்ச்செய்கைகள் உண்டாகின்றன. அருமையான ஞானபுத்திரா! எப்பொழுது நீ உன்னிடத்தினின்றும் 'என்னுடைய'தை அகற்றுகிருயோ, அப்பொழுதே சுகமடைவாய். எக்காலம் வரை 'என்னுடைய' என்பது உன்னிடம் குடிகொண்டிருக்குமோ அக்காலம் வரை நீங்காத்துன்பம் அனுபவிப்பாய். உடைமைகளினுலேயே பயமும் துன்பமும் துக்கமும் உண்டாகின்றன. ஒரு காட்டு வழியில் நீ ஆபரணங்கள், பட்டு, பட்டாவளிகள், ஸ்திரீகள், சொத்து இவைகளைக் கொண்டுபோனுல் திருடரால் பயப்படவேண்டிவரும். திருடர் வந்துவிட்டால் உயிர்க்கும் சேதம் வரும். உடமையினுலன்ருே பயமும், துன்பமும், துக்கமும் உனக்கேற்பட்டன? யாதோர் உடைமையும் இல்லாமல் கோவணந் தரித்து வெறுங்கையனுய்க் கையைத் தட்டிவிட்டுப் புறப்பட்டால் நீ எங்குச் சென்ருலென்ன? பயம் ஏது? துன்பம் ஏது? துக்கம் ஏது? திருடர் உன்னிடம் ஏன் வருகிருர்கள்? அடிக்கடி அழிந்து மாறிவரும் வஸ்துக்களின் சுகம் அற்பமன்ருே? இப்பிரபஞ்சமே அநித்தியமாகையால் பிரபஞ்ச வஸ்துக்கள் எங்ஙனம் நித்தியமாம்? ஆகையால், அழிவுறும் உடைமைகளில் பிரியம்வைத்து உரிமை பாராட்டினுல் அவை அழியுங் காலத்து, துக்கத்திற்குக் காரணமாமன்ருே? ஆகையால் உடைமை, துக்கபீஜமாம். நீ துக்கத்தை ஜயிக்க விரும்பினுல், 'என்னுடைய' என்பதை உடனே அகற்று. நெடுங்காலம் தண்டனை விதிக்கப்பட்ட ஒருவன் சிறைச்சாலையில் தானிருக்கு மிடத்தில் சில பூச்செடிகளைவைத்து அவற்றின்மீது அதிகப் பிரியம்வைத்து வந்தான். அவ்விடத்திருந்து அவன் வேறிடத்திற்கு மாற்றப்பட்டால் பூச்செடிகளாகிய உடைமைகளைப்பற்றி வருந்துவது நியாயமாமோ? அறிவுடைமையாமோ! பார்த்த இடம் எங்கும் கட்டுப்பாடுகளுக் குட்படுத்தப்பட்ட அவன் அச்சிறைச்சாலைக்

குள் பூச்செடிகளான உடைமைமீது உரிமை பாராட்டுவது எவ்வளவு அறிவுடைமையாமோ, அவ்வளவு அறிவுடைமையே தோற்றல் மாத்திரமாகிய இப்பிரபஞ்ச வஸ்துக்களில் உரிமை பாராட்டுதலாம். 'என்னுடைய' என்று சொல்லப்பட்ட உடைமைகளிலொன்றும் இறுதிக்காலத்தில் கூடவரக் கண்டிலம். நீயே உனக்கு உடைமையன்றி வேறொன்றுமன்று. எப்பொழுது 'என்னுடைய' என்று சங்கற்பிக்கிறாயோ, அப்பொழுது உலகமானது, கடுகளவாகிய சிறுவித்தினின்றும் கப்புக்கிளைகளோடு அடர்ந்து படர்ந்த மரம் உண்டாகின்றதுபோல அனந்தங் கோடி பேதங்களுடன் உன் சங்கற்பத்தினின்றும் உண்டாகின்றது. உடனே காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மாற்சரியம், டம்பம், அசூயை, பொறாமை, ஈரிஷை முதலாய பேய்ப் பிசாசுகள் உண்டாகி உன்னிடம் விளையாடுகின்றன. உன்னைக் கைவசப்படுத்துகின்றன. உன்னைச் சூத்திரத்தில் பொம்மைபோல் ஆட்டுகின்றன. ஆகையால் நீ 'என்னுடைய'தை என்பதனை வேரறுப்பாய். இச்சரீரத்திலுண்டான தடிப்புகளினால் எனக்குச் சிறிதும்வருத்தம் இல்லை. நீ 'என்னுடைய' என்று சற்றும் எண்ணாத ஒரு மனிதன் இறந்துவிட்டால் உனக்கு என்ன வருத்தம் உண்டாகும்? அதுபோன்று இச் சரீரத்தை என்னுடைய தல்லவென்று குரு, சுருதி, யுக்தி அநுபவங்களினால் தள்ளிவிட்டேன்; ஆகையால், சிறிதும் துக்கம் உண்டாகவில்லை. சரிசமானமாய் உப்புஞ் சோறும் கலந்து சாப்பிட்ட ஆகாரத்தின் சக்தி எவ்வளவோ அவ்வளவு நாள் இத்தடிப்புகள் இருக்கும். பின்பு தாமேமாறும். ஆகையால், மகனே! எனக்கு துக்கமிருந்தாலன்றோ நீ துக்கிக்கக் காரணமாம்? எனக்கச்சமிருந்தாலல்லவோ மாயையாகிய கண்ணாடியில் பிரதிபலிக்கப்பட்ட உனக்கு அச்சமிருக்கலாம்? மாயையாகிய கண்ணாடியை உடைத்துவிட்டால், நீயும் நானும் ஒன்றே. மகனே! நீ பயப்படாதே! துக்கப்படாதே!

சிஷ்யன்:—ஞானசிம்ஹமே! உமது கர்ச்சனையினால் 'என்னுடைய' என்னும் மதயானையானது இறந்துவிட்டது. நான் 'என்னுடைய' என்று பாராட்டாவிட்டாலும், உலகம் என்னைப் பாராட்டுகின்றதே! 'என்னுடைய புத்திரன்' 'என்னுடைய புருஷன்' 'என்னுடைய சகோதரன்' என்று என்னிடத்தில் எவ்வளவோ அருமைபாராட்டி என்னுடைய சுகதுக்கங்களில் கலந்து

கொள்ளுகிறார்களே! அப்படியிருக்க நானும் அதேமாதிரி பாராட்டாமற்போனால் நன்றிகெட்டவனாவ னன்றோ?

குரு:—குழந்தாய்! இராத்திரி காலத்தில் பட்சிகள் ஒரு மரத்தில் கூடியிருந்து, பொழுது விடிந்தவுடன் 'கா' 'கூ' என்று சத்தமிட்டு மூலைக்கொன்றாய்ப் பறந்துபோவனபோல் சிலநாட்கள் இங்குக்கூடி உறவுபாராட்டி யிருந்து, போங்காலத்தில் பிரிந்து போகின்றோம். நமது சுற்றம் சந்தைக்கூட்டம் போல்வதாகும். தவிர, ஒருவரோடொருவர் பாராட்டும் அன்பானது வாஸ்தவமானதன்று. நீ இங்கிருந்து அமெரிக்காவிற்கு வித்தியாபிவிர்த்தியின் பொருட்டுச் செல்கின்றாய். சின்னாட்களுக்குப் பின்னர்த் திடீரென்று மரணமடைகின்றாய். ஆகையால், உன் கடிதப் போக்குவரவு நின்றுவிடுகிறது. உன்னுடைய மரண சமாச்சாரம் உன் பெற்றோர்க்குத் தெரியாது. இரண்டு வருஷங்களுக்குப் பின், அமெரிக்காவிலிருந்து இங்குவந்த உன் ஸ்நேகிதன் ஒருவன் உன் மரணத்தைத் தெரிவிக்கிறான். உடனே உன் பெற்றோரும் மற்றுமுள்ள சுற்றத்தினரும் அடித்தும் புரண்டும் அழுகின்றார்கள். உன்மேல் உள்ள அவர்களது அன்பு வாஸ்தவமானால், நீ எந்தநிமிஷத்தில் இறந்தாயோ அந்தநிமிஷத்திலேயே அவர்களுக்குத் துக்கம் உண்டாயிருத்தல் வேண்டும். மரண சமாச்சாரத்தைக் கேட்டபின்னரே துக்கம் உண்டாகின்றது. இந்தத் துக்கமும் நாளடைவில் குறைந்து மறந்துபோகின்றது; அவர்களது அன்பு வாஸ்தவமானால் உன் மரணத்திற்குப் பின் துக்கம் எப்பொழுதும் இருக்கவேண்டும். ஆகையால், அவர்களது அன்பு நாடகரூபமே. இங்ஙனம் நாடகம் என்றறிந்து கூத்தாடிவேஷம் போட்டு உன்னை நீ என் மறக்கின்றாய்? அவர்கள் உன்னை 'என்னுடைய' என்ற சங்கிலியிட்டுக் கட்டினால், நீயும் பதில் சங்கிலியிட்டுப் பலமாய்க் கட்டிக்கொள்ள வேண்டுமோ? நீ பதில் சங்கிலியிடாமலிருப்பதன்றியும் அவர்களுடைய 'என்னுடைய' என்னும் சங்கிலியையும் அறுத்தெறிவாய். ஒலிக்கு எதிரொலிகேட்பதுபோல அவர்களுடைய சங்கிலியே உன் சங்கிலியாயிற்று. ஆகையால், மகனே! சகல பற்றுக்களையும் நீக்குவாய்.

சிஷ்யன்:—என்றன் குருநாதா! அங்ஙனமாயின், எனக்கொரு சங்கை உதித்துளது. தங்களது அமிர்த வசனங்களை வேதவாக்கியமாகக் கொண்டேன். ஆயினும், ஸ்ரீ சங்கரர், சைதன்

னியர், பட்டினத்தடிகள் முதலிய மகான்கள் தமது தாய்மாரிடத்தில் உரிமை பாராட்டின விதமென்ன? பட்டினத்தடிகள் சிறு குழந்தைபோல் பாடிப்பாடி அழுதார். சங்கரர் தகனக்கிரியை நடத்தினர். சைதன்னியர் மாதாவின் அந்தியகாலம் வரை பக்தி பாராட்டி வந்தார். 'அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்' என்னும் ஆன்றோர் வாக்கு என்ன பெருமிதமுடைத்து?

குரு:—புத்திரா! அம்மகான்களது நூல்களையும் அனுபவத்தையும் நாம் கூர்மையாய்ப் பார்ப்போமானால், அவர்களுக்குப் பற்று இல்லவே யில்லையென்பது நன்ருய்த் தெரியவரும். குழந்தைப்பருவத்திலுள்ள உலகத்தவருக்குச் சித்த சுத்தியும் பக்தியும் உண்டாகும் பொருட்டு அங்ஙனம் பாவனை பண்ணினர்களே ஒழிய வேறில்லை. 'பெரியோர் எவ்வழி, அவ்வழி உலகம்.' முள்ளினல் முள்ளை எடுத்துப் பின் இரண்டு முள்ளையும் தூர எறிந்துவிடுவதுபோல, கர்ம காரணமாகிய ஜனனமரணத்தை நிவர்த்திக்கக் கர்மத்தை உபதேசம் செய்து, பின் சகல கர்மங்களையும் தியாகம் செய்து ஞான ஸ்வரூபமா யிருப்பதே அவர்களது விருப்பம். உனக்கு நான் இப்பொழுது கொடுக்கும் கூரிய ஆயுதத்தினல் சகல பற்றுக்களையும் ஜயிப்பாய். முதலாவது சிறிது நேரம் உனது சரீரத்தைப் பற்றிச் சிந்தனை செய்துபார்.

இந்தச் சரீரமானது நரம்பு, எலும்பு, தோல், மஜ்ஜை, மாம்சம், இரக்தம் முதலியவற்றல் கட்டப்பட்டுள்ளது. இவற்றைக் கூறு கூருக நாம் பிரித்து வைத்தோமாயின், ஐந்து நிமிஷத்தில் துர்நாற்றம் வீசும். தேகத்தினின்றும் ஒரு பாகத்தை அறுத்துத் தனியே கொஞ்சநேரம் வைத்துப் பார்ப்போம்; ஒருவரும் சமீபத்தில் போக வொண்ணுதபடி கெட்ட நாற்றம் உண்டாய்விடும். தேகம் சர்வவியாதிகளுக்கும் இருப்பிடமாயுள்ளது; பால்யம், யௌவனம், ஜரா முதலிய மாறுதல்களடையப் பெறுவது. ஜீவன் பிரிந்து போனவுடன் நாய், நரி, காக்கை, கழுகு, பூதப்பிரேதப் பைசாச முதலியவைகளுக்கு ஆகாரமாயுள்ளது. புண்ணியவான்களுக்கும் மகான்களுக்கும் இயன்ற உதவி புரியாமல், நாம் இந்தச் சரீரத்தை ஈற்றில் இழிந்த ஜன்மங்களாகிய நாய், நரி, முதலியவைகளுக்காக, பலிக்குக் கடாவை வளர்ப்பதுபோல், மிகு பிரயாசப்பட்டு வளர்க்கிரேம். இந்தச் சரீரம் நவத்துவாரங்களாலும் சதா மலஜலம் பொழியப் பெற்றது. மூன்றரைக்கோடி

ரோமத்துவாரங்களாலும் மலஜலம் கசியப்பெற்றது. கண்ணில் பீளையாகவும், காதில் குறும்பியாகவும், குதத்தில் மலமாகவும், வாயில் ஊத்தையாகவும், ரோமத்துவாரங்களில் வியர்வையாகவும் கழிவது. என்னை ? ஆழ்ந்து பார்க்கின் இச்சரீரமானது ஒரு பெரிய மல மூட்டையாகவே காணப்படும். நாம் குதத்துவாரத்தினின்று கழியும் மலத்தை வெறுத்தும், அத்துவாரத்தை ஜலத்தினல் சுத்திசெய்தும் பயன் என்னே ? மலமே நமக்குச் சரீரமாக இருக்க, நாம் குதத்துவாரத்தை வெறுப்பதென்னே? ஒரு நாள் இச்சரீரத்தை ஸ்நானம் என்னும் கைங்கரியத்தால் ஜலங்கொண்டு கழுவாவிடில்,மறுநாள் இது அவலக்ஷணமாவதற்குக் காரணம் என்ன ? நாகரீகம் அதிகரிக்க அதிகரிக்க, தெரிந்தோ தெரியாமலோ தேகம் முழுதையும் வஸ்திரத்தாலும் பலவிதச் சட்டைகளாலும் மூடுவானேன்? அவலட்சணமானதும் அரோசிகமானதும், யாவரும் வெறுக்கத் தக்கதுமான இச்சரீரத்தை மறைப்பதற்கன்றோ? அழுகிச் சீழ்வடியும் ஒரு பழம் புண்ணை ரோஜாப்புஷ்பங்களினல் மறைத்தல்போலும், இச்சரீரத்திற்கு, தேகம் முழுமையும் அழுகிச் சதா ஈ மொய்த்துக்கொண்டிருக்கும் ஒரு குஷ்டரோகி அந்நியர் அறியாமலிருக்கும்படி விலையுயர்ந்த பட்டு வஸ்திரங்களாலும் சால்வைகளாலும் தன் சரீரத்தை மூடுவதுபோலும், நாம் சட்டையணிவது. ஆ! ஆ! ஆச்சர்யம்! ஆச்சர்யம்! இவ்வாறுய சரீரத்தை அலங்காரம் செய்கின்றோம் ! மல மூட்டையைத் தூக்கிக்கொண்டிருக்கும் ஒருவன் அதனைக் கீழே எவ்விடத்திலாவது எறிந்து விடுவதற்கு எவ்வளவு ஆத்திரப்படுவானே, அவ்வளவு தீவிரமாக அறிவுள்ள முமுட்சுவானவன் அத்தியந்தம் சரீர நாசத்தை இச்சிப்பான். மலத்தைக் கண்டால் ஒருவன் பார்க்க விரும்பாமல் எப்படி விலகித் தூரப்போவானே, அப்படியே அறிவுள்ள முமுட்சுவானவன் எந்தச் சரீரத்தைக் கண்டாலும் வெறுப்பான். சரீரத்தைக் காண விருப்பற்றவனுய் மிகவும் அருவருப்படைவான். ஆகையால், மாதா, பிதா, மனைவி என்று சொல்லப்பட்ட எச்சரீரமாயினும் அவனுக்கு அத்தியந்தம் விஷமாம். நீயும் இப்படியே அடிக்கடி சிந்தனைசெய்து, உனது சரீரத்தில் எப்பொழுது அருவருப்படைவாயோ அப்பொழுதுதான் நீ வைராக்கியம் என்னும் வஜ்ராயுதத்தைக் கைக் கொண்டவனுவாய். காலில் மலம் ஒட்டிக்கொள்ளுமாயின் அதைக் கழுவவேண்டுமென்று தண்ணீர் தேடிக்

கொண்டிருக்கும் ஒருவன் மலத்தையே ஜலமாக உடைய ஒரு குளத்தைக் காண்பானுயின், அதில் இறங்கிக் காலேக்கழுவுவானு? உடம்பெல்லாம் மலமாய் விடும் என்று பயந்து அம்மலக் குளத்தில் இறங்கமாட்டான். அதுபோலவே, இச்சரீரத்தையே மலம் என்று கருதிய ஒருவன் ஸ்திரீயாகிய இன்னெரு சரீரத்தைக் கட்டியணேவானு? நீ அதிதீவிர முமுட்சு வாகையால், சரீர தோஷமானது உனக்குத் தெளிவாய் விளங்கும். முன்னதாகச் சரீரத்தின் மீது வெறுப்பு உண்டாய்விட்டால் புண்ணுறியபின் மேல் ஒட்டியிருக்கும் பொறுக்கானது தானே விழுவதுபோல, பற்றுக்கள் அனேத்தும் தாமே நீங்கும். இவ்வைராக்கியமே துறவுக்குக் காரணமாகும். சட்டைகளே யெல்லாம் கழற்றிவிட்டு உன் சரீரத்தையாவது நிர்வாணமாக நீ பார்த்து உன்மனதில் உண்டாகும் பிரியத்தையோ அப்பிரியத்தையோ அறிந்துகொள். உண்மையான முமுட்சு இச்சரீரத்தில் நிச்சயமாய்த் தோஷ திருஷ்டி வைப்பான். உடனே ஐம்புலன்களேயும் உள்ளுக்கு இழுத்து விடுவான். அவன் முக்தியடைவது நிச்சயம்; சத்தியம்.

சிஷ்யன்:—ஸ்வாமி! நேற்றைய தினம் "மாயை" என்னும் விஷயத்தைப்பற்றி உபதேசித்துக் கொண்டிருக்கும் சமயத்தில் நிஷ்டை கூடி விட்டீர்கள். பண்டித பாமர சாதாரண சர்வ ஜனங்களிடத்திலும் "மாயை" என்னும் வார்த்தையானது கொஞ்சமும் பஞ்சமின்றி வழங்குவதால் அதைப்பற்றி அறிய விரும்புகிறேன். நானும் "மாயை" என்னும் வார்த்தையை அர்த்தம் தெரியாமல் அடிக்கடி உபயோகிக்கின்றேன். நாயேனிடத்தில் கிருபை கூர்ந்து தெளிவாகக் கூறுமாறு பிரார்த்திக்கிறேன்.

குரு:—புதல்வனே! கேட்பாயாக. மாயையின் லட்சணம் இன்னதென்று குறிக்கப்படாத தென்றும், ஆகையால் அநிர்வசனீயம் என்றும் சொன்னது உனக்கு ஞாபகம் இருக்கின்றதா? சுருக்கமாய்ச் சிலவிஷயங்களேத் திருஷ்டாந்தமாக உரைத்து மாயையை இன்னதென்று கூறுவாம். நான்கு பக்கத்திலும் ஆகாயமானது பூமியுடன் கூடி ஒன்று சேர்ந்திருப்பது போல நமக்குத் தோன்றுகிறது. ஆனுல், நாம் ஆகாயமும் பூமியும் ஒன்று சேர்ந்திருக்கும் இடத்தைப் பார்க்க விரும்பிச் சென்ருல் அது செல்லச் செல்ல விலகிப்போகின்றது. ஆகாயமும் பூமியும் ஒன்று சேர்ந்திருக்கும் இடத்தைக்காண வேண்டுமென்னும் விருப்பமும்,

ஆனால் அதனைக் காண முடியாத அனுபவமுமே மாயை என்னப் படும்.

பெற்றோரும், உடன்பிறந்தோரும் ஒரு காலத்தில் நம்மை விட்டுப் பிரிபவர் என்னும் நிச்சயம் நமக்கு மனப் பூர்வமாயிருந் தும் அவர்கள் நம்மைவிட்டுப் பிரியாதவர் என்னும் எண்ணமே நமக்கு உண்டாகின்றது. இதுவும் மாயையே. ஸ்திரீ சுகமானது அசுசிகரமானதும் அரோசிகமானதும் என்று நமக்கு நன்றாய்த் தெரியும். சரீரமானது நரம்பு, எலும்பு, தோல், சதை, மாம் சம், மஜ்ஜை முதலியவற்றால் கட்டப்பட்ட கூடு என்று நன்றாய்த் தெரியும். பேய்கள் கூடி ஆடல் பாடல்களுடன் சஞ்சரிக்கும் இராக்காலங்களில் ஆணும் பெண்ணும் புணர்ந்து அனுபவிக்கும் சுகம் பேய்ச் சுகம் என்றும் தெரியும். யாருடைய பார்வையி லும் உட்படாமல் தனியே ஸ்திரீ புருஷர்கள் நிர்வாணமாய் மறைவு ஸ்தலங்களில் அனுபவிக்கும் சுகமானது குற்றத்திற்குக் காரணமானதும், வெட்கத்திற் கிடமானதும் அன்றோ? இல்லா விடில் ஏன் மறைந்து ஒளிந்து புணரவேண்டும். குற்றச் செய் கைகளும் அவமானகரமான செய்கைகளுமே மறைவில் செய்யப் படுவனவாம். ஸ்திரீயினது எந்த அங்கத்தினிடம் புருஷன் சுகத் தை இச்சிக்கிறானோ அந்த அங்கத்தைக்கூர்ந்து இருகண்களாலும் பார்ப்பானாக. பிறகு சுகத்தை அடையட்டும்; குழந்தாய்! விஸ் வாசமும் நம்பிக்கையும் இன்றி வீண் கர்வம் குடிகொண்டு, குயுக் திகள் பேசிக் குதர்க்கம் செய்யும் பாமரர்களுக்கு நாம் சொல்ல வில்லை. அறிவுடையவர்களுக்கே நமது உபதேசம். குதர்க்க வாதிகளுக்கு நாம் சொன்னால் மழை வெய்யில் முதலிய தொந் தரவுகளுக்கு ஆதாரவாய்க் கூடுகட்டி வாசஞ்செய்துகொண்டிருந்த தூக்கணங் குருவியானது குரங்குகளுக்குப் புத்திசொன்னது போலாம். இன்னமும் குதர்க்கவாதிகளை நாம் ஜயிக்கவல்லோ மல்லேம் என்று ஒப்புக்கொள்வோம். ஓர் ஊரில் சகலசாஸ்திர ஸம்பன்னராயும், பிரஹ்மஞானிபராயும் உள்ள ஒரு பிராமண ருக்கு 'தேகமே ஆத்மா, போகமே மோட்சம்' என்ற நிச்சயத்தை உடையவனாய், பரஸ்திரீகளை கதியென்று நம்பி, பரத்தையர் வச மான ஒரு புத்திரன் இருந்தான். பிதா புத்திரனது துர்ச்செயல் களைப் பற்றி வருத்தமுற்று அடிக்கடி புத்திரனுக்குவேண்டிய ஹிதோபதேசங்களைச் செய்துபார்த்தார். ஆயினும், புத்திரனது

மனமானது ஸ்திரீ சங்கத்தை விட்டிருக்கவில்லை. அது பற்றி, புத்திரனுக்கு ஸ்திரீ சரீரத்தின் அவலட்சணத்தைப் பிரத்தியட்சமாய் நிரூபிக்கவெண்ணி, அவனது பிரியமுள்ள ஒரு தாசி இறந்த சமயம் பார்த்து, அவளது தாயினிடத்திற் சென்று பிரேதத்தை 100 பொன் கொடுத்து வாங்கி, தம் வீட்டுக் கொல்லைப் புறத்திலுள்ள ஓர் அறையில்வைத்துப் பூட்டிவிட்டார். தாசியினது தாயாரிடத்திலும் புத்திரன் வந்து கேட்பானாயின் அவள் அடுத்த ஊருக்குப் போயிருக்கின்றாளென்று சொல்லிவிடும்படி ஏற்பாடு செய்துவிட்டார். அவரது புத்திரன் அந்தத் தாசியின் வீட்டுக்குச் சென்று அவளைக் காணாதவனாய்த் தாய்க்கிழவியைக்கேட்க, அவள் "அடுத்த ஊருக்குப் போயிருக்கிறாள்" என்று சொல்லக்கேட்டு, எப்பொழுது திரும்பி வருவாளோ என்று அவள் வரும் வழியையே எதிர் பார்த்து ஏக்கமுற்றிருந்தான். இங்ஙனம் இரண்டு மூன்று தினங்கள் செல்ல, அவனது தேகம் மெலிவடைந்து ஆகார நித்திரைகளில் விருப்பற்றவனாய்ப் பித்துப் பிடித்தவன்போ லிருந்தான். பிதா புத்திரனை அழைத்து அவனது உண்மையான மனவருத்தத்தை அவன் வாயினாலேயே கேள்வியுற்று, "அப்பனே! வியசனப்படாதே. அந்தத் தாசி இல்லாவிடின் என்ன? தேவகன்னிகைகளைப்போன்ற ஸ்திரீகளை நான் சேர்த்துவைக்கின்றேன்" என்று தேறுதல் சொல்லவும், பிதாவின் நாவிலிருந்து ஒரு நாளும் எதிர்பாராத வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடனே சிறிது சந்தோஷமடைந்தான். பின், பிதாவானவர் புத்திரனை அழைத்துக்கொண்டு கொல்லைப் புறத்தில் பிரேதம் மூடிவைத்திருக்கும் அறையினிடம் சென்று கதவைத்திறந்தார். பிரேதத்தினது அழுகிய துர்நாற்றமானது இவர்கள் நாசியில்புகவும், புத்திரன், "பிதாவே! இங்கு ஏன்கூட்டி வந்தீர்கள்? இந்தத் துர்நாற்றத்திற்குக் காரணமென்ன?" என்று கேட்டான். பிதா, புத்திரனை அருகே உட்காரவைத்துக்கொண்டு மிகு பிரியத்துடன் கூறுகின்றார். "துர்க்கந்தம் வீசுதற்குக் காரணமாயுள்ளது உனது பிரிய தாசியினுடைய சரீரம்; சரீரத்திலுள்ள ஒவ்வொரு அவயவங்களையும் தனித்தனியே பகுத்துப்பார்; அவற்றினின்று வீசும் துர்க்கந்தம் முகரவும் யோக்யமாயிராது. அதனால் ஸ்திரீசரீரத்தில் சுகத்தை யிச்சிப்பது மடமையாகும். கடைசியில் அப்பிரேத சரீரத்தில் சிற்றின்ப காரணமாயிருந்த மறைவு அங்கத்தைச் சுட்டிக்காட்டி, "இதோ! பார்—நீ எந்த

அங்கத்தினிடத்தில் உனதுமனத்தை ஒரே முகமாய்ச் செலுத்தி, சுகத்தை விரும்பினதாயும் அடைந்ததாயும் மயங்கியிருந்தாயோ அந்த அங்கத்தினிடத்தில் ஈ எறும்பு முதலியன கூடி அரிக்கின்றன பார்'' என்று கூறினர். புத்திரன், பிதாவை நோக்கி, "தலையெல்லாம் நரைத்து எழுபது வயதாகியும் உமக்குச் சிறிதும் புத்தியில்லை. ஈ எறும்பு முதலியன எவ்விடத்தில் மொய்க்கும்? மிட்டாய் முதலிய இனிப்பான பண்டங்கள் இருக்கும் இடத்திலன்றோ? உயிர் உடலைவிட்டுப் பிரிந்துபோய் இரண்டு மூன்று நாட்களாகி உடல் அழுகிப்போயிருந்தும், அது எறும்பிற்குத் தித்தித்திருக்குமாயின், ஜீவனிருக்கும்போது அதன் ருசியைச் சொல்லத்தரமாமோ'' என்று கூறினன். இவ்வளவு மூடத்தனமாகப் பேசும் குதர்க்கவாதிகளுக்கு எங்ஙனம் உபதேசித்தல் கூடும் ?

இந்த விதமாய் ஸ்திரீ சுகமானது துச்சம் என்றும் மிருகத்துவம் என்றும் நன்றாய்த் தெரிந்தும், ஸ்திரீகளை யடைவதுவே பரம புருஷார்த்தம் என்றெண்ணி அவர்களது சரீரத்திலுள்ள ஒவ்வொரு அவயவத்தையும் ஒப்புவமையின்றி வர்ணித்துத் தாம் வந்த நரகத்துவாரத்தின் வழியே உலகம் அபிர்விர்த்தியாகட்டும் என்று ஸ்திரீகளுக்குத் திக்கு நோக்கித் தெண்டனிட்டு ஊழியம் செய்கிறார்கள். இதுதான் மாயை.

பொன் வெள்ளி முதலிய லோகங்கள் மண்ணிலிருந்து வெட்டியெடுக்கப்படுவன வாகையால் அவை மண்ணினது வேறு ரூபமென்று நன்றாய்த் தெரியும். அதுபோலவே வைரம், வைடூரியம் முதலிய ரத்தினங்களும் பூமியிலிருந்து வெட்டி எடுக்கப்படுவன வாகையால் அவையும் சாதாரணக் கற்களின் வேறு ரூபமே என்று நன்றாய்த் தெரியும். ஆயினும், பொன், வெள்ளி, வைரம், வைடூரியம் முதலியவற்றை உயர்வாக விலை மதித்து அவற்றைக் காதிலும், மூக்கிலும் மற்ற அவயவங்களிலும் பொம்மைக்குச் சிங்காரிப்பதுபோல அணிய விரும்புகிறார்கள். இது தான் மாயை.

ஆகையால், ஞானபுத்ரா! ஏககாலத்தில் வெறுப்பிற்கும் விருப்பிற்கும் இடங்கொடுத்து, உருட்டிப் புரட்டி ஒன்றிற்கும் இடங்கொடாமல் விளையாடும் சக்திதான் மாயை. இம்மாயையில் தான் மக்கள் ஞானிகளாகவும் அஞ்ஞானிகளாகவு மாறுகிறார்கள்.

இம்மாயையில்தான் பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்திரர்கள் முறையே சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சம்ஹாராதித் தொழில்களை நடத்துகிறார்கள். இம்மாயையில்தான் ஜனனமும் மரணமுமுண்டாகின்றன. இம்மாயையில்தான் உஸ்வாசநிஸ்வாசங்கள் சம்பவிக்கின்றன. இம்மாயையில்தான் பந்தமோக்ஷங்கள் சித்திக்கின்றன. இம்மாயையில்தான் சுகமும், துக்கமுமுண்டாகின்றன. இம்மாயையில்தான் ஸ்வராஜ்யமும் பராராஜ்யமும் பிரஸ்தாபமாகின்றன. இம்மாயையில்தான்ஜீவனும் ஈஸ்வரனும் கட்டுப்பட்டிருக்கின்றனர். மாயையினாலேயே வெளிச்சமும் இருட்டும், விதியும் நிஷேதமும், நன்மையும் தீமையும், புண்ணியமும் பாவமும், ஆணும் பெண்ணும் ஆகிய பேதங்கள் சித்திக்கின்றன. இம்மாயையில் தான் காலனானவன் தன் தொழிலை நடத்துவன். ஆகையால், குழந்தாய்! சுற்றிச் சுற்றிப் புறப்பட்ட இடத்திற்கே திரும்பி வரும் ஒரு மரத்தில் கட்டப்பட்ட எருதுபோல, மாயையானது லீலைசெய்யும்; மாயையின் சக்திகளை அளவிடுதல் அரிது. எல்லையற்றதாய்த் தோன்றும்; ஆனால், எல்லையுள்ளது. ஸ்வயம் பிரகாசம்போல் தோன்றும்; ஆனால், ஜடமே. எல்லாம் செய்யவல்லதாய்த் தோன்றும்; ஆனால் ஒன்றையும் செய்யும் திறமுடையதல்ல. சூரியகாந்தக் கண்ணாடியானது எங்ஙனம் தனக்கு ஸ்வசக்தியில்லாமல் சூரிய சந்நிதானத்தில் எதிர்ப்பட்ட பஞ்சை எரிப்பதுபோல், மாயை யாதொரு வித ஸ்வசக்தியும் இல்லாமல் பிரஹ்ம சந்நிதானத்தில் சகல காரியங்களையும் நடத்தும். ஏதோ ரூபமுடையதுபோல் தோன்றும்; ஆனால், அருகே சென்றால் நழுவிவிடும். பிரஹ்மஞானமாகிய வலைக்குளன்றிக் கட்டுப்படாது. ஒரேயிடத்தில் ஒரே நதியில் ஒன்றோடொன்று எதிர்த்து ஓடித்ததளிக்கும் ஆறுகள்போல் வது மாயையினது தன்மை. நேர்விரோதமாய் எதிரிடையான சக்திகள் ஒன்றோடொன்று ஊடுருவி நிலைகலங்கச் செய்வதே மாயையின் தன்மை. பண்டிதன் என்றும், பாமரன் என்றும், பிராமணன் என்றும், பறையன் என்றும், பர்வதம் என்றும் துரும்பு என்றும் சொல்வது மாயையினால்தான். ஆகையால், குழந்தாய்! இம்மாயையைக் கடந்து விட்டால் நீ சிவமாகவே விளங்குவாய். சிவம் என்பது உனது ஸ்வபாவஸ்சொரூபம். நீ எத்தொழிலைச் செய்தாலும் சிவமே. நீ எந்த அவஸ்தையிலிருந்தாலும் சிவமே. ஜீவன் பிரிந்தவுடன் சவமாகாமல் ஜீவன் என்னும் நாமம் பிரிந்து சிவமாவாய். ஆகையால், சிவமே மாயை;

அது சமுத்திரத்தில் அலைகள்போல உன்னிடத்தில் உண்டான சலனமாம். நீ மாயையாகிய சர்ப்பத்திற்கு இடியேறு போன்றவன். மாயையாகிய மகாமேருவுக்கு வஜ்ராயுதம் போன்றவன். மாயையாகிய மதயானைக்குச் சிங்கம் போன்றவன். இரவும் பகலும் எந்தநிமிஷமும் "சிவோகம்" என்று சொல். நீ சிவமாவாய். அப்போது மாயையானது கண்டு பிடிக்கப்பட்ட திருடன்போலச் சொல்லாமல் ஓட்டமெடுக்கும்

. என்று குருவானவர் சொல்லிக்கொண் டிருக்கையில் சில ஜனங்கள் கூடிவிட்டார்கள். இவர்களுடைய ஆத்மானுபவ அந்யோந்ய சரச சல்லாபங்களுக்குப் பங்கம் நேரிட்டது. அப்போது சிஷ்யன் குருவினது விடைபெற்றுச் சென்றான். இம்மூன்று நாட்களுக்குள்ளாகச் சிஷ்யன் ஜீவசொரூபத்தை நீக்கிச் சிவசொரூபமாக எத்தனித்தான். வரவரக் குருவே தஞ்சமென்று தன் வீட்டுக்குப்போகாமலும், பந்துக்கள் ஸ்நேகிதர்களை ஏறெடுத்துப் பாராமலும், குருவின் உச்சிஷ்டத்தைப் புசித்து அவரது கிர்ப்பயமான ஆனந்தாமிர்த வசனங்களினால் மகிழ்வுற் றிருந்தான்; குருவினிடத்து உடல் பொருள் ஆவி மூன்றையும் ஒப்புவித்துவிட்டான். குரு ஜீவகாருண்ய நிமித்தம் மடங்கள் ஏற்படுத்தி, காலதேசவர்த்தமானங் களுக்கேற்றவாறு லௌகிக விஷயங்களைத் திருத்தி வருகிறார். ஆயினும், சிஷ்யன் அவரது ஓய்வான நேரங்களில் அவருடன் ஆத்மப் புணர்ச்சிசெய்து, ஆனந்தத்தை அனுபவிப்பதில் தினம் தவறுவதில்லை. ஒருநாள் இரவு சிஷ்யன் நித்திரை வராமல் தாழ்வாரத்தில் குருவினது தத்துவோபதேசங்களைப் பற்றிச் சிந்தித்துக் கொண்டு இங்கும் அங்கும் உலாவிக்கொண்டிருந்தான். குரு சமாதியினின்றும் நீங்கி, ஜலஸ்பரிசத்தின் பொருட்டு வெளியே சென்றார். சிஷ்யன் அதனைக் கவனிக்கவில்லை. பின், திரும்பி இவன் இருக்கும் தாழ்வாரத்தின் வழியாகவே இவனைப் பார்த்துக்கொண்டே உட்புகுந்தார். கதவு திறந்த சப்தமும் குருவெளியே போய்த்திரும்பி வந்ததும் இவனுக்குத் தெரியாது. குரு தனது மான்தோல் ஆசனத்திலிருந்துகொண்டு சிஷ்யனைக் கூப்பிட்டார். சிஷ்யன் குருவின் சப்தத்தைக் கேட்டு, பயந்து நடுங்கி குருவின் சந்நிதானத்திற் சென்று கைகட்டி வாய்பொத்தி ஒருபக்கமாய் நின்றான்.

குரு:—எனது ஞானக்கண்மணியே! உனது ஏகாக்கிர சித்தத்தைப்பற்றி மிகவும் வியக்கின்றேன். நான் வெளியேசென்று

திரும்பிவந்ததை நீ பார்க்கவில்லை. உன்மனம் ஏதோ ஒரு விஷயத்தைப்பற்றி யிருந்ததினால் யான் வெளியே போய்வந்தது உனக்குத்தெரியாதிருந்தது. நீ அருகேவந்து உட்கார். நீ இரண்டு கண்களையும் நன்றாய் விழித்துக்கொண்டே இருந்தாய். ஆயினும், என் போக்கு வரவு உனக்குத் தோற்றவில்லை. இதற்குக்காரணம் உனது மனம் ஏதோ ஒன்றைப்பற்றி நின்றமையேயாம்.

க்ஷண நேரமாயினும் ஒரு நிலையில் நில்லாமல் விநாடிக்கு அனந்தங்கோடியாக எண்ணிவரும் இந்த மனத்தை ஒருமுகப் படுத்தி ஒருநிலையில் நிறுத்துதலே யோகம் எனப்படும். இந்த யோகம் சித்திக்குமாயின், சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சம்ஹாராதி சர்வ சக்திகளும் உன்னிடத்தினின்று வெளிக்கிளம்பும். ஆகாயத்தி லுள்ள நக்ஷத்திரங்களையும் பூமியில் உள்ள மணலையும் எண்ணி னாலும் எண்ணலாம்; ஜலஸ்தம்பனம், வாயுஸ்தம்பனம் முதலியன செய்யலாம்; ஒன்றும் அசாத்தியமல்ல. இந்த நகர்நாய் போன்ற மனத்தைக் கட்டுதல் வெகு அரிது. மனம் குரங்கு போன்றது. குரங்கின் இயற்கையே சேஷ்டை; அதனோடு அது கொஞ்சம் கள்ளும் குடித்தது; ஒருதேளும் அதனைக் கொட்டிவிட்டது; ஒரு பேயும் பிடித்துக்கொண்டது என்றால் குரங்கின் சுபாவம் எப்படி யிருக்கும்? அதுபோலவே, மனக்குரங்கு ஏற்கனவே சலன சுபாவமுடையது; பூர்வஜன்ம வாசனையாகிய கள்ளையும் குடித்து, சகவாசமாகிற தேளும் கொட்டி, ஆசையாகிற பேயும் பிடித்ததென்றால், மனதின் சுபாவத்தை நீயே யோசித்துப்பார். இப்படி ஓடுகின்ற மனதைக் கட்டி வசப்படுத்துபவனே தீரன்; அவனேவீரன்; அவனேஞானி; அவனே முக்தன்; அவனே புருஷன்; மனதைக்கட்டி வசப்படுத்துவதே யோகம். இதுவே ஞானம். இதுவே ஸ்வதந்தரம். பிரபஞ்சத்தை ஜயிக்க விரும்புவோன், ஸ்வராஜ்யம் ஸ்தாபிக்க விரும்புவோன், மனதை ஜயித்து அதனைத் ,தன் வசமாக்கவேண்டும்; இதுவே ஏகசக்ராதிபத்தியம். இதுவே ஸ்வராஜ்யம். கணக்கற்ற சேனைகளைக் கொண்டு போய்ப் போர்க்களத்தில் மடியச்செய்து உயிர்வதை செய்யவேண்டாம். பரிசுத்த புண்ணிய நதிகளுக்குப் பதிலாக இரத்தப் பிரவாகம் ஓடும்படி செய்யவேண்டாம். மணிமந்திர அவுஷதங்களுக்கு உற்பத்தி ஸ்தானமாய், மகான்களது வாசத்திற்கிருப்பிடமா யிராநின்ற உன்னத பர்வதங்களுக்குப் பதிலாகப் பிணமலை குவிக்கவேண்டாம். தன்மனத்தை யடக்கியாள அறியாதவன் உல

கத்தை ஜயித்து அடக்கியாள விரும்புவது, தானும்கெட்டு உல கத்தவரையும் கெடுப்பதற்கேயாம். மனத்தை ஜயித்தால் மாயை யை ஜயித்ததேயாம். சூரியனது அதிஉக்கிரமான வெய்யிலில் நடக்க விரும்புவோன் போகுமிடந்தோறும் பந்தலிடும்படி ஏற் பாடு செய்யவேண்டுமோ? பூமியில் தோல்விரிக்க வேண்டுமோ? கையில் ஒருகுடை போதாதோ? காலில் ஒரு செருப்புப் போதாதே? இதுபோலவே பிரபஞ்ச ஜயத்தை விரும்பு வோன் மனத்தை ஜயித்தால்போதும். விதையைவறுத்து விட் டால் முளை எப்படிக் கிளம்பும்? மரம் எப்படி யுண்டாகும்? குழந் தாய்! மனமே சிருட்டி, ஸ்திதி, சம்ஹாராதித் தொழில்களை நடத்திக்கொண்டு வருகின்றது. மனமே பிரபஞ்சமாம். ஆகை யால் ஞானபுத்திரனே! நீ மனத்தை ஜயிப்பாய். மனமாகிய காட்டு மதயானையைச் சர்வசங்கப் பரித்தியாகமாகிய படுகுழியில் வீழ்த்தி, வைராக்கியமாகிய பட்டினியிட்டு, ஞானமாகிய அங்கு சத்தினுல் வசப்படுத்தி யோகமாகிய வைரவிலங்கிட்டு நீ பாகனு யிருந்து உன் கீழ் அடக்குவாய். இங்ஙனமாயின், வெள்ளை நிற முள்ள ஐராவதத்தின்மீது வஜ்ராயுதனுகிய தேவேந்திரன் ஏறிச் செல்வதுபோல், சர்வ வர்ணமுள்ளதும், சூட்சுமத்திலும் சூட் சுமமாயிருந்து பிரமாண்டாதிகளைச் சிருஷ்டிசெய்வதும்,சித்தோ, ஜடமோ, சித்ஜடமோ என்று சான்றோரது அபிப்பிராய பேதங் களுக்கிடமாயுள்ளதுமான மனம் என்னும் யானையின்மீது ஞானு யுதனுகி நீ சர்வேந்திரனுயிருப்பாய்.

சிஷ்யன்:—எனது அமிர்த சஞ்சீவியே! எனது மடமையை நிர்த்தூளிபடச் செய்து எங்கும் நீயாக ஆனந்த நிர்த்தனம் செய் யும் நடராஜ மூர்த்தி! மனதின் சொரூபம் என்ன? சித்தா? ஜடமா? மனம் சிருஷ்டியாதித் தொழில்கள் செய்ய வல்லதென் ருல், அது சித்தாகுமே? ஆயின், சித்லட்சணமுள்ள வஸ்துக்கள் இரண்டுளவோ? ஆயின், இரண்டு வஸ்துக்கள் எங்ஙனமிருத்தல் கூடும்?

குரு:—மகனே! கேட்பாயாக. மனம் ஜடம் என்பதில் யாதொரு சந்தேகமும் இல்லை. சித்ஜடம் என்று சிலர் கூறுவர். நாம் அங்ஙனம் கூறேம். சித்தும் ஜடமும் ஒரே வஸ்துவாயிருத்த லெங்ஙனம் கூடும்? அந்தகாரமும் பிரகாசமும் எங்ஙனம் ஒன்று யிருத்தல்கூடும்? அசம்பாவிதமே. மனமானது நசியத்தக்கது; ஆத்ம சந்நிதானத்திலன்றித் தானே ஒன்றும் செய்யவியலாதது;

சமுத்திரத்தையன்றி அலைக்கிருப்பிடமுண்டோ? மனம் அடிக்கடி சலிக்கும் ஸ்வபாவ முடையதாகையால், அது சித்தென்னல் கூடாது. மனமானது ஜடமே. ஜடவஸ்துக்களே அடிக்கடி தோன்றுவதும் அழிவதுமான நியதிக் குட்பட்டவை. மனமும் அப்படிப்பட்டதே; ஆனல், அதிசூட்சுமமானது; பூர்வஜன்ம வாசனைகளடங்கப்பெற்றது; கட்டுக்கடங்காப் பட்டிமாடுபோல் திரிவது. நீ இந்த மனத்தை ஜயித்தால் மாயையை ஜயித்தவனுவாய். உனது ஸ்வரூபம் சிவமாகையாலும், மனத்தின் ஸ்வரூபம் ஜடமாகையாலும் இப்பொழுதே மனமானது உனக்குக் கீழடங்கினதுதான். வீட்டுக்கு எஜமானு யிருக்கப்பட்டவன் மனைவியின் ஆக்ஞைக்குட்பட்டு நடப்பதுபோல, நீ மனதின் வசப்பட்டாய்; கண்ணை விழித்துப்பார்; நீயே எஜமானன்; நித்திய ஸ்வதந்தரன்; நீ மயங்கிவிட்டாய்; மயக்கத்துக் குட்பட்டாய்; சங்கிலிகளைக் கொண்டு நீயே உன்னைப் பிணைத்துக் கட்டிக்கொண்டாய்; நீயே செய்து கட்டிக்கொண்ட சங்கிலிகளின் நுட்பமான முடிச்சுகளும், நூதனப் பின்னல்களும் உனக்கே தெரியும். ஆகையால், நீயே அவைகளை அறுத்து உதறி யெறிய வேண்டும். வேறு வழியில்லை.

சிஷ்யன்:—அண்டபிண்ட சராசரங்கள் யாவற்றையும் தமது வயிற்றிற்குள் வைத்திருக்கின்ருரென்று சொல்லப்படும் விநாயகரைப்போல, எனது குருநாதா! தாங்கள் தங்களது நாக்கின் நுனியில் அகண்ட சச்சிதானந்த சாட்சாத்கார ஞானத்தை வைத்திருக்கிறீர்கள். யான் ஆனந்த பரவசனுனேன்; அடியேனது பாக்கியத்தை யார் பெற்றிருக்கின்ருர்கள்? குழந்தைப் பருவத்தில் எனது ஜாதகத்தைப் பார்த்து, 18 வயதில் புதையல் கிடைக்கும் என்று ஜோசியர்கள் சொன்ஞர்கள். அப்படியே இப்பொழுது எப்பொழுதும் அட்சயமான ஞான நிட்சேபம் உமது அனுக்கிரகத்தால் கிடைக்கப் பெற்றேன். இறுமாப் படைந்தேன், ஸ்வாமி!

என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் அளவில் அதிகாலையாகிய படியால், ஒரு பாகவத கோஷ்டியானது பகவத் பஜனை செய்து கொண்டு ஸ்வாமிகளிடத்திற்கு வந்தது. உடனே அம்மகானும் எழுந்து, ஆடினர், பாடினர், ஆனந்தக்கூத்தாடினர்; தம்மை மறந்தார்; பக்தி ஸ்வரூபமாய் விளங்கினர். கண்ணீர் உதிர்த்தார்,

உருண்டார், புரண்டார், விதம் விதமான நடனங்கள் செய்தார்; சிஷ்யனும் அங்ஙனமே செய்தான். இவ்விதமாக நெடுநேரம் வரை பஜனை செய்துகொண்டிருந்த பின்னர், க்ஷுத்பாதை நிவர்த்தியின் நிமித்தம் பக்த சிரேஷ்டர்கள் கலைந்தனர். இது நிற்க, ஒரு தினம் குருவும் சிஷ்யனும் இன்னும் சில அடியார்களுமாக ஒரு படகிலேறித் தண்ணீர் மார்க்கமாய் யாத்திரை போகின்றனர்.

குரு:—சற்புத்திரா! கேட்பாயாக. எல்லையற்ற இந்த ஏரியைப்பார்; திசைகள் தெரியவில்லை; முதலைகள் முதலிய துஷ்ட ஜந்துக்கள் துள்ளிக் குதிப்பதைப்பார்; ஆழத்தையோ காணமுடியாது; பயங்கரமான சுழல்காற்று அடிக்கின்றது; ஆகாயம் கறுத்து சப்தமேகங்களும் ஒன்று சேர்ந்து பர்வத சிகரங்களிலிருந்து விழும் அருவிகளைப்போல் மழை பொழிகின்றது. அண்டகோளகை இடிந்ததுபோல இடி இடிக்கின்றது. பயங்கரமான வாள் யுத்தம் நேரிட்டாற்போல் மின்னல் வெட்டுகின்றது; எங்குப் பார்த்தாலும் பாழ்கோர் ஆகாரவும் காணப்படவில்லை; நிச்சப்தமாயிருக்கின்றது. நமது படகின் மாலுமியானவன் இப்படியிருப்பது இந்த ஏரியின் சுபாவம் என்றும், ஆகையால் பயப்படவேண்டாம் என்றும் தான் நிச்சயமாய்க் கரை சேர்ப்பதாயும், உறுதி மொழி கூறுகிறான். நாம் இவ்வேரியில் அனுபவசாலியாகிய அவனை நம்பி, அவன் சொற்படி கேட்டு, இருக்கச்சொல்லும் வண்ணம் இருக்க உடன்படுகிறோம். அவ்வாறு செய்வதனால் நாம் நிச்சயமாய்க் கரைசேர்வோம். ஆனால், அவன் உறுதி மொழியை நம்பாமல் இப்பொழுது நடுங்கிப் பயந்து, ஏங்கி, கீழே குதித்துத் தப்பிப் பிழைக்கப் பார்ப்போமானால், நாம் மரணமடைவது நிச்சயம். அப்பனே! இதுபோன்றே இப்பிரபஞ்ச விஷயமுமாம்.

சிஷ்யன்:—ஸ்வாமி! விஷயம் கோசரமாகவில்லை.

குரு:—இப்பிரபஞ்சமாகிய கரைகாணாத ஏரியில் மண் பெண் பொன் என்னும் பயங்கரமான முதலைகள் துள்ளிக் குதித்து விளையாடுகின்றன. இப்பிரபஞ்சத்தின் லட்சணமோ அநிர்வசநீயம்; இதில் ஓயாத ஆசையாகிற சுழல்காற்றடிக்கின்றது. அதனால் பிரஹ்ம சொரூபமானது மறைபட்டு, மாயா மேகமானது, மீளாமல் அமிழ்ந்து போகும்படியாகக் காமக்குரோதாதி கோர மழையைப் பொழிகின்றது. பயத்தினால் கலக்கமுறும்படியான கஷ்ட

நஷ்டங்களாகிய இடியானது உண்டாகின்றது. ஏதோ சில விநாடி நேரங்களுக்கு மின்னல் வெட்டுப்போல் கீர்த்தியடைகின்றோம். இப்பேர்ப்பட்ட பிரபஞ்சத்தில் அபபாஸ்தம் கொடுத்து ரட்சிப்ப தற்கு ஒருவரும் இல்லை. மாலுமியாகிய குருவைவ்யும், தோணியாகிய சரீரத்தையும் தவிர வேறொருவராலும் ஒன்றும் செய்யச் சாத்தியமாகாது. மாலுமி இந்த ஏரியில் எங்ஙனம் அனுபவத்தாலே தேறி, சற்றும் பயப்படாமல் நமக்குத் தைரியம்சொல்லிக் கரை சேர்க்கிறானோ, அதுபோலவே குருவானவர் இப்பிரபஞ்சத்தில் ஸ்வானுபவத்தாலே தேறி, ஜீவகோடிகளுக்குத் தைரியம் சொல்லி அவர்களைக் கரை சேர்க்கிறார். மாலுமிக்கு இதுவே வேலையாகும். குருவுக்கு அதுவே வேலையாகும். ஸ்வானுபவசாலியாகிய சற்குரு கிடைத்துவிட்டால் பயமேயில்லை. இந்தச் சரீரமாகிய தோணியிலேறி இருக்கும் ஜீவனாகிய நீ சற்குருவாகிய மாலுமியாலேயே கரைசேர்க்கப்பட வேண்டும். சிருஷ்டி கர்த்தாவும் குருவேயாவர். ஸ்திதி கர்த்தாவும் குருவேயாவர். கடைசியில் சர்வமும் மித்தையென்று சர்வ சம்ஹாரம்செய்து ஆனந்த நிர்த்தனம் செய்பவரும் குருவேயாவர். சற்குருவைச் சிஷ்யன் மர்க்கட முஷ்டிபோல் பிடித்துக்கொள்ள வேண்டும். உயர்ந்த கோபுரமேறிக் கீழே குதிக்கினும் குரங்குக் குட்டியானது பற்றியிருக்கும் தாயை விடுமோ? அதுபோன்றே சிஷ்யன் இருக்கக்கடவன். குரு சொல்லியவண்ணம் இருக்கக் கடவன். மாலுமியின் சொல்மீறி அவன் இருக்கச்சொல்லும் வண்ணம் இராமல் நாம் தாறுமாறாய் இருப்போமானால், இந்தப்படவு கவிழ்வது எப்படி நிச்சயமோ, அப்படியே குருவின் சொல்மீறி இஷ்டம்போல் இருப்பவனது சரீரமாகிய தோணி இப்பிரபஞ்சமாகிய ஏரியில் கவிழ்ந்து அதோகதிக்கு ஆளாவது நிச்சயமாம். ஆகையால், என்றன் மைந்தனே! குருவாகிய மாலுமியில்லாதான் தட்டுக்கெட்டுத் தடுமாறி மிகவும் தவிப்பான்.

சிஷ்யன்:—எனக்கு ஞானஸ்நானம் கொடுத்து என்னைச் சுத்தம் செய்விக்கும் பிதாவே! சரீரம்போல்வது தோணி என்று சொல்லுகின்றீர்கள்; முன்னமொருமுறை சரீரம் அவலட்சண முடையதென்றும் வெறுக்கத் தக்கதென்றும் அறிவித்தீர்; இப்பொழுது விரும்பத் தக்கதென்று சொல்லுகின்றீர்கள். சரீரமானது விரும்பத்தக்கதோ வெறுக்கத்தக்கதோ தெளிய உரைத்துத் திடப்படுத்தவேண்டும் ஸ்வாமி!

குரு:—அப்பனே! இச்சரீரமானது அவலட்சணமுடை யதே; நசியத்தக்கதே; அநித்தியமே. ஆயினும் அக்கினிப் பிரவேசத்தினாலோ, வேறு விதத்தினாலோ இச்சரீரத்தை விடத் துணிபவன் மூடனினும் மூடனாவன். தற்கொலை செய்துகொண் டால் இவ்வரிய ஜன்மம் தவறி, மிக இழிந்த வர்க்கங்களாகிய பேய், பிசாசு முதலியவைகளாகத் திரியவேண்டும். சூன்யவாதி கள்கூட அங்ஙனம் செய்யத்துணியார். பர்வதாகாரமாய்ப் பருத் துத் தடித்த பரமஜடத்துவ வாதிகளாகிய லோகாயத்தர்கள்கூட அங்ஙனம் செய்யார். இந்தச் சரீரநாசம் ஜனனநாசத்திற்கேது வாமாயின், விரும்பத்தக்கதே. ஆனால் அஃது அங்ஙனமன்று. இச்சரீரத்தைப்போல நாம் எத்தனையோ சரீரங்களை அடைந்து விட்டோம்; இன்னும் எத்தனையோ சரீரங்களை அடையப் போகின்றோம். வஸ்திரங்கள் கிழிந்தவுடன் அவைகளை எறிந்து விட்டுப் புதுவஸ்திரங்களை அடிக்கடி தரித்துக்கொள்வதுபோல, நமது கர்மங்களுக்குத் தக்கவாறு சரீரங்கள் மாறி மாறி உண்டா கின்றன. ஆகையால், இச்சரீர நாசம் ஜனனநாசத்திற்கேதுவா காது. மாதாவின் கர்ப்பத்தில் 10-மாதகாலம் வசித்தல் நரக வாசமேயாகும். மல மூத்திரங்களால் சூழப்பெற்று, கணக் கின்றிய புழுக்களால் அடிக்கடி கடிக்கப்பெற்று, சாட்சாத் ஈசுவரனை வேண்டி நிவர்த்திபெற விரும்பும் கெர்ப்பவாசம் மகா கொடூரமானது. கர்ப்பவாசம் பெறாமல் இருப்பதற்குரிய மார்க்கம் எதுவோ, அதுவே ஜனனநாச மார்க்கமாம். ஆகை யால், ஜனனநாச தந்திரமாகிய ஜீவன்முக்திப்பதம் எய்தும் வரை இச்சரீரத்தை எவ்வளவு ஜாக்கிரதையாய்ப் பேணி ரட்சிக்க முடியுமோ, அவ்வளவும் செய்தல் வேண்டும். சரீரம் ஆரோக்கியமாயும் பலமாயும் இருந்தால் அறிவு சீக்கிரத்தில் விர்த்தி யடையும். ஜிதேந்திரியனாய், சற்றும் ஓட்டையில்லாத சரீரத்தை யுடையவனே சித்தி முக்திகளுக்கு அதிகாரியாவன். தோணியில் ஓட்டைவிழுந்து விட்டால் தண் ணீர் உள் நுழைந்து தோணியைக் கவிழ்த்து விடாதோ? அது போலவே இச்சரீரத்தில் ஆரோக்கியம் தவறி மூளை பலஹீன மாகி ஓட்டைகள் விழுந்துவிட்டால் பிரபஞ்சவெள்ளம் உட்புகுந்து சரீரத்தைக் கவிழ்த்து ஜீவனைத் தத்தளிக்கச் செய்யும். தோணி யின்றி ஏரியைக்கடந்து கரைசேர முடியுமா? முடியாது. அது போலவே சரீரமின்றிப் பிரபஞ்ச சாகரத்தைக் கடத்தல் முடி

யாது. கரைசேர்ந்த பின்னர்த் தோணி அவசியமில்லை; அதுபோல முக்தி கைகூடிவிட்டால் சரீரம் அவசியமில்லை. அதுவரை சரீரம் அவசியமே. சரீரத்தில் மிக்க விருப்பம் இல்லாமல் 'தேகமே ஆத்மா' என்ற நினைவைவிட்டு, யதார்த்த ஸ்வரூபத்தை அறிந்து, ஜன்மோத்தேசமாகிற முக்தி கைகூடும் வரை இச்சரீரத்தை அதற்கு நிமித்த மாத்திரமாய் நினைத்து ரட்சிக்க வேண்டும். இச் சரீரமானது முமுட்சுகளுக்கு ஜீவன்முக்தி நிமித்தமாய் ரக்ஷிக் கப்பட வேண்டியதும் பிரபஞ்ச நிமித்தம் வெறுக்கப்பட வேண் டியதுமாம். ஆகையால், அரியபுதல்வனே! சரீரமானது நன் றாய்ப் போஷிக்கப்பட்டுப் பாதுகாக்கப் படவேண்டும். சரீரம் சௌக்கியமாயிருந்தாலன்றோ மூளையும் பலமாயும் தீட்சண்யமா யும் சுத்தமாயும் இருக்கும்? மூளை தீட்சண்யமா யிருந்தாலன்றோ ஆன்றோரது ஆப்த மொழிகளைக் கிரகிக்கவும், ஞான சாஸ்திரங் களி னுட்புகுந்து உற்றுணரவும் முடியும்? ஆகையாலன்றோ வியாதியஸ்தர்கட்குச் சாஸ்திரோபதேசம் செய்யக் கூடாதென்று ஸ்மிருதி கூறுகின்றது? ஏன்? கிரகிக்கும் சக்தியின்மையால். மகாபலிஷ்டனும் ஆரோக்கிய சரீரனுமான அர்ச்சுன னல்லாமல் வேறொருவரால், கொடிய பாரத யுத்தக்களத்தில் சிரசுகள் தெறி பட்டு, அனந்தங்கோடி பந்துக்கள் ஆகாயத்தில் பறந்தவண்ணம் விளையாடுவதுபோலக் காணப்படும் பயங்கரமான சமயத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் தயா பூர்வகமாய் அருளிய கீதாமிருதத்தின் சுவையை அறியத்தரமோ? வீராதிவீரராய்ராட்சதப்பூண்டை அடி யோடழித்த தீரராகிய ஸ்ரீராமர் சுகசரீரியாயிருந்ததினாலன்றோ வசிஷ்டரது தத்துவோபதேசங்களை உடனே கிரகித்தார்? ஸ்ரீ சங்கரர் ஜிதேந்திரியரன்றோ? ஞானிகள் யோகிகள் சரீரங்களைப் பார்த்தால் அவை எவ்வளவு வசீகரமாகவும், லட்சணமாகவும், ஆரோக்கியமாகவும் இருக்கின்றன. சுகசரீரிகளே யன்றி மற்ற வர்கட்கு முக்தியாகிய கரை வெகுதூரமாம். ஆகையால், ஞான புத்திரா! சற்குருவாகிய மாலுமியும் சுகசரீரமாகிய தோணியும் இல்லாவிடில், இப்பிரபஞ்ச சாகரத்தைக் கடந்து பிரஹ்ம வஸ்து வாகிய கரையைச்சேர்த லரிது.

சிஷ்யன்:—என்றன் குருஸ்வாமியே! மார்க்கண்டேயருக்கு என்றும் பதினாறு வயதளித்த பரமேசுவரனைப்போல் எனக்கும் என்றும் தெவிட்டாத ஞானமிர்தம் அளிக்கும் பரமேசுவரா!

போற்றி! போற்றி! நினது அடியிணைகள் போற்றி! சரீரத்தின் வெறுமையையும் அருமையையும் அறிந்தேன்

என்று சொல்லிக்கொண்டே தான் கையில் வைத்துக் கொண்டிருந்த கிறிஸ்து வேதப் புஸ்தகத்தைத் திறந்தான். திறந்ததும் இயேசுநாதர் கடைசிக்காலத்தில் பிடிபட்டதும் சிலுவையி லறையப்பட்டதுமாகிய பரிச்சேதம் தோன்றிற்று. குருவின் உத்தரவின் பிரகாரம் அதைப்படித்து விட்டு வினவுகிறான்.

சிஷ்யன்:—ஸ்வாமி! மகான்களுக்கு அவமானமும் ஆபத்துக்களும் நேரிட்ட காரணமென்ன? லோகோத்தாரணத்தின் பொருட்டு அவ்வப்போது அவதரிக்கும் மகா புருஷர்கள் அவதிப்படக் காரணம் என்ன?

குரு:—எனது அரும்புதல்வனே! மகான்கள் இரண்டுவகையினராவர். அனந்தங்கோடி ஜன்மங்களில் பிராபஞ்சிகர்களாக உழன்று பெரியோர் தர்சனத்தாலும், சற்குரு கடாட்சத்தாலும், சிறிது சிறிதாய்ச் சேர்க்கப்பட்ட புண்ணிய வசத்தாலும், பிரபஞ்சத்தில் வெறுப்படைந்து இவ்வெறுப்பானது மேலும்மேலும் விருத்தியாகி மகா தீவிரதரவிரக்தராய் ஜீவன் முக்திப்பதம் எய்துபவர் ஒரு வகை மகான்களாவர். இவர் கீழ்ப்படியிலிருந்து ஸ்வப்பிரயத்தனத்தால் மேல் செல்பவர். தன்னைத்தேடி யடைந்தவர்க்கு நிழலைத்தரும் அகன்ற ஆலவிருட்சத்தைப் போல, தம்மை நெருங்கி யடைந்தவர்க்கு உபதேசம்செய்து அவரைக் கரைசேர்ப்பிக்கு மவர்கள். இவர்கள் அநேகமாய் விதேக முக்திப் பதத்தில் திருப்தி யுள்ளவர்கள். காசியில் கணேசப் பிரஹ்மம் இருந்தது போல, இராப் பகலறியாமல் பிராரப்த தேகம் நசிக்குமளவும் நிர்விகல்ப சமாதியி லிருப்பவர்கள். பிரபஞ்ச ஸ்திதியை மறப்பவர்களாதலால் ஜீவகாருண்ணிய நிமித்தம் வெளிப்படார்.

இன்னொருவகை மகான்களைக் கூறக் கேட்பாயாக. உலகத்தவரது ஆவசியகத்தின் பொருட்டு அவர்களுடைய மனோதிட எண்ணங்கள் ஒற்றுமைப்பட அவர்களுடைய துக்க நிவர்த்தியின் நிமித்தம் காலதேசவர்த்தமானங்களை அனுசரித்து அவ்வப்போது அவதரிக்கும் மகா புருஷர்களாகும். இவர்களே ஈஸ்வரனது அவதாரபுருஷர்களாவர்; பிராபஞ்சிகர்களல்லர். பகவத் கீதையில் 4-வது அத்தியாயம் 6-7-8 ஸ்லோகங்களில் கூறியிருக்கிற

படி பகவானே அவதாரம் செய்கிறார். காலதேச வர்த்தமானங்களை அனுசரித்து அவதார புருஷர் பகவானது அம்சத்தில் குறைந்தும் நிறைந்தும் இருப்பார். முன் சொல்லிய மகான்களைப்போல இவர்களுக்கு முக்தி லட்சியம் இல்லை; லோகோத்தாரணமே லட்சியமாகும். ஜீவகாருண்ணியமே இவர்களது கையில் கட்டிய கங்கணம் ஆகும். மின்னல் வெட்டுப்போல் தோன்றி மறைந்து விட்டாலும், அவர்களது தத்துவோபதேசங்கள் நீடுழிகாலம் நிலைநின்று ஜீவகோடிகளைக் கடைத்தேற்றுவிக்கும். பிராமணருக்கும் சண்டாளருக்கும், வேண்டுவோருக்கும், வேண்டாதோருக்கும், சகலருக்கும் வெளிச்சம்கொடுக்கும்சூரியனைப் போலவும், யாதொரு கைம்மாறும் கருதாமல் பொழியும் மேக வருஷத்தைப் போலவும், பண்டித பாமரசாதாரண சர்வ ஜனங்கட்கும் ஹிதோப தேசத்தை அருளிச்செய்து கரை தெரியாக் கப்பலுக்குத் தைரியங் கொடுக்கும் தீப ஸ்தம்பம்போலும் விளங்குவார்கள். பரோபகாரமே இவர்களது கைங்கர்யம். கிடைக்கும் அன்னத்தைக் கூப்பிட்டுக் கொடுக்கும் காக்கையைப்போல, தங்களது ஆனந்தாமிர்தத்தைச் "சேரவாரும் ஜெகத்தீரே" என்று பறையோசையிட்டு அழைத்துச்சகலர்க்கும் கொடுப்பவர்கள். ஸ்ரீ கிருஷ்ணர், சங்கரர், ராமானுஜர், மாத்வர், பௌத்தர், சைதன்னியர், மகம்மது, குரு நானக், இயேசுநாதர்—இவர்கள் எல்லோரும் அவதார புருஷர்களே. இவ்விருவகையான மகான்களுக்கும் கஷ்ட நஷ்டங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. முதலாவது வகுப்பு மகான்களுக்கு அவர்களது பூர்வ ஜென்மங்களிற் செய்து இந்த ஜென்மத்தில் அனுபவிப்பதற்கு எடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ள பிராரப்த கருமங்கள் சுகதுக்கங்களைக் கொடுக்கும். மகா பக்தராகிய ராமதாஸர் சிறைவாசம் செய்ததும், மகானாகிய ஆணிமாண்டவ்யர் என்னும் ரிஷி கழுமரத்தில்சேர்த்து ஆணியறைப் பெற்றதும் திருஷ்டாந்தங்களாம்.

இரண்டாவது வகுப்பு மகான்கள் பொய்யாகிய பிரபஞ்சத்தில் மெய்யை ஸ்தாபிக்கக் கருதி, நிர்ப்பயமாய் அநித்த ஜடதுக்கரூபமான பிரபஞ்சத்தவருக்குச் சச்சிதானந்த சொரூபத்தைப் பிரத்தியட்சமாய் நிரூபிக்க எத்தனிப்பதாலும் அவர்களது தத்துவோபதேசங்களை அனுபவ பூர்வமாய் அவர்களே உலகத்தவர்க்குக் காட்டவேண்டியிருப்பதாலும், சாபானுக்கிரக சர்வ சக்தி

களை யுடையவர்களா யிருந்தாலும், மிருகப் பிராயத்தை உடைத்தாகி, மிருகத்தன்மை வாய்ந்த மானிடர்களின் பேரிலுள்ள இரக்கத்தாலுமே அவர்கட்குத் துன்பம் நேரிடுகின்றது. இதற்குச் சிலுவையில் இயேசுநாதரின் மரணமும், மகம்மது என்பவரின் தப்பியோடிய ஓட்டமும், சங்கரரின் ஜாதிப் பிரஷ்டத்துவமும், திருஷ்டாந்தங்களாகும். அவதார புருஷர்களில் பூர்ணாம்சம் பெற்று விளங்கிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனே இடையனென்றும் மடையனென்றும் இகழப்பெற்றார். இன்னும் சிஷ்யனே! கேட்பாயாக. எவர் உலகத்தில் அதிகக் கஷ்டத்திற் குட்படுவாரோ, அவரே பரம சுகத்திற்கும் பாத்திரராவார். கஷ்டம் எவ்வளவு வுண்டாகுமோ சுகம் அவ்வள வுண்டாகும். எப்படி ரோஜாப் புஷ்பமானது முட்களால் சூழப்பட்டிருக்குமோ, அப்படியே நித்திய சுகமானது துக்கத்தால் சூழப்பெற்றிருக்கின்றது. எப்படி கொடூர விஷத்தையுடைய கிருஷ்ண சர்ப்பத்தினிடத்தில் நாகரத்தினமிருக்குமோ, அப்படியே துன்பங்களினிடத்தில் சுகம் இருக்கும். எவன் கஷ்டப்படுகிறானோ அவன் சுகத்தை நிச்சயமாய் அடைவான். இது சாதாரண நியதி. மகான்கள் சுகம் வந்த காலத்தும் துக்கம் வந்த காலத்தும் சுகத்தைத் தவிர வேறொன்றையும் பாரார். சுகமே அவர்களது சரீரம். சுகமே அவர்களது எண்ணம். சுகமே அவர்களது வசனம். சுகமே அவர்களது ஆகாரம். அவர்களது உஸ்வாச நிஸ்வாசங்களும் சுகமே; அவர்கள் சுகப்பிரஹ்மமே. சிஷ்ய சிரோமணியே! இன்னும் கேட்பாயாக. யூதாஸ் இஸ்காரியோத் என்பவனுக்கு இயேசுநாதரின் விலை 30-வெள்ளிக்காசே. பீட்டர் என்னும் பிரதம சிஷ்யன்கூட சமயத்தில் அவரது மகிமையையும், அவரையும் மறுத்துவிட்டான். ஸாட்யூசி, பாரிசி, யூதர் முதலிய மூட ஜாதியார் அவரது முகாரவிந்தத்தில் காறித்துப்பி, அவரது ஞானப் பிரகாச சிரசில் முட்கிரீடத்தை வைத்து, வேண்டிய ஹிம்சைகளெல்லாம் செய்தபோதிலும், அவர்சுகஸ்வரூபியாக விளங்கிச் சுக போகத்தையே நிரூபித்தார். கடைசியில் அவரைச் சிலுவையிலறைந்தார்கள். அப்பொழுது கூட அந்தச் சாந்த மூர்த்தியானவர், 'பிதாவே என்பொருட்டு இவர்கள் குற்றத்தை மன்னித்தருளும்' என்று பிரார்த்தனை செய்தார். இஃதல்லவோ தீரத்துவம். இவரல்லவோ ஞான சிம்ஹம். ஆகையாலல்லவோ 19-நூற்றுண்டுகளாகியும் அவரது தேஜஸ் ஜ்வலிக்கின்றது. அவர் ஜனர்

எளியர், பாமரர், பறையர் முதலிய ஜாதியாருக்கு அபயாஸ்தம் கொடுத்து ரட்சித்து ஆதரித்து வருகிறார். ஆகையால், அருமையான குமாரனே! நீயும் பூததயாளமுடையவனுயினுல் ஏசு கிறிஸ்து நாதரைப் போன்றவனுவாய். ஜீவனுகிய நீயும் சிவமாகிய பிதாவும் ஒன்றே. நீயே சிவம், சிவமே நீ. 'சிவோஹம்' 'சிவோஹம்' என்னும் ஜயபேரிகையை நிர்ப்பயமாய் அடிப்பாயாக.

சிஷ்யன்:—ஸ்வாமி! நான் கிறிஸ்துநாதரைப்போல் ஆனுல் நிச்சயமாய் மோக்ஷம் அடைவேன் என்று நீங்கள் கூறினீர்கள். ஜாதி மதாசார வருணுசிரம தருமங்கட்கே உள்படாமல் கேவலம் நீசர்களாயிருக்கும் கிறிஸ்தவர்களுக்கு எங்ஙனம் மோக்ஷம் கிட்டும். இன்னும் தங்களது அத்யற்புதமான உபதேசங்களில் அடிக்கடி கிறிஸ்தவ மகமதியரென அவர்களது மதங்களையும் இன்னும் இவ்வுலகில் உள்ள பற்பல சில்லரை மதங்களையும் யாதொரு தாரதம்மியமும் இல்லாமல் சமரஸமாய் உரைக்கக் கேள்விப்படுகிறேன். ஹிந்துமதந்தான் ஸனுதன, அஃதாவது நித்தியமான மதமென்றும், ஏனைய மதங்களின் ஸ்தாபகர்கள் சம்சயாகித மகான்களாயினும், அவை வேறுபாடுகளை உண்டாக்கி, பிரபஞ்சவாசனை முற்றுவதற்கே காரணமாயிருத்தலால், உபயோகமற்றவையென்றும் அநேகர் சொல்ல நான் கேட்டிருக்கிறேன். ஆகையால் இவ்விஷயத்தைத் தெரிவிக்கக் கோருகிறேன்.

குரு:—மாசற்ற மைந்தா! கேட்பாயாக; முதலாவது ஜாதிமதாசாரங்களைப்பற்றி சொல்லுவேன். ஜாதிக்கும் மோக்ஷத்திற்கும் யாதொரு வித சம்பந்தமுமில்லை. ஜாதியானது, ஜனசமுதாயம் ஒழுங்கான வழியில் நிலைபெற்று அந்நியோந்நிய ஹிம்சையில்லாமல் ஒற்றுமையாய் வாழவேண்டுமென்றே உண்டாயிற்று. இப்பிரபஞ்ச வாழ்வாகிய மிருகப்பிராயத்திற்கே ஜாதிபேத திருஷ்டி அவசியமாம். நமது வேதாந்த சாஸ்திரங்களில் ஆடி ஓடித் தேடிப்பார்த்தாலும் முக்திக்கு ஜாதியின் உயர்வு தாழ்வைப்பற்றி விசாரணையில்லை. பலவிடங்களில் மானிட ஜன்மங்கூட அவசியமென்று சொல்லப்படவில்லை. எச்சரீரத்திலும், எவ்வருணத்திலும், எப்பிறப்பிலும், எத்தேயத்திலும், மோக்ஷம் சித்திக்கலாம். ஸ்ருதியென்றும், ஸ்மிருதியென்றும் நமது ஞானம் இருவகைப்படும். ஸ்ருதியென்று சொல்வது, கேவலம் சத்தா மாத்திர

மாய், அகண்ட சச்சிதானந்த சைதன்ய வஸ்துவாகிய பிரஹ்ம ஸ்வரூபத்தைப் பற்றிப் பிரதிபாதிப்பதாம். இவை உபநிஷத்துக்களே. ஸ்மிருதியென்று சொல்லப்படுவது, காலதேச வர்த்தமானங்கட்குத் தக்க பிரபஞ்ச வாழ்வை விரும்பியபடி ஜனசமுதாயத்தின் நல்லொழுக்கத்திற்குக் காரணமாய் அடிக்கடி மாறுதல்களுக்கும், சீர் திருத்தங்கட்கும் உட்பட்டு அமைக்கப்பட்டிருப்பதாம். ஸ்ருதியில் சமரசமே நிறைந்து சர்வம் ஆனந்த மயமாம். ஸ்மிருதியில் ஜாதி மதாசார வருணாசிரம தருமங்கள் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மோக்ஷ இச்சையுடைய முமுக்ஷுவுக்கு, பிரபஞ்ச வாழ்வைப்பற்றிக் கவனிக்க நியாயமில்லை; பிரபஞ்ச வெறுப்புற்றுச் செல்கின்றவனாதலால் ஜாதி, மதாசாரங்கள் அவனைக்கட்டுப்படுத்தா. ஆகாயத்திலிருந்து கீழ்விழும்மழைத்துளிகள் எவ்விடத்தில் விழுந்தாலும் எல்லாம் சமுத்திரத்தையே அடைகின்றன; அதுபோல், சகலதேயத்தவரது, சகல மதத்தவரது, சகல பிராணிகளது ஸ்தோத்திரங்களும் ஏக மேவாத்வீதியமாயிருக்கப்பட்ட பிரஹ்ம வஸ்துவிற்கே போய்ச் சேர்கின்றன. சூரியனது பிரகாசமானது, எங்ஙனம் பிராமணர்களுக்கும், பறையர்களுக்கும் சமமோ, அங்ஙனமே, பிரஹ்மபதமாகிய மோட்சத்திற்குக் காரணமான ஞானபானது, சர்வ ஜீவகோடிகளுக்கும் ஒரே மாதிரி லபிதமாகும். ஈஸ்வர சிருஷ்டியானது சமரசானுபூதியைத்தந்து, சர்வ ஜீவராசிகளையும் கடைத்தேற்றுவிக்கும். ஜீவசிருஷ்டியே, வேறுபாடுகளை யுண்டாக்கி, மேலும் ஜனன மரண சக்கரத்தில் சுழற்றும். இவ்வேறுபாடுகள் எல்லாம் ஜீவ சிருஷ்டியே. பக்திஞான சாஸ்திரங்களைக் கூர்ந்து பார்த்தால் சாஸ்திரக்ஞர்கள் முதல் சண்டாளர் வரை சகலரும் பக்தசிரோமணிகளாகவும், மகாரிஷிகளாகவும் மாறுதல்கூடும் என்பது நன்கு விளங்கும். கோராகும்பர், சேனாநாவிதர், கபீர்தாஸர், ரோஹிதாஸர் முதலிய பக்தசிரேஷ்டர்களும், வால்மீகர், பராசரர், புலஸ்தியர், காகபுசுண்டர், வேதவியாசர் முதலிய ஞானிகளும் சான்றே. ஆகையால் அப்பனே! மோட்சவிஷயத்தில் எள்ளளவேனும் ஜாதிமத வித்தியாசங்கள் கிடையா. தவிர, நமது பாரத வருஷமாகிய இவ்விந்தியா நாட்டில் தானே இவ்வித ஜாதி வேறுபாடுகளும், கட்டுப்பாடுகளும் உயர்ந்த ஜாதியார் என்னப்பட்ட பிராமணரால் அவர்களது வித்யா கர்வத்தினாலும் ஸ்வய நன்மையை உத்தேசித்து அந்தக்கரணத்திலிருந்து உற்பத்தியாகின்ற அகங்

காரக் கிரந்தியினுலும் உண்டாக்கப்பட்டன. "Even the Devil quotes Scriptures for his purpose" என்று சொல்லியபடி, பகவத்கீதையில் 4-வது அத்தியாயம், 13-வது ஸ்லோகத்தையும் மற்றும் மேற்கோள்களாக உரைத்து, பிராமணர் என்போர், அவர்களது அகங்காரப் பெருமையை ஸ்தாபிக்கின்றனர். இவ்விந்தியா நாட்டுக்குப் புறமேயுள்ள யாவரும் ஜாதி மதாசாரங்கட்குக் கட்டுப்படாததால், அவர்களுக்கு மோக்ஷத்தில் அதிகாரம் இல்லை என்று சொல்வது, பூனையானது, தன் இரண்டு கண்களையும் மூடிக்கொண்டு ஒருவரும் பார்க்கவில்லை என்று பாலைக் குடிப்பதுபோலும். குழந்தாய்! இன்னும் கேள்.

ஒவ்வொரு மதமும் ஒவ்வொரு பாத்திரம் போன்றது. பிரஹ்மானந்தப் பாற்கடலில், ஒவ்வொரு மகானும் ஆநந்தப்பாலை ஒவ்வொருபாத்திரத்தில்மொண்டு, அவர்களது சிஷ்ய பரம்பரைகளுக்குக்கொடுத்தனர். பாத்திரங்கள் வெவ்வேறு அளவும், மாதிரியுமுள்ளனவா யிருந்தபோதிலும், உண்பவர் சகலரும் அனுபவிக்கும் ருசி ஒன்றே. அதுபோலவே, வெவ்வேறு நாமரூபக் கொள்கைகளுடன் பலமதங்கள்தோன்றினும், அவற்றின் அனுபவமான சதானந்தம் ஒன்றே. தவிர, பச்சோந்தியைப் பலர் பார்த்து, பலவிதநிறமுடையதாகக் கூறியதுபோல, பிரமஸ்வரூபத்தையும் பல மகான்களும் அவர்களது அனுபவத்திற்குத் தக்கவாறே பற்பல விதமாகக் கூறினர்கள். ஆயினும், பச்சோந்தி ஒன்றேபோல பிரஹ்ம வஸ்துவும் ஏகமே. ஞானபுத்திரா! நன்ருய் யோசித்துப்பார். உள்ளேபோனல் மூச்சு, வெளியேபோனல் போச்சு. இதற்குள்ளே, என் மதம் பெரிது, உன் மதம் சிறிது என்று வாதாடுவோர் மதம்பிடித்துத் திரிபவர்களே. ஈற்றில் ஒரு பிடி சாம்பலுக்குக் கூட வகையில்லாமல் அழிந்துபோகும் இச்சரீரத்தை அபிமானித்து, அகங்காராதி கர்வத்தை மேற்கொண்டு, நாயைப்போலக் குலைத்து, மிஞ்சினல் மேல்விழுந்து கடித்து மதஸ்தாபனம் செய்ய விரும்புபவரது ஞானம் எத்தகையதோ? அவர்களுக்கு மனவருத்த முண்டாகுமென்று கருதி அதனை விவரித்து இவண்கூருது விடுவோம். சர்வலோக சரண்யனுகிய ஈஸ்வரனை, எந்தப்பேர் வைத்து அழைத்தாலென்ன? குழந்தைகள் பிதாவை அப்பாஎன்றும், அண்ணு என்றும், அடே என்றும் எப்படி அழைத்தாலும் பிதாவுக்குச் சந்தோஷமே. அதுபோல,

சாக்ஷாத்ஈஸ்வரனை அல்லா என்றாலும், கிறிஸ்து என்றாலும், புத்தன் என்றாலும், ஜிஹோவா என்றாலும், கிருஷ்ணன் என்றாலும் இன்னும்எப்படி அழைக்காலும்சந்தோஷமே.மயானத்தில்பேய்களுடன்கூடி, கைகோத்து ஆனந்தநடனம்செய்யும் ஈஸ்வரனுக்கு, மானிடஜென்மம் எடுத்தோரிற் பலரும் அப்பேய் பிசாசங்களைப் பார்க்கிலும் இழிவானவர்களோ? தவிர ஒருவன் எண்ணெய் தேய்த்து ஸ்நானம்பண்ணுவான்; ஒருவன் (Soap) சோப்புத்தேய்த்து ஸ்நானம் பண்ணுவான்; இன்னொருவன் வாசனைப்பொடி தேய்த்து ஸ்நானம் பண்ணுவான்; வேறொருவன் சாதாரணமாக ஸ்நானம் பண்ணுவான். ஆனால் இவர்கள் அனுபவிக்கும் பலனும், சரீரசுத்தியும்,சுகமுமொன்றே?இதுபோலவே வெவ்வேறு மதங்கள் இருந்தபோதிலும், எல்லாவற்றின் நோக்கமும், அடையும் பலனும் முக்தியாகிய ஒன்றேயாம். ஆகையால், மகனே! நீ சிறிதும் ஐயம் உறவேண்டாம். சகல மதங்களும், சகல சாஸ்திரங்களும், சகலஜாதிகளும்,சுருக்கமாய், சகல சிருஷ்டியும் சைதன்ய வஸ்துவின் வெவ்வேறு சாயைகளாம். பல விசித்ர நிறமுள்ள ஸ்படிகக் கற்களால் கட்டப்பெற்ற ஒரு பளிங்குமா மண்டபத்திற்குள் ஒரு நாயானது போகும்படி நேரிட்டது. உட்சென்ற உடன் நான்கு பக்கமும் பார்த்தது; நான்குபக்கமும் உள்ள ஸ்படிகக் கற்களில் இதனது பிரதிபிம்பமானது அனந்தங்கோடி நாய்களாகத்தோன்றிற்று. இது குரைத்தது. அவைகளும் குரைத்தன போல் தோன்றின. உடனே அவற்றைக் கடித்துத் துரத்த விரும்பி ஸ்படிகத் தூண்களின் மீது பாய்ந்து கடித்தது. விழுந்தும், குதித்தும், ஆடியும், ஓடியும், பாய்ந்தும், கடிக்க ஸ்படிகக் கற்கள் துண்டாகிச் சிதறுண்டு நாயின்தேகத்தில் எங்கும் தைக்கவும், நாயின் சரீரமெல்லாம் புண்ணாகி இரத்தம் பீறுண்டு வெயர்த்துக் களைத்துக் கீழேவிழுந்தது. அதுபோலவே, என் அருமையானபுதல்வனே! சுத்தபுத்த நித்தியவஸ்துவானது ஒன்றே. சகல மதங்களும், சகல சாஸ்திரங்களும் மாயையாகிய ஸ்படிக மண்டபத்தில் பிரதிபலித்த பிம்பங்களாம். சத்திய வஸ்துவினது சாயைக்காக இவ்வுண்மையை அறியாமல் மேல்விழுந்து கடித்து நம்மை நாமே கெடுத்துக் கொள்ளுகிறோம். ஆகையால் சகல வஸ்துக்களும் அந்த ஏகவஸ்துவினது நாமரூபாதிகளால் மாறுபட்ட தோற்றங்களாம். சர்வமதங்களும் ஒன்றே. அப்பாசம் வேறு

யிருந்தாலும், முடிவில் அநுபவம் ஒன்றே. இனிமேல், நீசன் என்றும், மிலேச்சன் என்றும், பாமரன் என்றும், பறையன் என்றும் ஒருவரையும் தாழ்வாக எண்ணாதே. இவ்விதமான நிச்சயத்துடன் நீ இயேசு கிறிஸ்துவினுடைய வேதவாக்கியங்களின் பிரகாரம் நடப்பாயானால் நிர்வாண பதம் பெறுவாய். இது நிச்சயம்—சத்தியம்.

சிஷ்யன்:—என்றன் குருநாதா! தாங்கள் கூறியவெல்லாம் சத்தியமென்று நன்றாய் அறிகிறேன். ஆனால் அநுபவத்திற்குக்கொண்டுவருதல் பிரயாசமாக விருக்கின்றது. பறையனைக் கண்டால் எங்கிருந்தோ ஒரு மூடபுத்தியானது, என் நல்லறிவைக் கீழ்மிதித்து, அவனை வெறுக்கும்படி செய்கின்றது. அந்நிய மதஸ்தரையோ, தேயத்தவரையோ கண்டால் துவேஷம் உண்டாகின்றது. இதன் காரணமென்ன? இது என் பிறவிக்குணம்போல் தோன்றுகிறது. நாயின்வாலானது, பிறவியிலேயே வளைந்திருத்தலினால் அதனை எவ்வளவு நிமிர்த்தப்பார்த்தாலும் நிமிர்த்த முடியாது. அதுபோல, என் இப்பிறவிக் குணத்தை மாற்றுவது அரிதென்று எண்ணுகிறேன். அப்படியாயின், குருசொல்லிய பிரகாரம் நடவாத துரோகியாவேன் என்று பயப்படுகின்றேன். இதற்கோர் உபாயம் கூறுமாறு தங்களைப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

குரு:—ஞானபுத்திரா! இவ்விதமாக உன் மனதில் துவேஷமும் வெறுப்பும் எழுவது உனது பூர்வஜென்ம வாசனையாம். அனந்தங்கோடி ஜன்மங்களில் தாழ்ந்தவனென்றும், அன்னியனென்றும், பழகிவந்த உன் பழக்கமே தடித்துப் பருத்து வாசனாரூபமாக உன்னை கைக்கொண்டது. நீ வாசனா வயத்தன்; நீ இப்பொழுது ஸ்வதந்திரனல்லன்; ஆகையாலேயே நீ ஜனன மரணத்திற்குட்பட்டு இடைவிடாத துக்கத்தை யனுபவிக்கின்றாய். இரவில் நன்றாய் நித்திரை செய்கிற நீ, நிசியில் இரண்டுமணிக்கு எழுந்திருக்க விரும்பி வெகு கஷ்டத்துடன் சில நாள் எழுந்திருக்கிறாய். வரவர, அது பழக்கமாய் விட்டால், நீ விரும்பாவிடினும் இரண்டு மணிக்கு விழித்துக் கொள்வாய். ஏனென்றால், இப்பழக்கமானது உன் சுபாவவாசனையாய் விட்டது. சின்னாட்பழக்கமாகிய இவ்வாசனைக்கே உன்னிடம் இவ்வளவு அதிகாரசக்தியிருக்குமானால் கணக்கற்ற பிறப்புக்களில் தடித்து வந்திருக்கிற வாசனைகட்கு எவ்வளவு அதிகார சக்தி இருக்கவேண்டும்? சில செம்படவ ஸ்திரீகள் அனேகம் கூடைகளில் மீன் சுமந்து

கொண்டு போய் ஒரு சந்தையில் விக்கிரயம்செய்து, சில கூடைக ளில் மீனுடன் திரும்பி அவர்களுடைய குடிசைகட்கு வரும் மார்க்கத்தில் பெருமழை பெய்தது. தங்குவதற்கு இடமில்லா மல் வெகு கஷ்டப்பட்டுக் கடைசியாக ஒரு புஷ்பம் விற்கும் பண் டாரத்தினது குடிசையில் அவனது அநுமதியின் மீது ஒதுங்கி னுர்கள். இரவாகியபடியால நித்திரைசெய்ய விரும்பி அவர்கள் படுத்தார்கள். அங்கு எங்குப் பார்த்தாலும் குடலைகளில், சுகந்த பரிமளபுஷ்பங்கள் மாலைகளாகவும், செண்டுகளாகவும்தொங்கவிட் டிருந்தன. அங்குப் படுத்த செம்படவ ஸ்திரீகளுக்குச் சிறிதும் நித்திரை பிடிக்கவில்லை;மிகவும் மனக் கிலேசப்பட்டார்கள். அவர் களுக்கு நித்திரை வராமைக்கும், மனக்கிலேசத்திற்கும் காரணம் ஒன்றையும் காணும். அவாகளுள் ஒருத்தி புத்தி நுட்பமுடை யவளாய்க் காரணததை அறிந்துகொண்டு, தனது மீன்கூடை யைத் திறந்து மழை ஜலத்தைத் தெளித்து அதில் தன் தலையை வைத்துக்கொண்டு, தனது இரண்டு நாசித்துவாரத்திற்கெதிரில் இரண்டு பெரிய மீன்களை வைத்துக்கொண்டு படுத்து நன்றாய்க் குறட்டைவிட்டுத் தூங்கினுள். இதைப் பார்த்த மற்றவர்களும் அப்படியே செய்தார்கள். அவர்களுக்கு அதி மனோகரமான புஷ்பங்கள் வெறுப்பிற்கும் மீன்வர்க்கங்கள் விருப்பிற்கும் காரண மாயின. ஏனென்றுல் அவர்கள் மீனினிடத்திலே பழகுவதால் அப்பழக்கம் வாசனையாகத் தடித்து அவர்களது பிறவிக் குண மென்று சொல்லும்படியாய் விட்டது. அதுபோலவே, உனக்கும் பூர்வஜென்மங்களிலோ, அல்லது இந்த ஜென்மத்திலோ உள்ள உனது பழக்கம பிறவிக்குணமென்று சொல்லும்படியாய்விட் டது. இதை இதற்கு நேர் எதிரிடையான பழக்கத்தால் மாற்றி மெல்லமெல்ல உனது ஸ்வய ஸ்வரூபத்தை அறிவாய். குழந் தைப் பருவமுதல் பள்ளனென்றும் பறையனென்றும் கற்பிக்கப் பட்டு அவர்கள் மீது வெறுப்புக்கொள்ளும் பழக்கத்தில் வந்து விட்டாய். அது உன்னைப் பற்றிக்கொண்டது. நீ நித்தியாநந்த முக்தியை விரும்புவது வாஸ்தவமானுல் இந்த நிமிஷ முதல் சர்வ சமரஸ திடநிச்சயத்தைப் பொருந்தி யிருப்பாய்.

சிவோஹம், சிவோஹம் என்று இடைவிடாமல் சொல்லி யும் சிந்தித்தும் ஈற்றில் சிவஸ்வரூபமாயிருப்பாய். நீ சிவமே. ஜீவன் என்று உன்னை நீ சொல்லிக் கொள்வது மயக்கத்தினுல்

மாயையினால், வீண் பிரமையினாலாம். இனி ஜீவனென்ற கற்பனையைவிட்டுச் சிவமாக விளங்குவாய். இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில் தோணியானது கரை சேர்ந்து விட்டது. குருவும் சிஷ்யனும் அடியார்களும் இறங்கினார்கள். கால்நடையாய் யாத்திரை போகிறார்கள். ஒரு தேயத்தில் ஒரு சாவடியில் குரு, சமாதியிலிருக்கிறார். அடுத்த பட்டணத்து வியாபாரிகளாகிய இரண்டு தனவந்தர் இம்மகானின் தரிசனார்த்தம் வந்து காத்துக்கொண் டிருந்தார்கள். வெகுநேரம் கழித்து, குரு சமாதியினின்றும் விழித்தனர். தனவந்தர் ஒரு பெரிய தட்டில் கற்கண்டு, சீனி, பழவர்க்கங்களுடன் ஒரு பையில் 500 ரூபாயும் வைத்து அவரது பாதத்தில் விழுந்து 'ஸ்வாமி! எங்களது அருமையான செல்வக் குழந்தையொன்று இறக்குந் தறுவாயில் இருக்கின்றது. என்னசெய்தும் பிழைக்கும்வழி தோற்றவில்லை; நிவர்த்திசொல்லும் வள்ளுவர்களிடம்கேட்டோம்; தங்கள் தரிசனத்தாலன்றி வேறெவ்விதத்தாலும் பிழைக்காதென்று சொல்லிவிட்டார்கள். ஆகையால் இந்தப்பையிலிருக்கும் 500 ரூபாயும் தாங்கள் அவ்விடம் வருவதற்குவேண்டிய செலவிற்கு வைத்துக் கொள்ளுங்கள்; எங்களது கிரகத்தில் தங்களது பாத தூளிபட்டவுடன் எதுகேட்டாலும் தருவோம். எங்கள் உயிரைக் கேட்டாலும் தருவோம். எங்கள் குழந்தைக்குச் சஞ்சீவியே! அடியோங்கள் மீது சற்றுக் கிருபைபாலித்து எங்கள் கிரகத்துக்கு எழுந்தருளப் பிரார்த்திக்கின்றோம்' என்றார்கள்.

குரு:—(புன்னகையுடன்) நீங்கள் இந்தப் பணமாகிய சங்கிலியிட்டு என்னைப் பிணைத்துக்கட்டி ஈர்த்துக்கொண்டுபோய் விடலாமென்று இவ்விடம் வந்து மோசம் போய்விட்டீர்கள். ஈரேழு பதினான்கு உலகங்கட்கும் ஏகச்சக்ராதிபதியா யிருக்கப்பட்டவன் மகாமேரு பர்வதத்திற்கும் மேலாகப் பொன் குவித்தாலும் இங்கிருந்து சரீர வியாதிக்கு ஒளஷதம் கொடுக்கும் பொருட்டுச் செல்லேம். சரீரசம்பந்தமானவியாதிகளின்நிவாரணார்த்தம் வைத்திய சாஸ்திரங்களும் வைத்திய சாஸ்திரிகளும் இருக்கின்றனர். அங்குச் செல்லலாம். சுற்றத்துணியும் உண்ணச்சோறும் இல்லாமல் வறுமையே கீர்த்தியாகக்கொண்டவர்களாயினும் சரி, ஆவுரித்துத் தின்றுழலும் புலையரேனும் சரி, எவர்கள் ஜனனமரணமாகிய கொடிய வியாதியினால் உண்மையாக வருந்துகிறார்களோ

அப்படிப்பட்டவர்களது குடிசைக்கு அவர்களைத் தேடி வெகு குதூகலத்துடன் வைத்தியம் செய்வதற்கு நான் எப்பொழுதும் தயாராயிருக்கிறேன். "சங்கநிதி பதுமநிதி இரண்டும் தந்து தரணியொடு வானாளத் தருவரேனும், மங்குவார் அவர் செல்வம் மதிப்போமல்லேம்" என்று கூறிக் கண்ணை மூடிவிட்டார். அவர்கள் அவரது பக்கத்தில் இருந்த திருநீற்றுப் பையினின்றும் திருநீறு எடுத்துக் கொண்டு மிகமனவருத்தத்துடன் திரும்பிப் போய் விட்டார்கள்.

சிஷ்யன்:—இவற்றை யெல்லாம் கவனித்துக் குருவை வலம் வந்து சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் செய்து அவரது மாகாத்மியத்தைப் புகழ்ந்து கொண்டாடிக் கொண்டிருந்தான். ஒருநாள் சிஷ்யனும் குருவுமாகத் தங்களது பூர்வ சரித்திரங்களை ஒருவரோடொருவர் ரகஸ்யமாகச் சம்பாஷித்து விட்டுப் பிறகு சிஷ்யன்:—

என்றன் ஜனனமரண வியாதிக்குச் சஞ்சீவியாய் எழுந்தருளியிருக்கும் சற்குருவே! மேகசப்தத்தைக் கேட்டு உஷ்ணம் நீங்கிக் களிப்புற்றுச் சிறகை விரித்தாடும் மயிலைப்போலத் தங்களது ஆனந்தாமிர்த வசனங்களைக் கேட்டு நான்மகிழ்ச்சி யடைகின்றேன். என்றன் உள்ளம் பூரிக்கின்றது. அன்றைய தினம் ஜாதி மதாசாரங்கட்கும் மோட்சத்திற்கும் யாதொரு சம்பந்தமும் இல்லையென்று திருவாய் மலர்ந்தருளினீர்கள். ஆயின், ஜாதிமத பேதம் முமுட்சுவுக்கு மாத்திரம் அவசியம் இல்லையா? அல்லது உலகத்தவருக்கே பொதுவாக அவசியம் இல்லையா? இன்னும் பேதசகிதமே பிரபஞ்சமென்றும், பேதரகிதமே பிரஹ்மவஸ்து வென்றும் தங்களிட மிருந்தே நான் கிரகித்திருக்கின்றேன். ஆதலால், வியவகாரம் இன்றி உலகம் எங்ஙனமிருத்தல் கூடும்?

குரு:—மனைவி தனது புருஷனைக் கிள்ளியும் கடித்தும் இம்சைசெய்யின் அவை அன்புள்ள கணவனுக்கு ஆனந்தமாவது போல, உனது நெருங்கிய கேள்விகளினால் நான் ஆனந்திக்கின்றேன். பேதரகிதமே பிரஹ்மவஸ்து வென்று நீ உணர்ந்தாயன்றோ? ஆகையால்தான் பிரஹ்மவஸ்துவை யடைவதற்கு முயற்சிக்கும் முமுட்சுவாகிய உனக்கே ஜாதிமதாசார பேதங்களை அத்தியந்தம் தூஷணஞ்செய்து கூறினேம். உலகத்தவர்க்கு

அங்ஙனமல்ல. இப்பிரபஞ்ச சிருஷ்டியில் ஒருமுகத்தைப்போல வேறொரு முகத்தைக் காணமுடியாது. ஒருவர் தொனியைப் போல் வேறொருவர் தொனியில்லை. ஒருவர் நடையைப்போல் வேறொருவர் நடையில்லை. காணப்படுவனவெல்லாம் வித்தியாசமே. ஆகையால் பேதானுஷ்டானமின்றி உலகத்தவர் இருக்க முடியாது என்பது திண்ணம். உலகம் முழுவதும் பேதானுஷ்டானத்தை எப்பொழுது கைவிட்டதோ அப்பொழுதே பிரபஞ்சம் தூளாகி அழிந்துவிடும். பிரபஞ்சத்தின் உயிர்நிலை பேதானுஷ்டானத்திற்றா னிருக்கின்றது. பேதானுஷ்டான மிலதேல் பிரபஞ்சம் நிலைகலங்கும்; கலக்கத்திற்கும் குழப்பத்திற்கும் காரணமாம். பலவகையான பேதத்திலேயே உலகத்தவர்க்கு இன்பமிருக்கின்றது. பலவகைப்பட்ட ராகங்களே சங்கீதமெனப் பெயர்பெற்று இன்பங் கொடுக்கும். பலவகைப்பட்ட கறி பதார்த்தங்களே ருசியாம். பலவகைப்பட்ட செடி கொடிகளே காட்சியாம். பலவகைப்பட்ட நிறங்களே அழகாம். பேதமே உலகத்தைக் கட்டிப் பிரிந்துபோகாமல் அடக்கியாளுகின்றது. அமெரிக்கா, ஐரோப்பா என்னும் கண்டங்களில் ஜாதி பேதமில்லையென்று அவர்கள் சொன்னபோதிலும், அவ்விடங்களில்தான் பெரும்பான்மையாது நிந்தனைக்குப்பாத்திரமாகப் பணத்தினாலும் நிறத்தினாலும் வகுக்கப்பட்டு ஜாதிபேதமானது மகா பயங்கர ரூபத்துடன் விளங்குகின்றது. பிரபஞ்ச திருஷ்டி யுள்ளவர்கள் பிரிவுபடாமல் இருக்க முடியாது. இப்புண்ணிய பூமியாகிய பாரத வருஷத்தில் தற்காலத்தில் ஜாதி விஷயத்தைப் பற்றி இரண்டு கட்சிகள் இருக்கின்றன. ஒன்று, ஜாதியின் ஆசாரங்கள் அவசியம் கவனிக்கப்பட வேண்டுமென்றும், எல்லா ஜாதியாரும் பிராமணர் எனப்படுவோருக்கு முறையே படிப் படியாய்த் தாழ்ந்தவர்களென்றும் பிடிவாதம் செய்யும் புராதனக் கொள்கைகளையுடையது. மற்றொன்று, ஜாதியாவது ஆசாரமாவது! இந்த ஜாதியாசாரமே நமது நாட்டை இந்நிலைக்குக் கொண்டு வந்துவிட்டது. ஆகையால் ஜாதி யென்ற வார்த்தையைக்கூட நினையாமல் எல்லோரும் ஏகபோகமாய் ஒரே பந்தியில் உட்கார்ந்து (அதைவிட ஒரே இலையில் உட்கார்ந்து) சாப்பிட்டு நினைத்த ஸ்திரீகளைக் கைக்கொண்டு சுகமாய் வாழ்தலே நமது நாடு முன்னிலைக்கு வரும் என்ற நவீனக் கொள்கைகளை யுடையது.

இங்ஙனம் இரண்டு கட்சிகள் ஏற்பட்டு நமது தேசமானது நிலை குலைந்து தத்தளித்துத் தடுமாறுகின்றது. இவ்விரண்டு கட்சிகளும் நமது ராஜ்ஜியத்தை இன்னும் கெடுக்கத்தான் முடியுமே யொழிய ஒருபொழுதும் முன்னுக்குக் கொண்டுவரா. இரு கட்சிக்காரரும் பட்சவாதிகள். நடு நிலைமையைச் சேராதவர்கள். காக்கையைப்போல இரண்டு கண்களிருந்தும் ஒற்றைப் பார்வையையே உடையவர்கள். ஜாதிபேதம் வேண்டுமென்று சொல்பவர்கள் தேசத்தை அசையவொட்டாமல் மூச்சைப் பிடித்துக்கொல்லப் பார்க்கிறார்கள். ஜாதிபேதம் வேண்டாமென்று சொல்பவர்கள் தேசத்தை ஒரே ஆட்டமாய் ஆட்டி வேருடன் பிடுங்கி எறிந்துவிடப் பார்க்கிறார்கள். இவ்விருவர்களாலும் தேசம் நாசமேயாம்.

இனிமேல் ஜாதி தத்துவத்தைக் கூறுவேன்; ஞானபுத்திரா! சாத்துவீக, ராஜஸ, தாமச குணங்களினால் மானிடர் நடத்தைகளிலும் தொழில்களிலும் வேறுபட்டு நான்கு வகுப்பாகப் பிரிக்கப்பட்டார்கள். மகா சாத்வீகர்களும் “ பிரஹ்மஞானயிதிஃ பிராமணஃ ” என்றபடி பிரஹ்ம ஞானிகளாய் “ சர்வ லோகங்களும் சுகமடையட்டும் ” என்ற ஒரே வாழ்த்துதலை யுடையவர்களாய் உலகத்தவர் எல்லோரும் பிரஹ்மபதத்தைத் தங்களைப் போலவே அடைந்து ஆனந்திக்கும்பொருட்டு அவர்களுக்கு ஹிதோபதேசம் செய்வதே கங்கணமாகக்கொண்ட ஜீவகாருண்ய சொருபிகளாய்ச் சதா பிரஹ்ம நிஷ்டர்களாய்ப் பிரகாசிப்பவர்களே பிராமணர்கள். இவர்களே ஈச்வரனுக்குச் சமானமானவர்கள்; நன்மை தீமைகளை ஆராயும்படியான சக்தியிருந்தும் அவற்றை ஒன்றாகவே நோக்குபவர். இவர்களே ஈச்வரஸ்தானத்தில் ஆராதிக்கத் தகுந்தவர்கள். இன்னமும் கேட்பாய் மகனே! மகா பலிஷ்டர்களாய், யுத்தப் பிரியர்களாய், துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனத்தையே கையில் கங்கணமாகக் கொண்டவர்களாய், ரத்த வெள்ளத்தில் நீந்தும் தீரர்களாய், நடுநிலைமையை அநுசரிப்பவர்களாய், நியாய அநியாயங்களை விசாரித்துச் செங்கோல் புரியும் சீமான்களே க்ஷத்திரியர் எனப் படுவோர். சுயம்பிரகாச சைதன்னிய வஸ்துவானது தானும் பிரகாசித்து மற்ற வஸ்துகட்கும் பிரகாசத்தைக் கொடுப்பதுபோல, இந்த க்ஷத்திரியர் தாங்களும் சுவாதந்திரியர்களாய்

உலகத்திலுள்ள மற்ற ஜீவராசிகளும் அன்யோன்ய ஹிம்சைக்கு இடமில்லாமல் பூர்ண சுவாதந்தரியத்தை யனுபவிக்கும்படி செய்து பட்சபாதமில்லாமல் யாவரையும் ஏகமாய்ப் பார்ப்பார்கள். தவிர, கைத்தொழில் வியாபாரம் இவைகளைக் கைக்கொண்டு நிராசையுடன் சூது வாது கபட வஞ்சனை முதலியன வில்லாமல் தனசேகரர்களா யிருப்போர் வைசியராவர். அவர்களிடத்திலேயே தனலட்சுமி குடிகொண்டிருப்பாள். இவர்களே ராஜ்ஜியத்திற்குக் கோட்டை போன்றவர்கள். இவர்களே லோக மாதா எனப்பட்டு மகா சாந்தஸ்வரூபிகளாய் ஆரிய சிரேஷ்டர்களால் பூஜிக்கப்பெற்றுத் தர்ம தேவதைகளாக விளங்கும் பசுவினங்களைப் பரிபாலிப்பவர்கள். தினந்தோறும் இப்பசு பரிபாலனத்தாலேயே இவர்களது செல்வமானது வளர்பிறைச் சந்திரனைப்போல ஓங்கி வளரும். இன்னும் மற்றைச் சில்லரைத் தொழில்களைச் செய்பவரும், பிரஹ்மஞானிகட்கும் செங்கோலரசருக்கும் பசுபரிபாலன வியாபாரிகட்கும் வேண்டும் உதவிகளைச் செய்து அவர்களால் பராமரிக்கப் படுவோரும் சூத்திர ரெனப்படுவர். இவர்களே ரதத்தை உறுதிப்படுத்தும் மிகவும் சிறிய ஆணிபோன்றவர்கள். இவர்களது உதவியாலேயே உலகம் சீராய் நடைபெறும். இவ்விதமாக, சற்புத்திரா! ஜாதி நான்காகப் பிரிவ்பட்டது. இப்பிரிவுகள் நமது நாட்டில் மாத்திரமல்ல. உலகமெங்கும் உண்டு. ஆனால் நமது நாட்டில் வெளித் தோற்றத்திலேயே பிரிவுபட்டன. எத்தனையோ தேசங்களின் கீர்த்திப், பிரதாபம் சிலகாலம் உயர்ந்திருந்து இப்பொழுது இருந்தவிடம் தெரியாமற் போய்விட்டது. சர்வ சாட்சியாகிய நித்திய வஸ்துவைப்போல நமது நாடானது, எத்தனையோ தேசங்கள் உண்டாகி அழிந்துபோயும், எத்தனையோ ஜன சமூகங்கள் வெகு உயரப் பறந்து உடனே இறந்தும், இவற்றிற் கெல்லாம் சாட்சியாய் நின்று இவ்வளவு தாழ்ந்த நிலைமைக்கு வந்தும் இன்னும் அட்சயமான கீர்த்தியை யுடையதாய் ஜ்வலிக்கின்றது. இதற்குக் காரணம் ஜாதிமுதலிய அசைவற்ற அஸ்திவாரங்களின் மீது நமது நாடு கட்டப்பட்டிருப்பதேயாம். தற்காலத்திய இழிந்த நிலைமைக்குக் காரணம், வாஸ்தவ ஸ்வரூபத்தை முக்கியமாய் நினையாமல் வெளிவேஷத்தைப் பிரமாதமாய்ப் பாராட்டுதலேயாம். பிரஹ்ம ஞானம் லவலேசமுமில்லாமல் மயக்க ஞானமே மும்முரமாய், பகிர்முக விஷயங்களில் மிகவும் அதி நுட்பமான தத்துவவிசார

முடையவர்களா யிருக்கிறார்கள் தற்காலத்திய பிராமணர்கள். இப்போதைய க்ஷத்திரியர்களோ............இப்போதைய வைசியர்களோ தானம், தருமம், கோரட்சை முதலிய சத்கருமங்களைக் கைவிட்டுவிட்டார்கள். இங்ஙனம் நான்கு வருணத்தினரும் ஆசாரஹீனர்களாய் விட்டமையின் ஆரியவர்த்தம் இந்நிலைமைக்கு வந்து விட்டது.

அருமையான ஞானபுத்திரா! இதுவரை ஜாதி பேதத்தின் ஆவசியகத்தைப் பற்றிச் சொன்னேன். இன்னம் கேள்—ஜாதி பேதமானது அவசியமே; ஒவ்வொருவனும் தனித்தனியே ஒவ்வொரு ஜாதியாயிருக்கட்டும், பாதகம் இல்லை; ஒரு ஜாதி உயர்ந்ததென்றும் ஒரு ஜாதி தாழ்ந்ததென்றும் சொல்லுவது பொறாமை, ஆசை, கலகம் இவற்றிற்குக் காரணமாம். ஒரு சமுதாயம் க்ஷேமமாய் வாழவேண்டுமாயின் எல்லாத் தொழிலாளிகளும் அவசியம் வேண்டும். எங்ஙனம் ஒரு வீடு கட்டுவதற்குச் செங்கல், சுண்ணாம்பு, மரம், தச்சன், கொல்லன், கொற்றன் வேண்டுமோ அதுபோல் ஒரு ஜன சமுதாயத்தைக் கட்டுவதற்குப் பிராமணன் முதல் பறையன்வரை சகலரும் வேண்டும். நாம் ஜனசமுதாயத்தை ஒரு சரீரத்திற்கு ஒப்பிடுவோம். எங்ஙனம் கை, கால், கண், மூக்கு, செவி முதலிய சகல அவயவங்களும் சீராய் அமைந்துள்ள ஒரு சரீரத்தை அழகுள்ளதென்று சொல்லுவோமோ அங்ஙனமே சகல தொழிலாளிகளும் சீராய் நிறைந்த ஒரு ஜனசமுதாயத்தை ஆரோக்கியகர மானதென்றும் அலங்காரமானதென்றும் சொல்லலாம். இச்சரீர உவமான நியாயத்தை முன்னிட்டே பிரம்மாவினுடைய முகத்திலிருந்து பிராமணருண்டானாரென்றும், புஜத்திலிருந்து க்ஷத்திரியர் உண்டானாரென்றும், இடையிலிருந்து வைசியருண்டானாரென்றும், பாதத்திலிருந்து சூத்ரர் உண்டானாரென்றும் சில உத்தம ஸ்மிருதிகள் கூறுகின்றன. அஃதாவது ஒரு ஜனசமுதாயத்திற்கு அழகிய ஞானேந்திரியங்களமைந்த முகம்போன்றவர்கள் பிரஹ்மஞானிகளாகிய பிராமணர்களென்றும், சௌரிய பலஸ்தானமாகிய புஜம் போன்றவர்கள் க்ஷத்திரியர்களென்றும், ஒரு நிலைமையில் நிறுத்துவதற்கு அவசியமாய் இருக்கின்ற இடைபோன்றவர்கள் வைசியர்களென்றும், சரீரம் முழுவதையும் தாங்குவதற்கும் சரீரத்தைக் கொண்டு செல்வதற்கும் இன்றியமையாம லிருக்கின்ற

பாதம்போன்றவர்கள் சில்லரைத் தொழிலாளிகளாயும் தாழ்ந்த ஜாதியாரெனக் கருதப்பட்டிருக்கின்ற சூத்திரர்களென்றும் அர்த்தமாம். களங்கரகிதமான மைந்தா! இன்னும் கேட்பாயாக. ஒரு சரீரத்தில் எல்லா அவயவங்களிலும் சிறந்தது எது? எல்லா அவயவங்களிலும் இழிவானது எது? ஓர் அவயவத்தைவிட இன்னொரு அவயவம் சிறந்தது என்பது மிக மூடக்கொள்கையாம். சரீரத்தின் அமைப்பிற்கும் லக்ஷணத்திற்கும் ஆரோக்கியத்திற்கும் ஒவ்வோர் அவயவமும் இன்றியமையாததேயாம். குதத்வாரத்தின் வழியாக மலவிசர்ச்சனம் செய்தலால் அப்பாகம் இழிந்ததென்றும், அருவருக்கத்தக்கதென்றும் ஒருவரும் அப்பாகத்தை வெட்டியெறிந்துவிட மாட்டார்களன்றோ? குதத்வாரம் அடைத்துக்கொண்டுமலபாதைநீங்காவிட்டால்ப்ராணஹானியாம். ஆகையால் குதத்வாரமும் அதன் தொழிலில் மிகச்சிறந்ததாகும். அதுபோன்றே ஒரு ஜனசமுதாயத்தில் அதன் பற்பல அவயவங்களாகிய பற்பல ஜாதிகளும் அவ்வவற்றின் தொழில்களில் முறையே சிரேஷ்டமாம். பிராமணருக்கு ப்ரஹ்மஞானத்தினுலும் லோக உபகார கைங்கர்யத்தினுலும் எவ்வளவு சிரேஷ்டத்வம் உண்டோ, அவ்வளவு நன்கு மதிப்பும் நாவிதனுக்கும் வண்ணனுக்கும் பறையனுக்கும் அவரவர்களது குற்றமற்ற தொழில்களினுல் ஏற்படும். ஒருவன் உன்னைத் தடிகொண்டடிக்க வந்தால் உனதிரண்டு கைகளும் உடனே ஜாக்கிரதையாகித் தடுக்கின்றன; உனதிரண்டு கால்களும் தப்பித்துக் கொள்ளும்படி உனது சரீரத்தைச் சுமந்துகொண்டு ஓடுகின்றன; உனது செவிகள் அவனது ஓசையைக் கவனிக்கின்றன; உனது கண்கள் தப்பித்துக்கொள்ளும் மார்க்கத்தைக் காட்டுகின்றன. அதுபோலவே ஒரு ஜனசமுதாயத்திலும் கையில்தானே அடிப்பானென்று ஏனைய அவயவங்கள் சும்மா யிராததுபோல் ஒரு ஜாதியாருக்கு நேரிடும் துன்பங்களினின்றும் ரக்ஷையுற ஏனைய ஜாதியாரும் ஒன்றுசேர்ந்து அவரவர்களால் இயன்ற உதவிபுரிய வேண்டும். இதுதான் ஜனசமுதாய நியாயம். காலில் முள் தைத்தால் கண்களினின்றும் கண்ணீர் பெருகுகின்றது; இரண்டு கைகளும் அம்முள்ளைப் பிடுங்குவதில் வேலைசெய்கின்றன; அதுபோலவே ஜனசமுதாயச் சரீரத்தில் ஒரு ஜாதியாருக்குத் துன்பமே நேரிட்டால் ஏனைய அவயவங்களாகிய சகல ஜாதியாரும் வருத்தமுற்று உடனே அத்துன்பத்தை நிவர்த்திக்கப் பிரயத்னஞ் செய்தல்

வேண்டும். காலில் துர்நீர்தங்கிக் கால் வீங்கி யிருக்கும்பொழுது காலிற்றானே வியாதியென்று சிகிச்சை செய்யாமல் எங்ஙனம் சும்மாயிருந்துவிட்டால் அவ்வியாதியானது வரவர சரீரமெங்கும் பரவி மரணத்தைத் தருமோ, அங்ஙனமே நாவித ஜாதியாருக்கு ஒரு கெடுதி நேரிட்ட காலத்தில் நாவிதருக்குத் தானே கெடுதி யென்று அதை நிவர்த்திக்காமல் சும்மா யிருந்துவிட்டால் அக் கெடுதி ஜனசமுதாயம் முழுவதும் பரவி ஜனசமுதாயத்தை நாசஞ் செய்யும்.

கையைச் சிறந்ததாக நினைத்து அதனைப் புஷ்டிப்படுத்த விரும்பி மற்ற அவயவங்கட்கு ரத்த ஓட்டத்தை நிறுத்திக் கையி லேயே ரத்தமதிகரிக்கச் செய்தால் கையில் ரத்தம் கட்டிக் கொண்டு வியாதியாகிய சரீர நாசத்திற் கிடமாகும்; அது போலவே, ஒரு ஜாதியைச் சிரேஷ்டமென்றும் மற்ற ஜாதிகளுக் குள் அறிவையும் மதிப்பையும் திரவியத்தையும் பரவ விடாமல் அந்தச் சிறந்த ஜாதிக்கே எல்லா அறிவையும் மதிப்பையும் திரவி யத்தையும் கொடுத்தால் அந்த ஜாதியாருள் மூளைக்குழப்பமும், வீண் கெர்வமும், டம்பமும் குடிகொண்டு அந்த ஜனசமூதாயத் தையே நாசஞ்செய்யும். ஆகையால் புத்தியிற் சிறந்த புத்திரா! ஒவ்வொரு ஜாதியும் அததற்குரிய மதிப்பை உடைத்தா யிருக்கின்றது. எல்லாம் ஒருபடித்தே. ஒன்றுக்கொன்று உயர்ந்ததுமில்லை, தாழ்ந்ததுமில்லை. இன்னும் நமது ராஜ்யத்தில் சில ஜாதியாரைத்தாழ்ந்தவர்களென்று கவனியாமலும் வெறுத்து மிருந்ததினாற்றான் நமது நாடு இந்நிலைமைக்கு வந்தது. செருப் புத் தைக்கும் சக்கிலியனையும், வஸ்திரங்களின் அழுக்கை நீக்கும் வண்ணானையும், க்ஷவரம் செய்யும் நாவிதனையும், கலப்பை எடுத்து உழுது பயிர்செய்யும் புலையனையும் இன்னு மநேகரை யும் தாழ்ந்தவர்களென்று சொன்னதினால் அவர்கள் தங்களது புராதனத் தொழில்களைக் கைவிட்டு நவீன வித்தியாப்பியாச நாக ரிகத்தாலோ, அல்லது அந்நிய மதங்களில் பிரவேசித்தலாலோ, அல்லது வேறு எவ்விதத்தாலோ உயர்வையடைய இச்சிக்கிறார் கள். தாழ்ந்தவனென்று கருதப்படுபவன் உயர்வைபடைய இச் சித்து முயற்சி செய்வான் என்பது பிரபஞ்ச இயற்கையே. இது நியாயமே! ஆகையால் நமது நாட்டுத் தொழில்கள் கைவிடப் பட்டு நமது ஜனசமுதாய சங்கியையும் நாளுக்கு நாள் குறைந்து

வருகிறது. குணங்களை அநுசரித்தும், கர்மங்களை அநுசரித்தும் ஜாதி பிரிவுபட்டது என்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானது வேத வாக்கியத்தைக் கிஞ்சிற்றேனும் நெஞ்சிற் பற்றுமல் பிறப்பினுல் ஜாதியை ஸ்தாபிக்கும் பேதைகளால் நன்னுடாகிய இந்நாடு கெட்டு அழிந்தது; இப்பொழுது ஜாதியில் உயர்வு தாழ்வு இல்லையென்றும் ஒவ்வொரு ஜாதியும் மற்ற ஜாதிகளால் சமமாய் நன்கு மதிக்கப்பட வேண்டுமென்றும் சொன்னேன். இன்னும் விவாக விஷயமும், சாப்பாட்டு விஷயமும் அவரவர்களது பிரியத்தைப் பொறுத்ததென்பது என்னபிப்பிராயம். இன்னும் கவனிப்பாய் மகனே! அந்தந்த ஜாதியார் அந்தந்தத் தொழில்களையே செய்து வரவேண்டும். அப்பொழுதுதான் தொழிலில் தேர்ச்சியுண்டாகும். ஆகையால், ஜாதிபேதம் அவசியமென்பதும், அதில் உயர்வு தாழ்வு இல்லையென்பதும், யாவரும் சமரசமாக் கருதப்படவேண்டுமென்பதும், விவாகபோஜன விஷயங்களில் கலக்கவேண்டுமென்பதும் கலகத்திற்குக் காரணமாமாதலின் அவை அவரவர் இஷ்டத்தைப்பொறுத்தவையென்றும் சொன்னேன். நிர்மல புத்திரா! இன்றையதினம் ஜனசமுதாய ஒற்றுமைக்கும் நன்னடக்கைக்கும் மிகவும் அவசியமான உலக தத்துவங்களில் ஒன்றை நீ கேட்பாயாக. இத்தத்துவ ரகசியத்தை நீ சற்றும் பயமில்லாமல் பின் வாங்காது உலக நன்மையின் பொருட்டுப் பரவச் செய்வாய். பறையடிப்பாய் சாக்ஷாத் பரமசிவமாகிய உனக்குள் அந்தர்ப் பூதமாயிருந்து வெகு விசித்திர லீலைகளை நடத்தும் மகா மாயையின் பிரபஞ்ச முன்னுடையதே யாகையால் பிரபஞ்சத்தினது நன்மைக்கும் தீமைக்கும் நீயே எஜமானன்; நீ மகத்துக்கும் மகத்தானவன்; அணுவுக்கு அணுவானவன்; நீ சர்வசுதந்திரன்; சர்வவியாபகன்; சர்வாந்தர்யாமி; நீயே சிவம்; சிவமே நீ; தத்வமசி-சிவோகம்-சிவோஹம் என்று இடைவிடாமல் திரிகரணங்களாலும் சிந்திப்பாய் என்று கூறிப் பின் ஸ்நானத்திற்கு எழுந்தருளிவிட்டார்.

சிலகாலம் குருவானவர் ஒரு மலையினடிவாரத்தில் வாசம்பண்ணினுர். அங்கும் ஒரு சிவக்ஷேத்திரமுண்டு. அதிலிருப்பவர் சர்வ பாப விமோசனஞ் செய்யும் மூர்த்தியென்றும், அங்குள்ள அருவியின் தீர்த்தம் மகா புண்ணிய தீர்த்தமென்றும் தினந்தோறும் அங்கு ஆயிரக்கணக்கான யாத்திரிகர்கள் வருவதுண்டு. ஒரு நாள் குருவும் சிஷ்யனும் சில அடியார்களுமாக மலையின் மீதேறி

அங்குள்ள காக்ஷியின் ரமணீகரத்தைப்பார்த்து மாயையின் வல்லமைப வியக்க விரும்பிச் சென்றார்கள். அங்கு ஒரு பெரிய குகைக்குள் எல்லோரும் நுழைந்தார்கள். சிஷ்யன் அவர்களினின்றும் சற்றுப் பிரிந்து சிருஷ்டி மகிமைகளைச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தான். சற்று நேரத்திற்குப் பின் அக்குகைக்குள் தானும் நுழைந்தான். இதற்குமுன் குகையையே பார்த்தறியாதவனாகையால் தலை குனியாமல் எப்பொழுதும்போலச் சென்றான். தலையில் பட்டென்று அக்குகையின் மேல்வாரப் பாறையானது பட்டு ரத்தம் வந்துவிட்டது. குருவானவர் பார்த்து அப்பனே! எனது ஞானக்கண்மணியே! வணக்கம் வேண்டுமென்னும் நீதியை ஏன் மறந்தாய்? தலை நிமிர்ந்திருந்ததினால் இப்படி நேரிட்டது. நிமிர்ந்து ஆகாயம் அளாவிப்போகும் பெரிய விருக்ஷங்கள் ஒரு பெரும் புயற் காற்றடித்தால் எதிர்த்து நிற்பதற்கு வல்லமையில்லாமல் திடீரென்று ஒடிந்து விழுந்து நாசத்தை யடையும். நிற்பதற்குக்கூடத் திராணியில்லாமல் வளரும் சிறிய புற்கள் எப்பேர்ப்பட்ட திரிலோகங்களையும் அசைத்து ஆட்டவல்ல பிரசண்டமாருதத்திற்குச் சிறிதுமஞ்சாமல் தலை குனிந்து கொடுத்து அம்மாருதம் நீங்கியபின்னர் முன்போல நிமிர்ந்து நிற்கும். ஆகையால் எப்பொழுதும் வணக்கமே, தாழ்மையே, அடக்கமே அணிகலனாகக் கொண்டவரிடத்தேதான் சாக்ஷாத் பரமேச்வரனுடைய கிருபையுண்டாகும். மேகங்கள் உன்னத பர்வத சிகரங்களில் வர்ஷித்தாலும் தண்ணீரானது எங்கே பள்ளமிருக்கிறதென்று தேடிக்கொண்டு வந்து பள்ளத்திலேயே தங்கும். அதுபோல சாக்ஷாத் சர்வலோக சரண்யனுடைய கிருபா மேகமானது வணங்காமுடி யுடையோரிடத்து இறங்குவதாகத் தோற்றினும் அவர்களிடத்தினின்றும் உடனே நீங்கிப் பகவானது கருணைப்பிரவாகமான வணக்கமுள்ளவர்களெங்கே? தாழ்மையுள்ளவர்களெங்கே? என்று தேடிக்கொண்டு வந்து மகா சாந்த ஸ்வரூபிகளாகிய அம்மகான்களிடத்தில் என்றைக்கும் தங்கும். ஆதலால் சர்வ அனர்த்தங்களினின்றும் நீக்கி சாயுச்யபத சாம்ராஜ்யத்தை அருள்வதற்கு வணக்கமே முற்பட்ட குணமாம். வணங்காமுடிவேந்தன் எனப் பெயர்பெற்ற துரியோதனனது முடிவை யோசித்துப்பார். இதுவே வணங்காமுடியோர்கள் வாழ்வை யடையார்கள் என்பதற்குப் போதுமான திருஷ்

டாந்தமாம். அருமையான புத்திரனே! இனிமேல் சதா வணக்கத்துடனிருப்பாயாக. பிபீலிகாதி பிரஹ்மபரியந்தம் உள்ள உயிர்களுக்கு உள்ளும் புறமும் வணக்கம் செய்வாய். நீ உலகத்தினிடத்தில் எப்படியோ அப்படியே உலகம் உன்னிடத்தில் என்பது ஒரு தத்துவரகசியம். ஒலிக்கெதிரொலி போல் நீ உலகத்தைப் பகைத்தால் உலகமும் உன்னைப் பகைக்கும். நீ உலகத்தினிடத்தில் பிரியம் பாராட்டினுல் உலகம் உன்னிடத்தில் பிரியம் பாராட்டும். நீயே உலகமாயிருப்பதால், உன்னைத்தவிர இரண்டாவது வஸ்து இல்லாததால், ஏகமாகிய உன்னையே நீ இரண்டாயும் பலவாயும் பிரித்து வைத்துக்கொண்டிருப்பதால் உன்னுடைய கர்வமோ அல்லது வணக்கமோ உனக்கே உலகத்தால் திருப்பிக்காட்டப்படும். உன்னிடத்தினின்று எழுந்து பரவும் ஒவ்வொரு எண்ணமும் சுற்றிச் சுற்றிப்பார்த்து உன்னைத்தவிர வேறொன்றையும் காணுததால் எங்கும் எல்லாம் நீயாயிருப்பதால் உன்னிடத்திலேயே வந்து முடிவுபெறும். தன்வினை தன்னைச்சுடும். நீ உலகத்தை வணங்கினுல் உலகம் உன்னை வணங்கும். ஆகையால்தான் சாந்தமூர்த்திகளாய் வணக்கமே கவசமாகப்பூண்ட மகான்களின் பாதாரவிந்தங்களில் திரிலோகமும் விழுந்து சேவிப்பது. ஆகையால், மகனே! வணக்கத்தைக் கைக்கொள்வாய்.

சிஷ்யன்:—சுவாமி! ஞானதேசிகரே! நீயே உலகம், உலகமே நீயென்று அடிக்கடி சொல்லுகிறீர்கள். நான் வேறு, உலகம் வேறு என்று எனது பிரத்யக்ஷாநுபவத்தில் நான் தினந்தோறும் கண்டுகொண்டிருக்க, நானும் உலகமும் ஒன்றுயிருப்பது எங்ஙனம்?

குரு:—சிஷ்ய சிரேஷ்டனே! கேட்பாயாக. நான் எனது சிறு பிராயத்தில் ஓர் அற்புதமான கனவு கண்டேன். அது வெகு விநோதமானது. இயற்கைக்கு விரோதமானது. அது என்னவென்றுல், நான் ஒரு சிறு தோணியிலேறிக்கொண்டு ஓர் ஆற்றின் அக்கரையைக் கடக்கவேண்டி அந்தத்தோணியில் வேறொருவருமின்றி நானொருவனுகவே தோணியைத் தள்ளிக்கொண்டு போகையில் எனக்குப் பேதி கண்டுவிட்டது. வயிற்றுலும் வாயாலும் கக்கினதால் நானே அடிக்கடி சுத்தம் செய்துகொண்டேன். காற்றில் அலைந்து தண்ணீரில் மூழ்கிவிடாமல் தோணியைத் தள்ளிக்கொண்டிருந்தேன். நானே பேதியுபத்திர

வத்தினல் அவஸ்தைப்பட்டேன்; சுத்தம் செய்துகொண்டேன். சிறிதுநேரம் கழித்துத் தாங்கமுடியாமல் நான் இறந்தேன். என்னுடைய மரணத்தைக் குறித்து நான் வாய்விட்டலறி யழுதேன். தோணியில் பிணத்தைப் போட்டுக்கொண்டு தகனக்கிரியை செய்ய விரும்பி அக்கரை சேர்ந்தேன். நானே பிணத்தை மயானக்கரைக்குச் சுமந்துகொண்டுபோனேன். கட்டை முட்டைகளை அடுக்கி எனது பிணத்தை நானே தூக்கி, எடுத்துவைத்து வாய்க்கரிசியிட்டு வெகுவாய்ப் பிரலாபித்து, ஐயோ! இன்றோடு எனது வாழ்நாள் முடிந்ததேயென்று அழுது தீ மூட்டினேன். நான் பாதி வெந்துகொண்டிருக்கையில் சூடு பொறுக்க முடியாமல் புரண்டேன். நான் படுத்திருந்த கட்டிலினின்றும் கீழே விழுந்தேன்; கண்ணைவிழித்தேன்; நன்றாய்ச் சுற்றிப்பார்த்தேன்; நான் இருந்த இடத்திலேயே இருந்தமாதிரியே இருக்கிறேன். நான் தோணியில் போகவுமில்லை, எனக்குப் பேதி காணவுமில்லை. நான் மரணமடையவுமில்லை, பிரலாபித்தழவுமில்லை, பிணத்தைச் சுடவுமில்லை, வேகவுமில்லை. இக்கனவை நினைத்துநினைத்து அர்த்தம் தெரியாமல் திகைத்தேன்; ஆச்சர்யப்பட்டேன்; அடிக்கடி கனவை நினைத்துக்கொண்டேன்; அர்த்தம் புலப்படவேயில்லை. ஆனல் மெல்ல மெல்ல உலகப்பற்று நழுவிற்று; அவைகளைக் களைந்தேன்; சற்குரு கடாக்ஷம் பெற்றேன்; அப்பொழுதொரு நாள் இக்கனவைப் பற்றிச் சொன்னேன்; உண்மையை அறிந்தேன்; அறிவிற்கறிவாய் நின்று உணர்த்திய அருளிறையைக் கொண்டாடினேன்; குழந்தாய்! சொப்பனத்தில் இச்செய்திகளையெல்லாம் நான் நன்றாய் வாஸ்தவமென்று நம்பியல்லவோ இருந்தேன். நானே தோணி தள்ளுவதும், எனக்கே பேதி காண்பதும், நானே யிறப்பதும், நானே என் பிணத்தைக்கொண்டு கரை சேர்ப்பதும், எனது பிணத்தை நானே மயானக்கரைக்குச் சுமந்து செல்வதும், கட்டை முட்டைகளை அடுக்கி எனது பிணத்தை வைத்து நானே தீ மூட்டுவதும், அழுவதும் எங்ஙனம்? நம்ப முடியாத காரியமாயிருந்தும், சொப்பனத்தில் பரிபூரணமாய் நம்பினேனன்றோ? சூடு பொறுக்க முடியாமல் புரண்டு விழுந்து நித்திரை தெளிந்து பார்த்தபோது எல்லாம் பொய்பாய்விட்டது. அதுபோலவே, நீயுமுனது மாயா நித்திரையில் ப்ரகிருதி சொப்பனத்தில் உன்னை வேறு வேறாகப் பார்த்துப் பிரமித்துச் சுகதுக்

கங்களில் உழலுகின்றாய். எக்காலத்தில் உனக்கு ப்ரபஞ்ச துக்கம் பொறுக்க முடியாமல் நீ தீவிரதர விரக்தி பெற்று உலக நிலையி லிருந்து புரண்டு விழுந்து உனது மாயா நித்திரையினின்றும் தெளிவாயோ அக்காலத்திலே உனது ஸ்வரூபம் உனக்குப் பிரத் யக்ஷமாம். அப்பொழுதுதான் உண்மை வெளிப்படும். வேறு வேறாய்க் கருதிய பிரபஞ்சம் மித்தையாம். பிரஹ்ம வஸ்துவா கிய நீயே சத்தியம்; உலகம் மித்தை என்று சம்சயரகிதனாய் மேககர்ச்சனை பின்னிடும்படி ஜெயபேரிகை யடிப்பாய். நீயும் சிவமே, உலகமும் சிவமே. தத்வமசி யென்னும் சாமவேத மஹா வாக்கியத்தின் பொருள் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் தெளி வாய் அநுபவத்தில் விளங்கும். ஆகையால் வேற்றுமையை விட்டுச் சிவோகமென்று சொல்வாய்.

சிஷ்யன்:—ஞானசாகரமே! அடியேனது மனமானது மிகவும் தத்தளித்துக் கலங்குகின்றது; அதனைத் தெளிவித்துத் திடப்படுத்தவேண்டும், சுவாமி!

குரு:—சத்புத்திரா! உன்னை நீ அறிவாயானால் உனக்கொரு கேடுமில்லை; உன்னிடத்திலேயே உனக்கு ஆனந்தம் உண்டாக வேண்டும். நீயே ஆனந்த ஸ்வரூபன். உலகத்தில் அங்குமிங்கும் ஓடித் தேடவேண்டியதில்லை. கேட்டதைக்கொடுக்கும் தெய்வம் உனக்குள்ளேயே இருக்கின்றது. ஒரு தோட்டத்தில் சில வாலி பர் மிகப் பசியுடன் கனிகளை அருந்த விரும்பி உட்சென்றார்கள். எல்லோரும் வந்த காரியத்தை மறந்தனர்; ஒருவன், தோட்டத்தி லுள்ள மரங்களையும் புற்பூண்டுகளையும் எண்ணினான். ஒருவன் இலைகளை எண்ணினான். ஒருவன் நீளத்தை அடியிட்டு அளந் தான். ஒருவன் அகலத்தை அளந்தான். இப்படி வீண் பிரயாசை எடுத்து அவர்களுக்குள் எண்ணிக்கை அளவுகளைப்பற்றி வாதித் துக்கொண் டிருக்கையில் புத்திசாலியாகிய ஒருவன் ஒன்றையும் கவனியாமல் சரேலென்று மரமேறிப் பழங்களைப் பறித்துச் சாப் பிட்டுப் பசியாறினான். இம்மாதிரியே வீண்வாதங்களை நீக்கிக் கனி இருக்கும் இடத்தைப்பார்த்து அதனை அடைந்து உண்பாய். ஞானபுத்திரா! அக்கனியானது உன்னிடத்திலேயே இருக்கின் றது. நீயே அக்கனி. நீ அடையவிரும்பும் ஆனந்தமானது உன் னிடத்திலேயே இருக்கின்றது. நீயே ஆனந்தம். ஆனந்தமே

உனது ஸ்வரூபம். உன்னைத்தவிர வேறு தோற்றல் மாத்திரமாய் இருக்கிற சகல வஸ்துக்களிலும் ஆனந்தம் கிஞ்சிற்றேனும் கிடையாது. ஆகையால் எனது சிஷ்ய சிகாமணியே! நீ நித்யானந்தத்தை அனுபவிக்கும் பொருட்டு உன்னைத் தேடிக் கண்டுகொள்.

சிஷ்யன்:—ஞானகருணாகர மூர்த்தியே! ஒரு சங்கை உதித்துள்ளது. என்னெனின், என்னைத்தவிர ஏனைய சகல வஸ்துக்களிலும் ஆனந்தம் எனது தின அனுபவசித்தமாயிருக்க அஃது இல்லையென்னல் எங்ஙனமாம் என்பதே? சகல வஸ்துக்களிலும் சுகம் உளதென்றும், ஆயின் அச்சுகம் வஸ்துக்களுக்குத் தக்கவாறு பேதப்பட்டுத் தாரதம்மியமாயுள்ளதென்றும் எனது அற்ப புத்திக்கு நிச்சயமாகின்றன. ஆனால் இச்சுகங்களெல்லாம் நித்யமல்லவென்பதும் ஆகையால் என்னைத் தவிர வேறு வஸ்துக்களில் சுகம் இல்லை என்பதும் எனக்கு மனக்குழப்பத்திற்குக் காரணமாய் இருக்கின்றன.

குரு:—அப்பனே! என்னுணைப்படிக்கு உன்னைத்தவிரவேறு வஸ்துக்களில் சுகம் இல்லவே இல்லை. வேறு வஸ்துக்களில் இருப்பதாகத் தோன்றும் சுகமானது. உன்னுடைய வாஸ்தவமான சுகமே. மனமானது தன் யதாஸ்தானத்தில் ஒடுங்கியிருக்குங்கால் சுகமும், விரிவுபட்டு எங்கும் ஓடித்திரியுங்கால் துக்கமும் உண்டாகின்றன. உன்னுடைய ஆத்மசுகமே அடங்கி ஒடுங்கி அசைவற்ற மனக்கண்ணாடியில் பிரதிபலித்துச் சுகமாகின்றது. நீ ஒரு கப்பல் வியாபாரி என்று வைத்துக்கொள்வோம். உன் திரவியங்களெல்லாம் கப்பலிலிட்டு வியாபாரத்தின்பொருட்டு நீ அமெரிக்காவுக்கு அனுப்புகின்றாய்; உன் மனமானது உனது கப்பல் துறைமுகத்தைவிட்டு நீங்கியது; முதல் கப்பலைப் பின்பற்றி ஓடுகின்றது. கப்பலானது இன்றைக்கு இந்த இடம்போய் இருக்கும்; இன்றைக்கு இந்தஇடத்திற்குப் போகும்என்ற ஆலோசனையும், எங்கே வழியில் கப்பற்கொள்ளைக்காரர் கொள்ளையிட்டு விடுகிறார்களோ, எங்கே தான் நியமித்திருக்கும் கப்பல் அதிகாரிகளே தன்னை மோசம் செய்து விடுகிறார்களோ, எங்கே கப்பலானது சமுத்திரத்தில் மூழ்கிப்போய் விடுகின்றதோ என்ற பலவிதமான சஞ்சலங்களும் உன்னிடம் சதா குடிகொண்டிருக்கின்றன. ஆகையால் உனது கப்பலானது திரும்பிவந்து சேரும்வரை உன் மனமானது கப்பலின் பின்னேயே ஓடிச்சலிக்

கின்றது. ஆகையால் துக்கத்தை அனுபவிக்கின்றாய். கப்பலானது இரட்டிப்புத் திரவியத்துடன் உனது கரைவந்து சேர்ந்ததென்று ஒருவன் வேகமாக வந்து சொல்ல, கப்பலின்பின்னே சலிக்கின்ற மனமானது வெகு வேகமாய் ஓடிவந்து தனது யதாஸ்தானத்தை அடைகின்றது. இச்சங்கதியைக்கேட்டஉடனே நீ சந்தோஷத்தால் துள்ளிக்குதிக்கின்றாய். ஆடி ஓடிக்கொண்டிருந்த உனது மனமானது தனது யதாஸ்தானத்தை அடைந்தவுடன் உனது ஸ்வரூபமாகிய ஆனந்தம் பிரதிபலிக்கின்றது. உடனே கப்பல் வியாபாரத்தால் வந்த லாபத்தினால் ஆனந்தமடைகின்றாய். ஆகையால் திரவிய லாபத்தால் வந்த இந்த ஆனந்தமானது யதார்த்தமான ஆத்மானந்தத்தின் பிரதிபலனமேயாகும்; வீண் சாயாமாத்திர மாகையால் தான் நித்தியமாயிருக்கிறதில்லை. இன்னம் கேட்பாயாக. இவ்வானந்தம் நித்தியமானால் லபித்த திரவியம் இருக்கும்போதே புத்திரன் மரித்தால் துக்கம் உண்டாகின்றது. அப்படி துக்கம் உண்டாகக் காரணம் இல்லை. ஆகையால் தான் தோற்றல் மாத்திரமாகிய பிரபஞ்ச வஸ்துக்களில் உதிக்கும் ஆனந்தமானது வாஸ்தவமானதல்ல; மனமாகிற கண்ணாடியில் பிரதிபலிக்கும் சாயாமாத்திரமாம். நீயே ஆனந்த ஸ்வதந்திரன். மிகவும் அருமை பாராட்டிவந்த ஒரு வஸ்துவை இழந்தவனுக்கு அவ்வஸ்துவைப்பற்றிய பித்துப் பிடித்து எப்பொழுதும் எவ்விடத்தும் அவ்வஸ்துவையே தேடுபவனைப்போல் மிகவும் அருமையாகி, உனக்கே யுரிமையாய் உடைமையாயிருந்த ஆனந்தத்தை இழந்துவிட்டதாகப் பாவித்ததால் உனக்கு அவ்வானந்தத்தை அடையப் பித்துப்பிடித்து எப்பொழுதும் எவ்விடத்தும் ஆனந்தலாபத்தையே கருதித் திரிகின்றாய். ஆனந்தம் உனது ஸ்வதந்திரமே; உனது ஸ்வரூபமே. நீயே ஆனந்தம். ஆனந்தமே நீ. அப்பனே! ஆத்ம நிஷ்டை செய்து ஆனந்த லாபத்தையடைந்து சிவஸ்வரூபமாய் இருப்பாய்.

சிஷ்யன்:—ஞானப்பிரதாபா! தங்களுடைய அமிர்த வசனங்களினால் கரை ஏறினேன், பயமொழிந்தேன். ஆனந்த மாரி பொழியும் ஞானமேகமே! ஆத்ம தரிசனம் செய்வது எங்ஙனம்? ஆனந்தம் அனுபவிப்பது எங்ஙனம்? தெரிவித்தருளுதல் வேண்டும்.

குரு:—மழலைச் சொல் மாறாத மைந்தா! கேள். உனது கண்கள் சகல வஸ்துக்களையும் பார்க்கின்றன. ஆனால் உனது கண்

கள் தம்மைத் தாமே பார்க்கின்றனவா? பார்க்க முடியுமா? முடியாது. அதுபோல உனது ஆத்மவஸ்துவின் சைதன்யப் பிரகாசத்தால் சகல வஸ்துக்களும் பார்க்கப்படுகின்றன. நீ உனது ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பார்க்க முடியவில்லை. ஆனால் கண்கள் ஒரு கண்ணாடியில் தம்மைத் தாமே பார்க்க முடிவதுபோல உனது ஆத்மவஸ்து மனமாகிற கண்ணாடியில் தன்னைத் தானே தர்சிக்க முடியும். ஆனால் கண்ணாடியானது அழுக்கு நிறைந்திருந்தால் நன்றாய்ப் பிரதிபலனம் உண்டாகாது. ஆகையால் அழுக்குகளை நீக்கி நன்றாய்க் கழுவி விளக்கவேண்டியது. இன்னும் கண்ணாடியானது ஆடிக்கொண்டிருந்தால் ஸ்திரமான பிரதிபிம்பம் உண்டாகாது. ஆகையால் அதனைக் கிஞ்சிற்றேனும் ஆடாமல் ஒரே நிலையில் நிறுத்தவேண்டியது. அழுக்குகள் சிறிதுமில்லாத சுத்தஜலத்தால் நன்றாய்க் கழுவப்பெற்று ஒரேநிலையில் நிறுத்தப்பட்ட கண்ணாடியில் கண்கள் தம்மைத்தாமே வெகு ஸ்பஷ்டமாய்ப்பார்க்கின்றன. அதுபோல காமக்குரோதாதி அழுக்குநிறைந்த உனது மனமென்னும் கண்ணாடியைச் சற்கருமங்களால் துடைப்பாயாக. பின்னர்ப் பக்தியென்னும் சுத்த ஜலத்தால் கழுவி நிர்மலமாக்குவாய். பிறகு யோகம் என்னும் அப்பியாசத்தால் ஒரே நிலையில் நிறுத்துவாய். இவ்வண்ணம் சுத்தம்செய்து சலனமின்றிய மனத்தினிடத்தில் நீ ஆத்மதரிசனம்செய்வாய். அப்பொழுது ஆனந்தமடைவாய். குமரனே! வீணே உலகத்தில் அங்குமிங்கும் ஓடி யதார்த்த வஸ்துவைத் தேடி அலுக்கவேண்டாம். அரசன் அரண்மனையிலிருக்க, தெருவெல்லாம் தேடினால் அரசனைப் பார்க்கமுடியுமோ? அவ்வண்ணமே ஏகசக்கரேச்வரனாகிய ஆத்மவஸ்து உனதுள்ளேயே யிருக்க, ஏன் மூலைக்குமூலை ஓடுகிறாய். ஓரறையின் நான்குபக்கங்களிலும் உள்ள ஜன்னல்களைத்திறந்து வைத்துக்கொண்டு அவற்றின் மூலமாய் வெளியே பார்வையிட்டுக்கொண்டு தியங்கியிருந்தால் அவ்வறைக்குள்ளே பழமையாய்க் குப்பைகளுக்குள்ளே மறைந்து கிடக்கும் ஒரு ரத்தின மணி எப்படி கிட்டும்? ஜன்னல்களை யெல்லாம் அடைத்துவிட்டுப் பார்வையை உட்செலுத்திக் குப்பைகளையெல்லாம் கிண்டி ஒரு தீபத்தின் உதவியால் தேடினால் அந்த ரத்தின மணியைக்கண்டு பிடித்து அதனை அடையலாம். அதுபோல, இச்சரீரமாகிய அறையின் நான்கு பக்கங்களிலுமுள்ள ஜன்னல்களாகிய இந்திரிய துவாரங்களை அடைத்து அகமுக திருஷ்டியுடன் பஞ்சகோசக் குப்பையைக்

கிண்டி வைராக்கிய தீபத்தின் உதவியால் முயற்சித்தால் ஸ்வயம் பிரகாச ஞானனந்த சிவமணியைக்கண்டு அடையலாம். ஈற்றில் நீயே அம்மணி யென்பதையும் அனுபவ பூர்வமாய் அறிவாய். ஆகையால் ஆனந்தபுத்திரனே! பகிர்முக திருஷ்டியை விட்டு விடு. உள்முக நோக்குடன் ஆராய்ந்துபார். சிவதரிசனம் செய்வாய். தரிசித்த சிவம் நீயே யென்பதை அறிவாய். சிவமே நீ. நீயே சிவம். ஞானபுத்திரா! ஆமையானது சந்தடிசத்தம் கேட்டவுடனே ஆபத்து வருகிறதென்று தனது அவயவங்களை உள்ளுக் கிழுத்துக்கொண்டு வெறும் ஓடுமாத்திரம் போலிருப்பதை நீ பார்த்ததில்லையோ? அதுபோலவே இப்பிரபஞ்சத்தினின்றும் நீ தப்ப விரும்பினல் ஞானேந்திரிய கர்மேந்திரியங்களை அடக்கித் திருஷ்டியை உள்ளுக்கு இழுத்துக்கொள்ளக்கடவாய். சில வண்டுகளைத் தொட்டால், அவை இம்சைக்கு அஞ்சி கால்களை விரித்து மரித்தவைபோல் இருப்பதை நீ பார்த்திலையோ? அதுபோல் பிரபஞ்ச இம்சைக்கு நீ அஞ்சுவது வாஸ்தவமானல் உலகப் பார்வைக்கு மரித்தவன் போலிருப்பாய். இவ்வண்ணம் நீ அப்பியாசித்து வந்தால், "சிவோஹம்" என்ற உனது தியானம் வாஸ்தவமாம். நீயே சிவம் என்று பேசிக்கொண்டிருக்கையில் ஆகாயம் குமுறி இடி இடித்துப் பெருமழை பெய்தது குருவானவர் அப்படியே நிஷ்டை கூடிவிட்டார்.

பின்னொரு நாள் மலையில் இன்னும் உயர ஏறிப் பராசக்தியின் லீலா விநோதங்களைக்கண்டு களித்துக்கொண்டு செல்லுகையில் வெகு உயரத்தினின்றும் விழும் ஓர் அருவியின் முன்பாக, விருந்த ஒரு பெரும் பாறையின் மீது போய் உட்கார்ந்தார்கள்.

சிஷ்யன்:—சிவப்பிரகாச தேசிகனே! இதோ நமது கண்கட்கு முன்பாக இந்த அருவி வெகு உயரத்தினின்றும் சமுத்திர கோஷத்துடன் கீழ் விழுகின்றது. விழும் வேகமும் சப்தமும் வெகு பயங்கரமாயிருக்கின்றன. சுற்றிலும் விருட்சங்களடர்ந்து செடிகொடிகள் படர்ந்து முட்களும் புதர்களும் நிறைந்து இருண்ட வனாந்திரமாயிருக்கின்றது. செந்நாய், புலி, கரடி, சிங்கம் முதலிய மிகு துஷ்டமிருகங்களின் சப்தமும் கர்ச்சனையுமே நிறைந்திருக்கின்றது. சிறு பாம்பு, பெரும் பாம்பு ஆகிய விஷஜந்துக்கள் எங்குப் பார்த்தாலும் ஊர்ந்துகொண் டிருக்கின்றன. நிர்மானுஷ்யமா யிருக்கின்றது. இந்த அருவி விழுமிடம்

அளவிட முடியாத ஆழத்தையுடையதாய் முதலை முதலாய தீய ஜந்துக்களின் வாசஸ்தானமா யிருக்கின்றது. வைரம்பாய்ந்த விருட்சங்களையுந் துளைத்துத் துவாரமிடவல்ல இம்சையைத் தரும்படியான வண்டுகள் எங்கும் பறக்கின்றன. இக்காட்சியை நினைத்தால் சரீரம் வியர்த்து ரோமம் சிலிர்த்து நடுக்க முறுகின்றேன். சிருஷ்டியானது இவ்வளவு பயங்கரமா யிருக்குமென்று நான் இதுவரை கனவில்கூட நினைக்கவில்லை. பெற்றூர், உற்றூர், சுற்றத்தார், மாடமாளிகை கூடகோபுரங்கள், தனதான்ய வகைகள் இவைகளை விட்டு நீங்கி யாதொரு பற்றுமில்லாமல் துறவிகளாய்க் கானகம் புகுவது உத்தமம் என்றும், இதுவே அப்பியாசிகளுக்கு அவசிய நிலையென்றும் கேட்டிருக்கின்றேன். இதுகாறும் அங்ஙனமே நினைத்திருந்தேன். இப்பொழுது இவண் உற்று இவ்வரைக் கானகக் காட்சியைக் கிஞ்சிற்று யோசித்தால் நான் இதுவரை நினைத்திருந்தது அறிவீனம் என்று தோன்றுகிறது. என் அப்பனே ! அருட்சாகரமே ! ஏன் துறவிகள் கானகம் செல்லுகிறுர்கள் ? கிருபைசெய்து அருள்வீராக.

குரு:—மாசற்ற மைந்தனே ! கேட்பாயாக. மானிடரின் சேர்க்கையை விட்டு நீங்கிக் கானகம் புகுந்தால் மோட்சமுண்டாமென்பது தவறேயாம். மலைக்குகைகளில் ஏகாந்தமாய் வாசஞ் செய்வதாலும் சரீரமுழுவதும் நீறணிந்து கொள்வதினுலும், கங்கையாதிய தீர்த்தங்களில் முழுகுவதனுலும், நகங்களை மிகு நீளமாய் வளர்த்துக்கொண்டு வருவதினுலும், வீண்மௌன விரதம் சாதிப்பதனுலும், ஒற்றைக்காலில் நிற்பது முதலிய பிரயோஜனமற்ற அப்பியாசங்களினுலும், நாள் ஒன்றுக்கு ஏழு ஊர்சுற்றி வருவதாலும் மோட்சம் கிட்டுமென்பது மருள்பிடித்து மயக்கமடைந்திருக்கின்ற மகா மூடசிரோமணிகளின் கொள்கைகளாம். இருண்ட பயங்கரமான குகைகளில் சிங்கம், புலி, கரடி முதலிய துஷ்டஜந்துக்கள் வசிக்கவில்லையோ ? நகர் நாயானது சாம்பல் மேட்டில் விழுந்து அடிக்கடி புரண்டுகொள்வ தில்லையோ ? கங்கையாதி நதிகளில் முதலை, நீர் நாய், மச்சம் முதலிய ஜந்துக்கள் ஸ்திரவாசம் செய்யவில்லையோ ? பூனை, புலி, கரடி முதலிய ஜந்துக்களுக்கு நகங்கள் வளர்ந்திருக்கவில்லையோ ? இன்னும் முள்ளம்பன்றிக்கும் சரீரமெங்கும் முட்களாகிய நகங்கள் ஏராளமாய் நீளமாய் இல்லையோ ? பிறவியினுலோ அல்லது வியாதியி

ஞலோ பேசமுடியாத ஊமைகள் இல்லையோ? எவ்வளவோ நாடோடிகளும் திருட்டு ஜாதியாரும் நாள் ஒன்றுக்குப் பத்து ஊர் சுற்றவில்லையோ? புரூவானது ஒற்றைக்காலில் நிற்பதில் லையோ? இவையாவும் மோட்சபாக்கிய சுதந்தரர்களாக வேண் டுமே! ஆகையால் எனது அரும்புதல்வனே! இவை யாவும் பிரயோஜன மற்றவையேயாம். ஆனல் துறவானது அகத்துறவு என்றும் புறத்துறவு என்றும் இரண்டுவகையாம். புறத்துறவா னது அப்பியாசிகளுக்கு மனம் ஒடுங்குவதற்கு ஆரம்பமார்க்க மாம். அகத்துறவே சிரேஷ்டமானது. புறத்துறவின்றிய அகத்துறவு நன்மையாம். அகத்துற வின்றிய புறத்துறவு பய னின்றியதாம்; வேஷமாத்திரமாம். நாடகத்தில் சன்னியாசி வேஷம் போடுவதுபோல் இப்பிரபஞ்ச நாடகத்தில் சன்னியாசி வேஷமாம். ஆனல் புறத்துறவு அகத்துறவுக்கு விழிகொடுத்து உதவும். முமுட்சுகளுக்குப் புறத்துறவு அவசியம் வேண்டியது. ஒரு நெருக்கமாக அடர்ந்து படர்ந்திருக்கும் முள் விருட்சத்தை அடியுடன் அழிக்கவிரும்பினல், அதில் படர்ந்து பரவி யிருக் கின்ற முட் கிளைகளின் ஊடே நுழைந்து வேரைப் பிடுங்க முடி யுமா? அப்படி எத்தனித்தால் முயல்பவனுக்கு ஆபத்துச் சம்ப வித்தாலும் சம்பவிக்கும். ஆகையால் ஒவ்வொரு கிளையாய் வெட்டி யெறிந்து கடைசியில் வேரையும் அடியுடன் பிடுங்கி யழித்துவிடலாம். அதுபோல ஆசையாகிய கொடிய முள் விருட் சத்தைச் சிறிது சிறிதாய்த் தறித்துக் கடைசியில் அணுவளவு மில்லாமல் அழித்துவிடலாம். ஆகையால் புறத்துறவு அப்பி யாசிகட்கு அவசியமாம்; அகத்துறவடைவதற்கு வழியாம். ஆனல் அகத்துறவடைந்தோரே, அகத்துறவின்றி வெறும்புறத் துறவடைந்தோரைப் பார்க்கிலும் சிரேஷ்டர்களாவர். அகத்துற வடைந்தோர்க்குப் புறத்துறவு அவசியமில்லை. புறத்துறவடைந் தோர்க்கு அகத்துறவு அவசியமாம். ஆகையால் வீண்புறத் துறவு மாத்திரம் அடைந்து அகத்துறவடைய விருப்பம் சிறிது மின்றிக் கானகம் சென்றாலும் காமம், குரோதம், பயம், ஆசை முதலான அகப்பற்று நீங்குமோ? ஆகையால் அகப்பற்றுக்களை நீக்கிவிட்டால் சிறிதும் பயமேயில்லை; நியமம் இல்லை. வெறும் புறத்துறவு மாத்திரம் அடைந்தோர்க்குப் பயம், ஆசை முத லாய பிசாசங்கள் மனதினின்றும் அகலா. ஆனல் அகத்துறவை விரும்பி அதன்பொருட்டு ஒரு நிமித்தம் மாத்திரமாய்ப் புறத்துற

வடையும் அப்பியாசிகளுக்குக் கானகவாசம் சகாயமே. ஆகையால் புதல்வனே நீ வேஷமாத்திரமாகிய புறத்துறவைப் பெரிதாய் நினையாமல் அகத்துறவைப் பரிபூர்ணமாய்ச் சாதிப்பாயானால் சிவோகம் என்ற சுருதி வாக்யத்தின் உண்மையை நீ அநுபவத்தில் அறிந்து ஈற்றில் சிவமாக விளங்குவாய்.

சிஷ்யன்:—ஞானகுருநாதா! இன்னொருவித நினைப்புண்டாய் விட்டது. என்னவென்றால், இவ்வருவியானது சுற்றிலும் வெகு தூரத்திற்கு நீர்த்திவலைகளைப் பன்னீர் தெளிப்பதுபோல் வாரித்தெளித்துக்கொண்டு தன்னுடைய நிர்ப்பயமான வீரப்பிரதாபத்தைப் புகழ்ந்து ஜயபேரிகை யடிப்பதுபோல, மிகவும் அற்புதக் காக்ஷியாயிருக்கின்றது. சுற்றிலு மிறைக்கப்பட்ட திவலைகளைத் தேனீக்கள் சுற்றிச் சுற்றிப் பறந்து அருந்தி மதுவைக் கிரகித்து அந்த அருவி வீழ்ச்சியினால் அந்தப் பாறையின் இரண்டு பக்கங்களிலும் இரண்டு குடங்கள் போன்ற கூடுகள் கட்டியிருப்பது வெகு விநோதமாயிருக்கின்றது. எங்குப் பார்த்தாலும் பச்சைப்பசேலென்று தோன்றுகின்ற விருக்ஷங்கள், கொடி செடிகள், புல் பூண்டுகள் இவைகளின் காக்ஷியானது உரைக்கத்தரமன்று. இந்நீரோடையில் பலவகைப்பட்ட பன்னிறமுள்ள மீன்களும் நீர்நாய் முதலிய ஜலஜந்துக்களும் துள்ளிவிளையாடுவது அதிமனோகரமா யிருக்கின்றது. குரங்குகள் கிளைக்குக் கிளை தாவிப் பாறைகளின் கீழும் மேலுமாக ஓடி ஒன்றுக்கொன்று பல்லை இளித்துக்கொண்டு கூச்சலிடுவது பார்வைக்கு ரம்யமாயிருக்கின்றது. ஆகையால் எனது குருவே! எனது குதூஹலத்திற்கு ஓர் அளவில்லை.

குரு:—குழந்தாய்! உன்னினின்றும் உண்டாகி உன்னிடத்திலேயே லயத்தைப் பொருந்தியும், உன்னையன்றித் தனியே இருப்பும் இல்லாததுமான மாயையில் தோன்றிய இச்சிருஷ்டியின் மகிமையும் அலங்காரமும் வியக்கத்தக்கதென்றாய். இவைகட்கெல்லாம் காரணவஸ்துவாய், பரப்ரஹ்ம சொரூபமாய், நித்யானந்த சிவமாய் இருக்கப்பட்ட உன்னுடைய மகிமையும் அலங்காரமும் யாரால் வர்ணித்துக் கூறமுடியும்? யாரால் அறியமுடியும்? ஆகையால் மகனே! நீ சிவாநுபூதியை அடைவாய். நீ சிவமாக விளங்குவாய் என்று சொல்லி நிஷ்டைகூடிவிட்டார். பின்னொருநாள் அந்த ஸ்தலத்திற்குவெகு ஆடம்பரத்துடன் அணிமாதி அஷ்டமாசித்தி

களை உடையவர்போன்ற அபிநயத்துடன் அநேகம் சிஷ்யர்கள் சூழ, ஒரு சன்னியாசி அவ்விடம் வந்தார். கஞ்சா, புகையிலை, கள், சாராயமே அவர்க்குச் சாதன சதுஷ்டயமாயிருந்தன. ஒருநாள் ஜனங்களெல்லோரும் பார்க்கும்படி பூமியினின்றும் உயர்வில் சுமார் ஒரு கஜத்துக்குமேலே யாதொரு ஆதரவுமின்றி வாயு ஸ்தம்பனம் செய்தார். ஜனங்கள் ஆயிரக்கணக்காகக் கூடி வேடிக்கை பார்த்தார்கள். நமது சிஷ்யனும் பார்க்கும்படி நேரிட்டது. இவ்வேடிக்கை பார்ப்பதற்கு டிக்கட் ஆளொன்றுக்கு ஒரு ரூபாய்; இங்ஙனம் தினந்தோறும் செய்கிறார்; தினந்தோறும் பணம் வசூலாகிறது. ஜனங்கள் அவரது கீர்த்தியை வெகுவாகப் புகழ்கிறார்கள். பைபையாய்ப் பணத்தைக்கொட்டிப் பாததரிசனம் செய்கிறதற்கு எவ்வளவோ தனவான்கள் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இவைகளை எல்லாம் கண்ணுற்றும் கேள்வியுற்றும் உள்ள சிஷ்யன் சற்குருவை நெருங்கி என்னப்பனே! அக்ஷய ஞான சொரூபமே! இங்கு ஒரு மகான் எழுந்தருளியிருக்கிறார். அவரது மகிமையை யாவராலு முரைப்பதற்கரிது; அணிமாதி அஷ்டமா சித்திகளை எல்லோரும் பார்க்கும்படி தினந்தோறும் செய்கிறார். ஆயிரக்கணக்கான தனவான்கள் சூழப்பெற்றிருக்கின்றார். அவரது நடையுடை பாவனைகளெல்லாம் ஈச்வரனுக்குச் சமத்துவமாயிருக்கின்றன. அவர் அவதார புருஷரே!

குரு:—சித்திகளால் பிரயோஜனம் யாது? முக்தியைத் தருமா? அழிந்து போகப்பட்ட, மிகவும் அவலட்சணமான, துக்காலயமான, இக்காரண, சூக்ஷ்ம, ஸ்தூல சரீரங்களில் அவை ஆநந்தத்தை விளக்குமேயன்றி ஆத்மானந்தமாகிய நிரதிசயாநந்தத்தைக் கொடுக்க வல்லவோ? செப்படி வித்தைக்காரன் மாங்கொட்டையை எல்லோரது முன்பாகப் பூமியிலிட்டு, உடனே மரமுண்டாக்கிப் பழங்காட்டிப் பறித்துண்ணக் கொடுக்கவில்லையோ? அவன் சாதாரணமாக ஜனங்களை மதிமயங்கச் செய்து காசுபறித்தல்போல இச்சித்தர்களும் பெரிய செப்படி வித்தைக்காரர்களாய் ஏற்கனவே மதிமயங்கி அவித்யா வாசனை சம்பன்னர்களாயிருக்கும் உலகத்தாரை இன்னும் மருட்டி உருட்டி அதோகதியில் தாழ்த்தி அவர்களிடமிருந்து காசையும், கீர்த்தியையும் பறிப்பார்கள். சித்திகள் பெரிதல்ல. மகனே! ஒரு சரீராப்பியாசியான மல்லன் சரீரத்தை எங்ஙனம் வேண்டுமோ அங்ஙனமெல்

லாம் வளைத்து, சர்க்கஸ் வித்தை காட்டுவதுபோல ப்ராணயாமாதி அப்யாசத்தினால் ப்ராணனை வேண்டியபடி திருப்பப்பழகி இச்சித்திகளை வெகு சுலபத்திலடையலாம். ஒரு குருவினிடமிருந்து ஒரு சிஷ்யன் உபதேசம்பெற்று யோக நிஷ்டையில் பன்னிரண்டு வருஷகாலம் கூடியிருந்தான். பின்பு தன் யோகாப்பியாச பலனைப் பரிக்ஷிக்கும்பொருட்டு ஓர் ஆழ்ந்த ஆற்றில் இறங்கி நடந்து அக்கரை சேர்ந்து மிகச் சந்தோஷப்பட்டுக் குருவினிடத்தில் போய்ச் சொன்னான். குருவானவர், அற்ப சந்தோஷியே! இவ்வாற்றை அக்கரை கடப்பதற்கு ஆறே பைசா கொடுத்தால் தோணியில் போய்ச்சேரலாம். சிறுபிள்ளைகள்கூட நீந்தி அரைமணி நேரத்தில் அக்கரை சேர்வார்கள். ஆகையால் உனது பன்னிரண்டு வருஷப் பிரயாசையும் ஆறே பைசா விலை பெறும்; சிறுபிள்ளைகளுடைய அரைமணி நேர விளையாட்டேயாகும். இச்சிற்றாற்றை லகுவாய்க் கடந்ததைப்பற்றி இவ்வளவு சந்தோஷமானால் சராசர சமஸ்த புவனங்களையும் தன்னுட்கொண்டு எல்லை தெரியாமல் இருள் மூடியிருக்கும் பிரபஞ்ச சாகரத்தைக் கடந்து நீ பிரஹ்மானந்தக் கரை சேர்வாயானால் உனது சந்தோஷத்தை யாரால் அளவிட்டுக் கூறமுடியும்? என்று சொன்னார். ஆகையால் திடமனம்பெற்ற தீரா! சித்திகளில் பயனில்லை. ஆயின் உலகத்தோர்க்கு அவைகளிடத்திலேயே வெகு பிரியமாம். சித்தர்களையே மிகவும் கொண்டாடுவார்கள். சத்திய வஸ்துவினிடத்தில் அப்பிரியமே தோன்றும். ஒரு பிரஹ்ம ஞானியானவர் சில சிஷ்யர்களுடன் சஞ்சாரஞ் செய்து ஒரு பட்டணத்திற்கு வந்தார். அவ்வூரிலொருவன் பன்றியின் உறுமல் சத்தத்தை விதம்விதமாகப் பழகி ஒரு கொட்டகையின்கண் தினந்தோறும் வேடிக்கைசெய்து ஏராளமாய்ப் பணம் வசூல்செய்கிறான். அங்குக் கூட்டங்கள் போவதை இம்மகான் கண்டு இச்சங்கதியை அறிந்து தானும் ஒரு தரை டிக்கட்டு வாங்கி உள்ளேபோய் வேடிக்கை பார்த்தார். மறுநாள் அவ்வூராருக்கு உண்மையை உபதேசிக்க விரும்பி, சிஷ்யர்களைக்கூப்பிட்டு, அன்றையதினம் இராத்திரி அவ்வூர் மைதானத்தில் புதிதாய் உலகெங்கும் பிரக்கியாதிபெற்று வந்திருக்கும் ஒருவன் பன்றி உறுமல் வேடிக்கை செய்வானென்றும், பணச்செலவு சிறிதுமில்லையென்றும், எல்லோரும் வரலாமென்றும் பறை அறைவித்

தார். அப்படி இராத்திரியானவுடன் கும்பல் கூடிவிட்டது. இவர் ஒரு பன்றியைப்பிடித்து மறைத்து வைத்து இருந்தார். தக்க நேரமானவுடன் கூட்டத்தின் மத்தியில் பன்றியைப் பிடித்துக் கொண்டு அதன் சரீரத்தில் இரும்பாணி கொண்டு குத்துகின்றார்; பன்றியானது உறுமிற்று. அங்குக் கூடியிருந்த துஷ்டர்களில் பலரும் இவர் தங்களை ஏளனம் செய்ததாக நினைத்துக் கண்டபடி நிந்தித்து இவரை அடிக்க வந்தார்கள். அப்பொழுது இவர், சகோதரர்களே! இப்படித்தான் பிரபஞ்சம். பொய்யான பன்றியின் உறுமல் உங்களுக்குப் பிரியமும், நிஜமான பன்றியின் உறுமல் வெறுப்புமாயிற்று. அதுபோலவே உலகத்தவரிற் பலருக்கும் பொய்யான வேஷ நடனத்திற் பிரியமும், சத்தியமான ஆத்ம லாபத்தில் வெறுப்புமா யிருக்கிறது என்றார். ஆகையால், ஞானபுத்திரா! பொய்யான பிரபஞ்சத்தை ஆதாரமாகக் கொண்ட சித்திகளில் மனம் வைபாமல் சத்திய ஸ்வரூபமாகிய சிவத்தினிடத்தில் ஏகாக்கிரகசித்தமுள்ளவனா யிருப்பாயாக.

சிஷ்யன்:—அப்படியானால் ஏசுகிறிஸ்து முதலிய மகான்கள் சித்தர்களா யிருந்தது ஏன்?

குரு:—மைந்தா! ஜீவஹிம்சையானது பாவத்திற்குக் காரணம் என்று பொதுவிதி யிருந்தாலும் சில இடங்களில், சிலகாலங்களில், சில காரணங்களால் ஜீவஹிம்சை செய்யலாமென்கிற விசேஷ விதியுமிருப்பதுபோல, சித்த புருஷர்களாயிருந்த சில மகான்கள் லோக உபகாரத்தின் பொருட்டுப் பரேச்சாபிராரத்த வசத்தினர்களாய்ச் சித்திகளை யடைந்தார்கள். இதுவே காரணமாகும். என்ன அற்புதமான சித்திகளை யடைந்தாலும் அநித்தியமான பிரபஞ்சத்தை நித்தியமென்று கற்பித்தல்லவோ தீரவேண்டும். ஆகையால் ஞானிகள் சித்திகளுடனும் விளங்குவார்கள்; அவை இன்றியும் விளங்குவார்கள். சித்திகளைப் பரமலட்சியமாகக் கைக்கொண்டு விநோத காலக்ஷேபம் செய்தால் பிரயோஜனமில்லை. முக்தியை முக்கியப் பலனாகக்கருதி முயற்சித்து அதை அடைந்து பின் சித்திகளை அவாந்தர பலன்களாக அடைந்து ஜீவகாருண்ணிய நிமித்த மாத்திரமாய் உபயோகப் படுத்துபவர்கள் மகான்களாவர். சுருக்கத்தில் சித்திகளுளதேனும் இலதேனும் முக்தியே லட்சியமாம், முக்கியமாம். ஆகையால் மாசற்ற மைந்தனே! சித்திகளில் விசேஷவிருப்பம்வைத்துத்

திகைக்காதே. சித்திகளில் விருப்புற்றே ஜீவனுனுப். முக்தி கூடினுல் சிவமாவாய்; நீயே சிவமாம்; சிவமே நீ என்று சொல் லிக்கொண்டே சிஷ்யனைப் பக்தமாலா என்னும் பரமானந்தக் கிரந் தத்தை எடுத்து வாசிக்கும்படி ஆஞ்ஞை செய்தார். இங்ஙனமே சில நாட்களுக்குள் பக்தமாலையே பரவிப்பற்றிக்கொண்டது. பண் டரீபுர முதலாகிய க்ஷேத்திரங்களில் வாசஞ்செய்து பரம பக்த சிரோமணியாய் விளங்கிய ஒருவரைக் கோவிந்தா என்று பெய ரிட்டு அவரை முன்னிட்டுக் கொண்டு ஆடுவதும் பாடுவதும், சிரிப்பதும் அழுவதும், விதம் விதமான நடனங்கள் செய்வது மாகப் பக்தியே நிறைந்து பகவத்மயமாக விளங்கினுர்கள். ஒரு நாள் சிஷ்யன், அன்பே வடிவான ஆனந்த ரூபா! என்னைத் தடுத்தாட்கொள்ளவந்த தயாபரமூர்த்தியே! பக்தியால் கற்கண்டு கரைந்து கசிவதுபோல் பிரபஞ்சமெல்லாம் சின்மாத்திரமாகக் கரைந்து கசிகின்றதென்பது எனக்கு நன்ருய் விளங்குகின்றது. சாட்சாத் ஈச்வரன் சர்வ வியாபகனுய்ச் சர்வாந்தர்யாமியாய் இருக்க, இப்பிரபஞ்சமே பெரிய க்ஷேத்திரமாய் இருக்க, க்ஷேத் திரங்கள் என்ற சிறு கட்டடங்களில் கல்லினுல் விக்கிரகங்கள் செய்து அவ்விக்கிரகங்களில் தாம் ஈச்வர னிருக்கிருரென்று நம்பிப் பூஜைசெய்தல் மூடத்தனமன்ருே? ஸ்வாமி! பரம குருவே! பாலகனுக்கு இதைத் தெரிவித்தருளவேண்டும்.

குரு:—ஞானபுத்திரா! உன் மனதினின்றும் ஒரு நினைவு எழுமானுல் அதற்கு உடனே நாமரூபாதிகள் உண்டாகின்றன வன்ருே? நாமரூபாதிகளின்றி எதையாவது நினைத்துப்பார். மன மிறந்தாலன்ருே நாமரூபாதிகளிறக்கும். பிரபஞ்சம் நாமரூப மாத்திரமாக விளங்கும். நாமரூப மயக்கத்தை நீக்கினுல் பிரஹ்ம வஸ்துவே யாகும். கிளை, கொம்பு, இலை, பூ, பிஞ்சு, காய், பழங்களுடனுள்ள ரூபமும் மரம் என்ற நாமமும் சேர்ந்தே மரமாயிற்று. இதன் ரூபத்தையும், நாமத்தையும், நீக்கினுல் மரம் எங்கே? ஆகையால் மகனே! மனம் விரிந்து உலகம் உண் மையா யிருக்கும்வரையில் நாமரூபாதிகளின்றி யிருக்கமுடியாது. அப்படி முடியும் என்று சொல்பவர்கள் சற்றும் மூளையில்லாத அறிவீனர்களேயாவர். ஈச்வரனை நாமரூபாதியின்றிப் பாவிக் கப்பார்த்தால் பரந்த ஆகாயத்தின் நினைவு தோன்றும். ஆகாயமா ஈச்வரன்? ஆகையால் நாமரூபாதியின்றி நினைத்தல் முடியும்

என்று சொல்லுபவர்கள் கல்லைக் கிள்ளிக் கையையிழக்கும் மூடர் களேயாவர். உலகத்தில் எந்த மதத்தில் விக்கிரக ஆராதனை யில்லை? சொல், பார்ப்போம். விக்கிரக ஆராதன தூஷணஞ் செய்து ஜீவகாருண்ணியக் களஞ்சியமாய் விளங்கிய புத்த மதத்தை ஸ்தாபித்த கௌதமபுத்தர் சமாதியடைந்த சில வருஷங்களுக்குள்ளாக அவரது பிரதம சிஷ்யர்களே அவரை ஓர் அரிய பெரிய விக்கிரக மூலமாக வணங்கத் தொடங்கினர். கிறிஸ்தவர்கள் கோவில்களுக்குப் போகவேண்டிய காரண மென்ன? மகம்மதியர் பள்ளிவாசலுக்குப் போகவேண்டிய காரணமென்ன? சுருங்கச் சொல்லில், மனிதன் விருப்பத் துடன் ஹிருதயத்தினின்று எழும் ஆசையை ஈச்வரனிடத் துச் செலுத்த விரும்பினல் ஈச்வரனை நாமரூபாதிகளுடன் தான் தியானிக்க வேண்டுமே யொழிய வேறு வழியில்லை. எப் பேர்ப்பட்ட பிரஹ்ம ஞானிகளும் சகுண உபாசனையை உல கத்தை முன்னிட்டுக் கைக்கொள்ளுகிறார்கள். உலகத்தார் தங் களுக்கு எவை உத்தம உன்னத குணங்களாகத் தோன்றுமோ அவற்றை ஈச்வரனுக்கு லட்சணங்களாகக் கற்பித்துத் தியா னம் செய்கிறார்கள். சத்வகுண சம்பந்நராகிய பிராமணர் சச்சிதானந்த லட்சணங்களை ஈச்வரனுக்குக் கற்பித்துத் தியா னஞ் செய்கிறார்கள். யுத்தப்பிரியனாகிய ஒருவன் வீரசௌரிய பராக்கிரமாதி தீரத்துவங்களை ஈச்வரனுக்குக் கற்பித்து வணங்கு கிறான். மாமிசாதி பட்சணஞ்செய்து சூது, வாது, திருட்டு இவைகளைக் கைக்கொண்ட ஒருவன் இவைகளை லட்சணமாகக் கற்பித்துக் கருப்பண்ணசாமி யென்றும், காட்டேரி யென்றும் பூஜை செய்கிறான். இவ்விதமாக ஒவ்வொருவரும் அவரவர் மனோகுணங்களை ஈச்வரனிடத்தில் கற்பித்து ஈச்வரனை வணங்கு கிறார்கள். இன்னும் கேட்பாயாக. நீ சிறு குழந்தையா யிருக் கும்போது அரிச்சுவடியில் ஒவ்வொரு அட்சரங்களைக் கற்றுக் கொண்டாய். பிறகு அட்சரங்களைக்கூட்டி வார்த்தைகளையும், வார்த்தைகளைக்கூட்டி வாக்கியங்களையும் கற்றுக்கொண்டாய். இப்பொழுது நன்றாய்ப் புஸ்தகமும் படிக்கிறாய். யானை என்ற வார்த்தையை நீ படிக்கும்போது யா காரத்தின் சொரூபமும் னை காரத்தின் சொரூபமும் உன் மனதில் உண்டாகின்றனவா? அல் லது யானை என்ற பிருகமான நான்கு தூண்கள் போன்ற கால் களு-னும், ஒரு துதிக்கையு-னும், முறம்போன்ற காதுகளு-

னும் விளங்குகின்றதா ? நிச்சயமாக யானை என்ற மிருகத்தினது நினைவு உண்டாகின்றதேயொழிய யானையென்ற வார்த்தையில் சேர்ந்திருக்கிற யா காரத்தின் நினைவும், னை காரத்தின் நினைவும் உண்டாகிறதில்லை. அதுபோல்வே க்ஷேத்திரங்களில் சென்று விக்கிரகத்தின் முன்னின்று தியானம் செய்யும்போது அவ்விக் கிரகமானது இன்ன பாறையிலிருந்து வெட்டி எடுக்கப்பட்ட கல்லென்றும், இன்னவனால் செய்யப்பட்டதென்றும் நினைவுவராமல் மனமானது அகண்டகலியாணகுண சச்சிதானந்த லட்சணங்களுள்ள சாட்சாத் பகவானையே தியானம் செய்கிறது. ஆகையால் புதல்வனே! விக்கிரக ஆராதனை அவசியமாம்.

சிஷ்யன்:—எனக்கு அபயம்கொடுத்து ஆதரிக்க எழுந்தருளியிருக்கும் அகண்ட சச்சிதானந்த சொரூபமே ! பாறை முழுமூடமாய்த் தடித்த ஜடவஸ்துவன்றோ ? இவ்விக்கிரகம் வார்க்கப்பட்டிருக்கிற கல்லுக்குப் பாறை காரணமாயிருக்க மூடத்திலிருந்து உண்டான முழுமூடத்தை வணங்குதல் முறையோ ? அறியாமையோ ?

குரு:—சிஷ்யரத்தினமே ! இவ்விக்கிரகம் வார்க்கப்பட்டிருக்கிற கல்லிற்குக் காரணம் பாறையே. ஆயின் முறையே அதற்குக் காரணத்தைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டாவோ ? பாறைக்குக் காரணம் மலையும், மலைக்குக் காரணம் பூமியும், பூமிக்குக் காரணம் ஜலமும், ஜலத்திற்குக் காரணம் அக்கினியும், அக்கினிக்குக் காரணம் வாயுவும், வாயுவுக்குக் காரணம் ஆகாசமும் இங்ஙனமே சகலமும் மூலப்பிரகிருதியிலடங்கி அதுவும் ஈற்றில் சுத்தப்பிரஹ்மத்தில் ஒடுங்குமாகையால் இக்கல்லுக்கு ஆதிகாரணம் சுத்தப் பிரஹ்மமன்றோ ? ஆகையால் கல்லினாற்செய்த விக்கிரகங்களை வணங்குதல் நியாயமே.

சிஷ்யன்:—ஸ்வாமி ! சற்குருநாதா ! ஆயின் க்ஷேத்திரங்களிற் சென்றுதான் விக்கிரகங்களை வணங்க வேண்டுமென்பது என்ன ? வழிமார்க்கங்களில் மைலுக்கு மைல் மஜில் கற்கள் நாட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளைப் பார்த்தால் ஏகதேசம் சிவலிங்கங்களைப்போலவே யிருக்கின்றன. அவைகளைப் பூஜை பண்ணலாகாதா ! க்ஷேத்திரங்கள் அவசியமா ?

குரு:—வைராக்கிய தீரனே ! க்ஷேத்திரங்களிலுள்ள விக்ரகங்கள் ஞானபக்த சிரோமணிகளால் மந்திர தியான பூர்வக

மாகப் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டு ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. வெகு ஜனங்கள் பரிசுத்தமாயும் ஈஸ்வரத் தியான சிந்தையுடனும் கூடுவதாலும் ஒரு விநாடி நேரமேனும் உலகத்தை மறந்து ஈச்வர ஞாபகமாயிருப்பதாலும் அங்கு அவர்களது ஒருங்கு சேர்ந்த தியானமானது அவ்விக்ரகத்தினிடத்து சைதந்நிய சொரூபமாகப் பிரகாசிக்கின்றது; இதனாலேயே, வரப்ராசாத சக்திகளும் விளங்குகின்றன. இன்னும் க்ஷேத்திகங்கள் அவசியமோ ! நமது வீடுகளிலேயே விக்கிரகங்களை வைத்துப் பூஜை செய்யலாகாதோ ! என்றால், க்ஷேத்திரங்கள் அவசியமே. ஈச்வரன் உன்னிடத்திலிருந்து வேறுபட்டு இருக்கிறார் என்ற எண்ணம் உன் மனதினின்றும் அகலும்வரை, ஈச்வரன் உன்னில் அந்தர்ப்பூதமா யிருக்கிறாரென்று நீ அறியும் வரை, நீயே சிவம், சிவமே நீயென்ற திடஞானானுபவம் உனக்குண்டாகும் வரை உனக்குத் தனியான க்ஷேத்திரங்கள் அவசியமாம். இப்பொழுது உனது ஊரில் நாமெல்லோரும் சுற்றிப்பார்த்துக்கொண்டு வருவோமானால் “இது யார் வீடு என்று ஒவ்வொன்றாய்க் கேட்டு வந்தால் இது கிருஷ்ணய்யர் வீடு, இது சுப்பிரமணியப்பிள்ளை வீடு, இது என் வீடு, அது அவன் வீடு என்று ஒவ்வொருவரும் அவரவரது அகங்கார சுதந்தரத்தை ஸ்தாபிப்பார்களேயன்றி ஒருவராவது இது ஈச்வரனுடைய கிரகமென்று கூறுவதில்லை. ஆகையால் அகங்காரக்கிராந்தி மனத்தினின்று நீங்கும் வரை ஈச்வரனுக்குத் தனியான க்ஷேத்திரங்கள் அவசியமாம். அதுவரை ஜனங்கள் க்ஷேத்திரங்களுக்குப் போகத்தான் வேண்டும். ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் தூதுசென்ற காலத்தில் பீஷ்மாதிய பெரியோர்கள் எதிர்கொண்டு ஊரைச் சுற்றிவர ஸ்ரீகிருஷ்ணன் முறையே ஒவ்வொரு கிரகத்தையும் இது யாருடையது, இது யாருடையது என்று விசாரித்து வந்தார். அப்போது ஒவ்வொருவரும் இது என்னுடையது, இது பீஷ்மருடையது, இது துரோணருடையது என்று கூறிவந்தார்கள். அவ்வீடுகளில் பகவானிறங்காமல் மகா ஞானியாகிய விதுரருடைய கிரகத்தின் சமீபத்தில் வந்தவுடனே இது யாருடையது என்று கேட்டார். விதுரர் இது தங்களுடையது என்று சொல்லவும், உடனே பகவான் அங்கு இறங்கி அவரால் கொடுக்கப்பெற்ற கஞ்சியை அமுதமாகக்கொண்டார். அப்படி இது ஈச்வரனுடையது ; ஈச்வரனும் நானும்

வேறல்ல என்ற திடபாவனையையுடைய விதுரரைப்போன்ற மகான்களைத் தவிர மற்றவர்கட்கு க்ஷேத்திர விக்கிராராதனை இன்றியமையாததாம். ஆகையால் வீணே க்ஷேத்திர விக்கிரக தூஷணஞ் செய்யும் பாமரர்கள் பேரானந்தமடைவது அரிது. நாஸ்திகர்களே க்ஷேத்திர விக்கிரகங்களை வெறுப்பார்கள். தவிர இப்பிரபஞ்சத்தில் எந்த மனிதன் விக்கிரக பூஜையின்றி யிருக்கிறான். சில மனிதர் எப்பொழுதும் தானியங்களாகிற விக்கிரகங்களைப் பூமியில் பிரதிஷ்டைபண்ணி காலாகாலங்களில் திருமஞ்சனம் செய்வித்து மிகவும் பக்தியுடன் பூஜைசெய்து, அப்பூஜையினின்று உண்டாகும் வரப்ரசாதமாகிய ஆகார இன்பத்தை அனுபவிக்கிறார்கள். சிலர் ஸ்திரீகளாகிற விக்கிரகங்களைத் தங்களது ஹிருதயங்களில் காமப் பிரதிஷ்டைபண்ணி மஞ்சள் அறைத்துத் திருமஞ்சனம் செய்வித்து அவர்களுக்கு இஷ்டவஸ்துக்களைக் கஷ்டப்பட்டாகிலும் சம்பாதித்து மிகுந்த பயபக்தியுடன் பாத பூஜைசெய்து அப்பூஜையினின்று உண்டாகும் வரப்பிரசாதமாகிய சிற்றின்பத்தை அனுபவிக்கிறார்கள். இங்ஙனமே பலரும் பலவித விக்கிரகங்களை ஆராதிக்கிறார்கள். எந்த மனிதன் தனது சரீரமாகிய விக்கிரகத்தைத் தினந்தோறும் முக்காலமும் ஸ்நானாதிகளால் சுத்தம் பண்ணி இஷ்டபூர்த்தி செய்து பூஜை செய்யாதவன்? சரீரவிக்கிரக பூஜையை வெறுத்தவன் ஒருவனையும் காணோம். புத்திரா! மண், பெண், பொன், சரீரமாதிய அழிந்து போகப்பட்ட அசுசிகரமான இவ்வனித்திய விக்கிரகங்களை அநித்தியமான சிற்றின்பத்தின்பொருட்டு மதிமயக்கத்தால் பூஜை செய்வது தகுதியானால், இவ்வநித்திய வஸ்துக்களையே ஈச்வர விக்கிரகங்களாகப் பாவித்து நித்தியத்துவத்தைக் கற்பித்து நித்தியமான பேரின்பத்தின் பொருட்டுச் சிறந்த நித்தியாநித்தியவஸ்து விவேகத்தால் பூஜை செய்வது தவறோ? அறிவினமோ? ஆகையால் பிரஹ்ம நிஷ்டாதற்பரர்களைத் தவிர மற்றவர்களுக்கு அவரவர்களது மனோ பீஷ்டத்திற்குத் தக்கபடி விக்கிரகங்கள் அவசியமாம்.

சிஷ்யன்:—சற்குருவே! முதலில் ஞானத்தை உபதேசித்தீர்கள். பின்பு பக்தியைப் புகழ்ந்தீர்கள். பக்தி சிறந்ததோ? ஞானம் சிறந்ததோ?

குரு:—இரண்டும் ஒன்றேயாகும். ஆனால் ஞானமானது ஓர் ஆற்றின் ஓட்டத்தை எதிர்த்துக் கரை சேர்வதாகும். பக்தியானது அவ்வாற்றின் வழியே சென்று கரை சேர்வதாகும். "நேதி நேதி, இது அல்ல இது அல்ல" என்று சர்வ வஸ்துக்களையும் விலக்கித் தானே தானாகி நித்தியப் பிரஹ்ம வஸ்துவாகிச் சேஷித்திருப்பது ஞானமாம். ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானது வசனத்தின்படி எல்லாவஸ்துக்களையும் ஆத்மாவிலும், எல்லாவஸ்துக்களிலும் ஆத்மாவையும் பார்த்தலே பக்தியெனப்படும். இந்த விதமான நிர்க்குணோபாசனைக்கு விக்கிராகாராதனை முதலிய சகுணோபாசனை தாழ்ந்த படியாகும். ஆனால் விக்கிராகாராதனை நிர்க்குணோபாசனையில் கொண்டுபோய் விடும் என்பதில் சந்தேகமேயில்லை. "நித்தியானந்தத்தின் பொருட்டுப் பக்தி செய்வதே பக்தியாம்." மற்றவை யெல்லாம் கொடுக்கல் வாங்கலே! ஸ்ரீராமர் பட்டாபிஷேக சமயத்தில் நாரதர் முதலிய பக்த சிரோமணிகளுடன் கொலு வீற்றிருக்கையில் தமது கழுத்திலிருந்து ஒரு விலையுயர்ந்த முத்து மாலையைக் கழற்றி, சீதா தேவியின் கையில் கொடுத்து நீ யார் பரம பக்தனென்று நினைத்திருக்கிறாயோ அவர்களுக்குக் கொடு என்று சொன்னார். சீதாதேவி சுற்றிப்பார்த்து ஹனுமார் பக்கத்தில் கைகட்டி வாய்பொத்தி வெகு விநயத்துடன் நிற்க, அவர் தனக்காக மிகக் கஷ்டப்பட்டவர்; ஆதலால் மிகுந்த அன்போடு கூட அவரது கழுத்தில் அதைப் போட்டாள். அவர் உடனே அதை அறுத்து, முத்து மணிகளைச் சில்லுச் சில்லாய்ச் சிதறும்படி செய்து வாயில் போட்டு மென்று கீழே துப்பி விட்டார். இதைக் கண்ணுற்ற சபையோர் வருத்த முற்றார்கள். ஸ்ரீராமர் சீதையை ஹனுமாருடைய அக்கிரமத்தைப் பற்றிக் கோபப் பார்வையாய்ப் பார்க்க, தேவியானவள் ஹனுமாரை, "ஏன் இப்படிச் செய்தாய்" என்று கேட்க, ஹனுமார் நான், "ராம், ராம்" என்னும் நாமா மிர்தத்தைச் சதா பானம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறேன்; இந்த முத்துமாலையானது திரிலோகமும் விலைமதிக்கப் பெற்றது என்றதினால் இது அவ்வளவு ருசியா யிருக்குமோ என்று மென்றுபார்த்தேன்; சிறிதேனும் ருசியில்லாததால் துப்பி விட்டேன் என்றார். இப்பேர்ப்பட்ட பக்தியே பக்தியாகும். என் அருமையான குழந்தையே! பக்தர்களது ஹிருதயமானது சூரியனது கிரணங்களால் பனிக்கட்டி கரைவதுபோல பகவன் நாமத்தினால் கரையும். வாழைப்பழம் கனிந்து கசிந்து ருசியைத் தரு

வதுபோல் பக்தி ஹிருதயத்தைக் கரைத்துக் கசியும்படி செய்து பிரஹ்மானந்தத்தைக் கொடுக்கும். சிலர் ஈச்வரனைப் புருஷோத்தமனுகவும், சிலர் சிநேகிதனுகவும், சிலர் மனைவியாகவும், சிலர் பிதாவாகவும், சிலர் சகோதரனுகவும், சிலர் சகோதரியாகவும், சிலர் அரசனுகவும், சிலர் அடிமையாகவும், சிலர் குருவாகவும், சிலர் சிஷ்யனுகவும் பாவனைசெய்து பக்திசெய்கின்றூர்கள். எல்லாவித பாவனைக்கும் ஏன் என்று கேட்டு ஈச்வரன் முக்தியை அளிக்கின்றூர்.

சிஷ்யன்:—சுவாமி! என்னைத் தவிர வேறு வஸ்து வில்லையென்றும், மாயை தோற்றல் மாத்திரமென்றும் சொல்லி இப்போது விக்ரஹாராதனை, க்ஷேத்திர தரிசனம் முதலியவற்றைச் சொல்லி முக்தியடைவாய் என்று சொல்லுகிறீர்கள். எதுமெய், எதுபொய்; இம்மயக்கத்தைத் தீர்த்தருளும் சுவாமி.

குரு:—நீயே சிவம், சிவமே நீ, உன்னைத் தவிர வேறுவஸ்துவில்லை, நீயே இப்பிரபஞ்சம், இப்பிரபஞ்சமே நீ என்பதில் சந்தேகமே யில்லை. கற்பிதமான உலகத்தின் துக்கத்தினின்று நிவர்த்திக்க விரும்பி அவசியமில்லாத வழிகள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. ஒருவன் நல்ல நித்திரையில் தனது கழுத்தின் பின்பக்தில் ஒரு பெரிய அபாயகாமான கட்டி புறப்பட்டிருக்கின்றதென்று சொப்பனம் கண்டு அச்சொப்பன பலத்தினுல் விழித்தபிறகும் அங்ஙனமே பாவித்து மிகவும் அவஸ்தைப்படலானுன். கழுத்தில் கட்டியில்லை யென்று எத்தனைபேர் சொன்னுலும் ஒப்பாமல் உபத்திரவம் பொறுக்க முடியாமல் புரண்டு உருண்டு அழுது கொண்டிருந்தான். இப்படி அநேக வருஷங்கள் அவஸ்தைப்படக் கடைசியில் ஒரு விவேகத்திற் சிறந்த ஒரு வைத்தியன் மிகப் பரிதபித்து உண்மையை உணர்ந்து கட்டி புறப்பட்டுப் பெரியதா யிருப்பது வாஸ்தவம் என்றும், மறுநாட்காலையில் தான்வந்து அதனைச் சொஸ்தப்படுத்துவதாகவும் சொல்லச் சொன்னுன். அடுத்தநாட்காலையில் அங்ஙனமே சில சிசாக்களில் மருந்துகளும், கத்தியும், பஞ்சு, துணி முதலியவையும் கொண்டுவந்து அவ்வியாதியஸ்தனுக்கு நேரே வைத்து அவனைக் குப்புறப் படுக்கச் செய்து கண்களை மூடிக் கொள்ளும்படிச்சொல்லி, கட்டி இருக்கிறதாகச் சொல்லும் இடத்தில் அறுப்பதுபோல் பாவனை பண்ணிப் பஞ்சைவைத்துத் துணி

யால் நன்ருய்க் கட்டிவிட்டு இனிமேல் உபத்திரவம் இல்லை, சீக்கிரத்தில் ஆறிவரும் என்று சொன்னுன். அப்படியே சிலநாட்கள் தினந்தோறும் வந்து புதிதாய்க் கட்டுவதுபோல் அவிழ்த்துக் கட்டிக்கொண்டு வந்தான். சிலநாட்களுக்குப் பிறகு ஆறிவிட்டதென்று சொல்லி இவ்வார்த்தையை ருசுப்படுத்தும் நிமித்தம் ஒரு கண்ணுடி கொண்டுவந்து காட்டி கழுத்தில் இப்பொழுது கட்டியில்லை யென்று பிரத்தியட்சத்தில் நிரூபித்தான். எங்ஙனம் கட்டியில்லாத இம்மனிதன் கட்டியிருக்கிறதாகப்பாவிக்க, அதன் நிவர்த்தி உபாயமாக அவனுக்கு மருந்து பஞ்சு, துணி, கத்தி, வைத்தியன் இவை அவசியமா யிருந்தனவோ அங்ஙனமே துக்கமில்லாத நீ துக்கமிருக்கிறதாகப்பாவிக்க, அதன் நிவர்த்தி உபாயமாக உனக்குக் கர்மானுஷ்டானங்களும், சாஸ்திரங்களும், கர்மம், பக்தி, யோகம், ஞானம் என்னும் மார்க்கங்களும், குருவும் அவசியமாயிருக்கின்றன. ஆகையால், புத்திரா! நீயே சிவம், சிவமே நீ. நீயே சகலமும் ஆனுய். நீயே அணுவுக்கு அணு, மகத்துக்கு மகத்து, நீயே ஈச்வரன் எனப்பெயர் பூண்டாய், நீயே இப்பிரபஞ்சமானுய், நீயே ஜீவனுனுய், நீயே மாயையானுய், மாயையே நீயானுய். "ஏகமே வாத்விதீயம்" என்னும் சுருதிக்கு நீயே லட்சணசுவரூபன். 'ஏகம் சத்விப்ரா பகுதா வதந்தி' என்னும் ஸ்ருதியானது உன்னையே கோஷிக்கின்றது. உன்னுடைய குணுதிசயங்களை அனந்தங்கோடி சாஸ்திரங்களாலும் வர்ணிக்க முடியவில்லை. நீயேசிவம், சிவமே நீ.

சிஷ்யன்:—மார்க்கண்டேயரை எமபாதையினின்றும் நீ அவர்க்குச் சிரஞ்சீவிப் பதம் கொடுத்து அருள் கூர்ந்த பரமசிவனைப் போல தாங்களும் என்னை ஜனன மரண பாதையினின்றும் ரட்சித்து, சிரஞ்சீவிப் பதமாகிய சிவபதம் அருளினீர்கள். நான் வெகுகர்வமடைகின்றேன். என்னையே புகழ்கின்றேன். என்னையே வாழ்த்துகின்றேன். என்னையே துதிக்கின்றேன். என்னையே அலங்கரிக்கின்றேன். நின் கடாட்சத்தால் என் மகிமை சொல்லவொண்ணுது. சீதையைக் கண்டுபிடித்து வரும்படி அனுப்பப்பட்ட வானர சேனைகள் கந்தமாதன பர்வதத்தில் இருந்து சமுத்திரத்தைத் தாண்ட ஒருவராலு முடியாது என்று வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கையில் ஜாம்பவான் ஹநுமாரது பெருமைகளை வர்ணிக்க வர்ணிக்க அனுமாருக்குப் பராக்கிரமமும்

பலமு முண்டானதுபோலத் தங்களது ஜெய கெம்பீரவசனங்களி னுல் நானே சிவமானேன். சிவமே நான் ஆனேன். "சிவோ ஹம்" "I am that I am."

இவ்விதமாகத் தான் சிவம் என்று உணர்த்தப்பட்ட சிஷ் யன் சற்குருவின் உபதேச மொழிகளை மனனம் செய்யச் செய்ய மிகக் கலக்கமுற்றுக் குரு சன்னிதானத்தை அடைந்து, சற்குருநாதா! நான்தான் சிவம் என்று திருஷ்டாந்த சகிதமாகத் தாங்கள் கூறியதைப் பிதாவானவர் தன் குழந்தையை நீதான் ராஜா என்று சொல்ல, அச்சமையத்தில் வெகு சந்தோஷப்பட்டு இறுமாப்படைந்து பின் பசி தாகம் முதலிய வருத்தங்கள் உண் டாகுங் காலத்தில் ராஜகம்பீரத்தை மறந்து அழுவதைப்போல, பிரபஞ்சத்தவரது வார்த்தைகளால் அடிக்கடி மயக்கமுறுகின் றேன். நானே சர்வ ஸ்வதந்திர வஸ்துவாகப் பாவித்துக்கொள் வது இரணியனுனவன் தானே கடவுளென்றும் தன்னுடைய நாமத்தினுல் தவிர வேறெவ்வித நாமத்தாலும் ஈச்வரனைத் தியா னிக்கக் கூடாதென்றும் ஏற்பாடு செய்து அரசு புரிந்து வந்த தினுலன்றே? இறுதியில் அவனுக்கு நாசமே பலனுயிற்று. ஆகையால் நானே சிவம் என்றுகொள்ள என் மனமானது துணிய வில்லை.

குரு:—குழந்தாய்! இன்னும் உன்னை நீ உள்ளபடி அறிந்து கொள்ளவில்லை இரணியன் தனது சரீரத்தைத் தான் என்று அபிமானித்து, பிரபஞ்சத்தில் பற்பல பேததிருஷ்டியுடன் அகங் காராதி ஆணவத்தால் அரசுபுரிந்ததால் அவனுக்குஅழிவு நேரிட் டது. நீ அன்னமய கோசமாகிய இந்த ஸ்தூல சரீரமும் பிடி பிராணமய, மனேமய, விஞ்ஞானமய கோசங்களாகிய சூட்சும சரீரமுமல்ல. ஆனந்தமய கோசமாகிய காரண சரீரமுமல்ல. நீ சூன்யமல்ல. பின் என்னவென்றுல், உன்னுலேயே உனது சொ ரூபம் அறியத்தகும்; வேறொருவரால் வெளியிடமுடியாது.

உனக்கு நீயே சிவம் என்னும் யதார்த்த தத்துவத்தை அநு பவபூர்வமாக நீயே கண்டுகொள்ளவேண்டுமன்றி என்னுல் பிரத் தியட்சத்தில் நிரூபிக்கவோ அல்லது நீ கண்டால் உன்னுல் வெளி யிடவோ முடியாது. "கண்டவர் விண்டிலர், விண்டவர் கண்டி லர்". ஆகையால் நீயே அவ்வஸ்துவென்று உறுதிமொழி கூறி என்னனுபவத்தை உனக்கு வெளியிடுகிறேன். சிவமுநம் நோக்

கிச் செல்லும் ராஜபாதைகளைச் சுட்டிக்காட்டுகிறேன். நீயே சென்று அடைந்து அதுவாக விளங்குவாய். யான் கூறுவதைக் கவனமாய்க் கேட்பாய். நீ நானென்றும், குரு சிஷ்யனென்றும், ஜீவன் ஈச்வரனென்றும் பேததிருஷ்டி எதுவரை யுள்ளதோ அதுவரை யாரும் ஸ்வஸ்வரூபாநுபவிகளாகார். பகுதி, விகுதி, இடைநிலைஎன்று சொல்வதைப்போலக் காண்பான், காட்சி, காட்சிப்பொருள் என மூவகையாய் நீ பிரிந்திருக்கிறாய். இம்மூன்றும் திரிபுடியென்று பெரியோரால் சொல்லப்படும். இம்மூன்றும் ஏகசொரூபமாய் எப்பொழுது விளங்குமோ, அப்பொழுது அவ்விளக்கமே சிவம் எனப்படும். பரப்பிரஹ்ம சொரூபமாகிய நீயே ஜீவனாகிக் காண்பான் என்றும் பிரபஞ்சமாகிய காட்சிப்பொருள் என்றும் ஜீவனுக்கும் பிரபஞ்சத்திற்கும் சம்பந்தத்தை ஏற்படுத்தி வைக்கும் அறிவாகிய காட்சியென்றும் பேத ஸ்வரூபமானாய். இத்திரிபுடியே மாயையெனப் பேர்பெற்று ஸ்வஸ்வரூபத்தை அறியவொட்டாமல் மறைக்கின்றது. இத்திரிபுடி நீங்கும்வரை, அஃதாவது இத்திரிபுடியானது ஏகமேவாத்விதீயம் ஆகும்வரை பிரத்தியட்சாநுபவத்தில் அறிதல் கூடாது. காட்சியென்பதாகிய அறிவு என்னும் பதம் உபயோகிக்கப் படுங்கால் அறிகிற வஸ்து ஒன்று, அறியப்படுகிற வஸ்து ஒன்று, ஆக இரண்டு வஸ்துவின் ஸ்தாபனம் நேரிடுகின்றது. எப்பொழுது இரண்டு வஸ்துக்கள் கருதப்பட்டனவோ அப்பொழுதே திரிகுணாத்மகமான பிரபஞ்சம் சிருஷ்டிக்கப்படுகிறது. ஆகையால் யதார்த்த வஸ்துவினிடத்தில் அறிவு என்னும் பதம் நிஷ்பிரயோசனமாம். ஆகையால் "சிவோகம்" என்னும் வார்த்தை மாத்திரமாயுள்ள நிச்சய ஞானத்தினாலன்றி நீ ஸ்வஸ்வரூபமாக விளங்கமுடியாது. ஆனால் நான் முன்னொருதரம் கூறியுள்ளதுபோல மனமாகிற கண்ணாடியில் வஸ்துவின்பிரதிபிம்ப தர்சனம் செய்து வஸ்துவின் அகண்ட சச்சிதானந்தாதி லட்சணங்களைக் கனவில் ஏகசக்ராதிபத்தியத்தை அநுபவித்தவன்போல அநுபவிக்கலாம். எக்காலத்தில் மனமாகிற கண்ணாடியானது உடைந்து நீ துவித பாவனையற்று விளங்குவாயோ, எக்காலத்தில் பேயர் பித்தர் பாலரைப்போலப் பிராரத்ததேகம்இருக்கு மட்டும் உலகத்தினின்றும் வேறுபட்டிருப்பாயோ, அக்காலத்தில் தான் நீ சிவமாய் விளங்குவாய். உன்னைத் தவிர வேறு வஸ்துவில்லாமல் நீயே இரண்டற்றுப் பிரகாசிக்கும்பொழுது மனம் எங்கே ? அறிவெங்

கே ? ஆகையால் உனது மனம் என்னும் கண்ணாடியில் முதலாவது ஸ்வஸ்வரூபதர்சனம் செய்துபார். யான் கூறியுள்ள சச்சிதானந்தாதி லட்சணங்களை உனது யோக நிஷ்டையில் சாயாமாத்திரமாய் நீ கண்டு உண்மையோ அன்றோ என்று தெளிந்துகொள். பிரஹ்மவஸ்துவென்றும் ஆத்மவஸ்துவென்றும் சொல்லப்பட்ட சிவத்துக்கு " ஓம் " என்பதாக ஒரு நாமத்தையிட்டனர் ஆன்றோர். வேதமாதாவானவள் பரசிவ ஸ்வரூபத்தை விளக்கமுயற்சித்து சர்வசாஸ்திரங்களாலும் முடியாமல் தனது முயற்சி வீணாய்ப்போயிற்றென்று சொல்லிக் கடைசியில் " ஓம் " என்று முடித்தாள். இந்த ஓங்காரத்தின் பெருமையை அளவிட்டுச் சொல்லுதல் யாவர்க்கும் அரிது. அகார, உகார, மகாரமென்று சொல்லப்பட்ட மூன்று அட்சரங்கள் கூட்டிச் சேர்க்கப்பெற்றது. இந்த மூன்று அட்சரங்களிலேயே சிருஷ்டி ஸ்திதி சம்ஹாராதி தொழில்களும், ஜாக்கிர ஸ்வப்பன சுஷுப்தியாதி அவஸ்தைகளும், ஜீவேச்வர ஜகத்தும், ஞாதுரு ஞானஞேயமாகிய திரிபுடியும், காரண சூட்சும ஸ்தூல சரீரங்களும், பிராதிபாசிக வியாவகாரிக பாரமார்த்திகமும், சகலமும் அடங்கி யிருக்கின்றன. இந்த ஓங்காரத்தினாலேயே வஸ்துவானது சப்தப் பிரஹ்மம் என்று பேர்வகிக்கும். ஒரு பெருஞ் சந்தையில் பலர் பலவிதமான இரைச்சலிட்டுக் கொண்டிருக்க, தூரத்திலிருந்து ஒருவன் அவ்விரைச்சலைக் கவனிப்பானாயின், சகலவித சத்தத்தையும் உள்ளடக்கி " ஓம் " என்ற சப்தமே கேட்கும். உள்ளிருந்து வெளிவருகிற சப்தமானது எப்பாஷையிலாயினும் சரியே, எவ்விதத்திலாயினும் சரியே, ஓங்காரத்திலுள்ளடங்கியது என்றதற்கு இந்தத் திருஷ்டாந்தமே சான்று. "In the first there was the word, and the word was with God, and the word was God" என்று கிறிஸ்தவ வேத புஸ்தகத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. "Word" என்று குறிப்பிட்டது இந்த ஓங்காரத்தையேயாகும். நமது ஸ்ருதிகளும் "ஓம்தத்ஸத்" என்று, அஃதாவது "ஓம், அதுவே உள்ளது" என்று கோஷிக்கின்றன. "Word" அல்லது "ஓம்" என்ற லட்சியத்திற்கு அட்சரம் என்ற லட்சணத்தைக் கற்பித்தனர் மேலோர். அட்சரம் என்றால் அழிவற்றது அல்லது நித்தியமானது என்று அர்த்தம். இந்தச் சப்தப் பிரஹ்மவஸ்துவை அனுபூதியில் அடையும் பொருட்டே ஐந்து வயதாயிருக்கும் பாலிய பருவத்திலேயே

அட்சராப்பியாஸம் என்று வித்தியாப்பியாசம் செய்விக்கிறார்கள். எழுத்துகளெல்லாம் அட்சரம் என்று சொல்லப்படுகின்றன. எவ்வித எழுத்தும் ஓங்காரத்தினது லட்சணமாம். நித்தியமான வஸ்துவை யடையும் பொருட்டு நியமிக்கப்பட்ட அட்சராப்யாசமானது லட்சியத்தை மறந்து அநித்தியமான வஸ்துக்களின் பேரிலேயே நாடப்படுகிறது. "ஓம்" என்ற இந்த ஒரு அட்சரமே பிரஹ்மவஸ்து என்று வேதங்கள் கோஷிக்கின்றன. உனக்கு இவ்விஷயத்தில் சந்தேகம் உண்டாகலாம். ஆயின் நான் இப்பொழுது சொல்லும் பிரகாரம் நீ அனுஷ்டித்து வந்தால் இந்த ஓங்காரத்தின் பெருமை உனக்குத் தானே விளங்கும். இரண்டு புருவங்களுக்கும் மத்தியில் மூக்கின் நுனியில் இடை, பிங்கலை என்ற இரண்டு நாடிகள் ஒன்றோடொன்று பின்னிக்கொண்டு ஓடுகின்றன. இப்பின்னலினால் அவ்விடத்தில் ஒரு திரிகோணம் உண்டாகின்றது. இதற்கு வலது பக்கம் சூரியமண்டலமென்றும், இடதுபக்கம் சந்திர மண்டலமென்றும், திரிகோணமானது அக்கினி மண்டலமென்றும் பெரியோர் கூறுவர். இங்ஙனம் இருப்பதை முன்னிட்டே சாம்பசிவமூர்த்தியானவர் முக்கண்ணனெனப் பேர்பெற்றார். தட்சிணாமூர்த்தி சொரூபமாய்ப் பரமசிவன் யோகநிஷ்டை கூடிவிடவும் சமஸ்த சராசரங்களும் பிரஹ்ம வஸ்துவினிடத்தில் லயித்திருக்க, தேவர்கள் பயந்து மகாதேவனது யோக நிஷ்டையைக் கலைக்கக் கருதிஇவ்வனந்தம்கோடிபிரபஞ்சங்களிலும் தன்னரசு செலுத்திவருகிற மன்மதனை ஏவ அம் மன்மதனை நீறாக்கியது இந்நெற்றிக்கண்ணாலேயேயாம். ஆகையால் இந்தத் திரிகோணமாகிய அக்கினி மண்டலமானது ஓங்காரப்பொருளுக்கு உரித்தானது. நீ "ஓம்" என்ற அட்சரத்தை இம் முக்கோணத்தின் மத்தியில், உன் மனதால் ஸ்தாபித்து, சதா உன்மனமானது அதையே நாடியிருக்கட்டும்; ஜனங்கள் இல்லாத இடமும் அல்லது சமயமும் இவ்வப்யாசத்திற்கு முக்கியமாம். உன் சகல இந்திரியத் துவாரங்களையும் அடைத்துவிடு. சகல இந்திரியங்களும் ஸ்வயம் பிரகாச ஸ்தலத்தில் வாசஞ் செய்யும் " ஓம் " என்ற சக்கரேஸ்வரனை நாடட்டும். உன் கண்கள் அதையே பார்க்கட்டும். உன் நாவானது அந்தர்முகமாக அதையே ஜபம் செய்யட்டும். உன் செவிகள் அந்தஜபத்தையே கேட்கட்டும். இவ்விதமாக நீ தியானம் செய்வாயானால் உன் மனமானது ஒரு

கணத்தில் பல உலகாய் உதிக்கும். இந்த ஸ்வபாவத்தை விட்டு ஒரே நிலையில் அது நிவாததீபம் போல் நிற்குமானால்நீ அந்த நிமிஷத்தில் ஸ்வரூபத்தின் சாயையைத் தரிசிப்பாய். இதுவே ராஜயோகமெனப்படும்” என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே ஒருவன் வந்து, “ஸ்வாமி! எனக்கு மகாவாக்கியோபதேசம் செய்யவேண்டுகிறேன். நான் சகல சாஸ்திரங்களையும் ஆராய்ந்தேன். ஒரு மகானிடத்திலும் இம்மகாவாக்கியோபதேசம் பெற்றேன். ஆயினும் எனக்குத் தெளிவாய் விளங்கவில்லை; தயைசெய்து தெளிவிக்கப் பிரார்த்திக்கின்றேன்” என்று நமஸ்கரித்து நின்றான். அவன் அதற்கு அதிகாரியல்லனென்று குரு அறிந்து ஈஷணாத் திரயங்களினின்றும் விடுபட்டாயோ? மானாபிமானங்களைத் துறந்தாயோ? என்று வினவினர். அதற்கு அவன், “ஸ்வாமி! நான் சர்வ சங்க பரித்தியாகம் செய்து தேவேந்திரப் பட்டங்கொடுத்தாலும் திரணீகரிக்கப்பட்ட வைராக்கியத்தை உடைத்தாயிருக்கின்றேன்” என்று கூறினான். குரு தமது சிஷ்யனைப் பார்த்து, “சூட்டுக்கோலைப் பழுக்கக் காய வைத்து உடனே கொண்டுவா” என்று கூறினர். அங்ஙனமே சிஷ்யன் உடனே செய்தான். குரு பழுக்கக் காயவைத்த அந்தக் கரண்டிக்கோலைக் கையில் வாங்கிக்கொண்டு உபதேசம் பெறவந்த மனிதனை அருகில் வரச்சொல்லி அவனது சரீரத்தில் சூடுவைக்கப் போனர்; அப்பொழுது அம்மனிதன் பயந்து தூரஞ்சென்று நின்றான். குரு சூட்டுக்கோலை எறிந்துவிட்டு அம்மனிதனை மறுபடியும் அழைத்து, நீ தேகாபிமானம் விட்டவனாயிற்றே, இதற்கு அஞ்சி ஓடலாமோ” என்றார். அதற்கு அவன், “ஸ்வாமி! நான் எனக்கு முன் உபதேசம் செய்த குருவினிடத்தில் உடல், பொருள், ஆவி மூன்றையும் ஒப்புவித்துவிட்டேன். இப்பொழுது இச்சரீரத்தினிடத்தில் எனக்கு அபிமானம் இல்லாவிடினும், குருவினிடத்தில் ஒப்புவித்துவிட்டதால், குருவைச் சார்ந்ததாயிற்றே; குருவின் பொருட்களைக் காப்பாற்ற வேண்டியது சிஷ்யனது கடமையன்றோ?” என்றான். மகான் அவனது குயுக்தியைக் குறித்துப்புன்னகைசெய்து, ஒரு கிழிந்த மிகவும் சிறிய கோவணத்தை எடுத்து அவன் கையில் கொடுத்து, “இதை அணிந்துகொண்டு மற்ற வஸ்திரங்களைக் களைந்தெறிந்துவிட்டு, நீ இப்பட்டணத்தை ஒரு சுற்றுச் சுற்றி வருவாயானால் உனது பக்குவ லட்சணம் வெளியாகும்” என்றார். உடனே

அவன் தான் உடுத்தியிருந்த வஸ்திரத்தை அவிழ்த்து எறிந்து விட்டு இக்கந்தல் கோவணத்தைத் தரித்துக்கொண்டு சிறிது தூரம் சென்று மறுபடியும் சிறிது தூரம் பின் வந்து இவ்விதமாகச் சிறிது போவதும் பின் வருவதும் ஆகவிருந்து கடைசியில் குருவினிடத்தில் வந்து, "ஸ்வாமி, ஒரு சிறிய துண்டு வஸ்திரமாவது கொடுக்கவேண்டும்; இச்சிறிய கோவணத்துடன் ஸ்திரீகள் பார்க்கும்படியாகவும் ஊர்ஜனங்கள் ஏளனம் செய்யும்படியாகவும் எங்ஙனம் ஊருக்குப்போவது?" என்றான். அப்பொழுது மகானனவர், "இன்னும் உனக்குப் பரிபாகம் வரவில்லையென்பது இப்பொழுது பிரத்தியக்ஷமாயிற்றல்லவோ? முடவன் கொம்புத் தேனுக்கு ஆசைப்பட்டதுபோல, நீயும் மகா வாக்கியோபதேசத்திற்கு ஆசைப்படுகிறாய். வேதவியாசரானவர் தமது புத்திரராகிய சுகரை யிட்டுக்கொண்டு ஜனக மகாராஜனிடத்தில் புத்திரனுக்கு உபதேசம் செய்விக்கும்பொருட்டுச் சென்றார். சுகரோ மாதாவின் கர்ப்பத்திலிருந்து வெளிவந்த நிமிஷமுதல் மாயைக்கு அஞ்சிப் பகிர்முகப்படாமல் அந்தர்முகமானவர். அப்பேர்ப்பட்ட சுகர் பின்னும், பிதாவாகிய வேதவியாசர் முன்னுமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தனர்; மார்க்கத்தில் ஒரு நதியில் சில தேவ கன்னிகைகள் ஆடைகளைக் கரையில் களைந்து வைத்துவிட்டு நிர்வாணமாய் ஸ்நானம் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் வேதவியாசரைக் கண்டவுடன் சட்டென்று கரையேறித் தத்தம் ஆடைகளால் அங்கத்தை மறைத்துக்கொண்டனர். அவர் அப்புறம் சென்றதும், முன்போல நதியில் இறங்கி விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். சுகர் கோவணமுமின்றிப் பிறந்த மேனியுடன் வந்தார். இந்த ஸ்திரீகள் அவரை நன்றாய்ப் பார்த்தும் சிறிதும் வெட்கப்படாமல் நதியிலேயே விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். இவற்றைத் தூரத்திலிருந்து கவனித்துக் கொண்டிருந்த நாரதரானவர் அந்த ஸ்திரீகளிடத்தில் வந்து, நீங்கள் வேதவியாசரைக்கண்டு வெட்கப்பட்டதும், சுகரைக்கண்டு லட்சியம் செய்யாததும் என்? என்று கேட்டார். அதற்கந்த ஸ்திரீகள், "வேதவியாசர் தமது அங்கத்தை ஆடைகளால் மறைத்துக்கொண்டு இன்னும் பேதானுஷ்டானத்திலேயே யிருக்கிறார்; சுகரோ பிரபஞ்சஞாபகம் சிறிதுமின்றி ஸ்வ ஸ்வரூபாராய்ச்சியில் இருக்கிறார். ஆகையால் நாங்கள் சுகர் வந்தகாலத்தில் களங்கமின்றி இருந்

தோம்" என்றார்கள். இதுபோல, நீயும் மானவமானத்தை நீக்கி உன் மனத்தை வெயில் சகித்திடாப் புழுப்போல் வெம்பச்செய்து சுகரைப்போல ஆனாலன்றோ, நீயும் மகா வாக்கியோபதேசத் திற்கு அருகனவாய் என்று கூறி, அம்மனிதனை அனுப்பிவிட்டார்.

சிஷ்யன்:—இவைகளையெல்லாம் கவனித்து, வீண் வாசா ஞானத்தின் பலவீனமும், அனுபவஞானத்தின் தீரத்துவமும் நன்றாய் அறிந்துகொண்டு குருவைப்பார்த்து, "ஸ்வாமி, ராஜயோகம் என்று சொல்லப்பட்ட மார்க்கத்தை நன்றாய்ச் செப்பனிட்டுக் காட்டவேண்டும் என்றான்.

குரு:—அப்பனே கேட்பாய்! இந்தப் பிரணவ தியானத்தினால் நீ ஸ்வ ஸ்வரூபத்தின் சாயையைத் தர்சிப்பாயென்று சொன்னேனன்றோ? மனதின் நிலைமையை உனக்கு முன்னமேயே விளக்கியிருக்கிறேன். லட்சியத்தினிடத்தில் ஒரு விநாடி நேரமேனும் கட்டுப்படாது, நீ மகா வைராக்கியத்தால் கட்டிப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டுவந்து லட்சியத்தை நாடும்படி செய்தாலும், லட்சியத்தை நாடினதுபோல் அருகில் செல்லும். நீ சிறிது அயர்ந்துவிட்டால் உனது வைராக்கியத்தை உருட்டிப் புரட்டிக் கீழே தள்ளித் தான் மேலேறி நின்று உன்னை அதில் கைப்பறவைபோல் ஆட்டுவிக்கும். ஆகையால் மகா தீரனாயிருந்து நீ மனதை உன்வசப்படுத்தி நான் குறிப்பிட்ட லட்சியத்தினிடத்தில் பற்றச் செய்வாய். இங்ஙனம் சில நாட்கள் நீ திடமாய் அப்பியாசித்து வந்தால், அந்தத் திரிகோணத்திற்குள் மின்னல் வெளிச்சம்போல் அடிக்கடி தோன்றி மறையும். இன்னும் சின்னாட்கள் செல்ல, சுடர்விட்டெரிவதுபோல் பிரகாசம் தோன்றும். பின்னர் மணியடிக்கிற சப்தம் போல் கேட்கும். பின் சௌந்தரியவதிகளான அனேக கன்னிகைகள் வந்து செல்லுவதுபோல் புலப்படும். இவற்றினால் மயங்காமலும், பயன் சித்தியாய்விட்டது என்று நின்றுவிடாமலும், மேலும் மேலும் விடாமுயற்சியுடன் தியானம் செய்யச் செய்ய வெட்ட வெளிபோல் பாழ் தோன்றும். பின்பு உனது சச்சிதானந்தாதி குணாதிசயங்களை நீ பிரத்தியட்சத்தில் பார்ப்பாய். இன்னும் கேட்பாய், ஞான புத்திரா! சகல புவன சராசரங்களும் உன்னிடத்திலேயே உற்பத்தியாகி ஸ்திதி பெற்று லயமாவதும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் விளங்கும். நான் இரண்டொரு வார்த்தையில் சொல்லி

விட்டேன். நீயும் சரியென்று கேட்டு விட்டாய். ஆனல் ஆயிரக் கணக்கான ஜனங்களில்ஒருவனே இம்மார்க்கத்தில் செல்லமுயற்சி செய்வான்; இங்ஙனம் முற்யசிசெய்யும் ஆயிரக்கனக்கான ஜனங் களில் சித்தியடைபவன் ஒருவனே யாவன். நீ இங்ஙனம் நிஷ் டைக்குப் போகும்போது மனமானது முக்கியமான சத்துவ குணத்தினின்றும் மாறி, தமோகுணமாகப் பரிணமித்து, புருஷ னுக்குச்சிற்றின்பம் கொடுக்கப் பிரியமில்லாமல் அவனை வெறுக் கும் ஸ்திரீ எங்ஙனம் அவன் இச்சைப்படுங் காலத்தில் தனக்குத் தலைவலி யென்றும்,ஜ்வரமென்றும் பாசாங்குசெய்து இசையமாட் டாளோ, அவ்விதமே உனக்குச் சோம்பலைக் கொடுத்து உன்னை மயக்கிவிடும். நீ அதையும் ஜெயித்தாயானல் இன்னும் அநேக விஷயங்களையும் இம்மார்க்கத்தினும் சிரேஷ்டமாகக் காண்பிக்கும். நீ அதற்கும் உட்படாமற் போனல், உன்னை நித்திரையில் இழு த்துவிட்டு அதுவே நீ இச்சிக்கப்பட்டது என்று உன்னைப் பிர மிக்கச் செய்யும். தவிர, உனது அப்பியாச காலத்தில் உலக ஜனங்களுடைய கவனத்திற்குட்படாதிருக்கவும் நீ மயங்கும்பொ ருட்டும் அநேக ஆச்சரிய சித்திகளை யடைவாய். உன் மனமானது ஒரே நிலையில் நிற்குமானல் உலகத்தினது இறந்த கால, நிகழ் கால, வருங்கால சமாச்சாரங்கள் உனது மனத்தில் பிரதிபலிக் கும். இவைகளிலெல்லாம் மயங்கிவிடாதே. இன்னும் அநேக வித மான கஷ்டங்களும் சுகங்களும் உண்டாகும். கஷ்டங்களில் வரு த்தம் உற்ருே அல்லது சுகங்களில் குதுகலித்தோ நின்றுவிடாதே. உன் மனம் ஒரு காந்தக் கடத்திற்குள் போட்ட ஊசியைப்போல் இருக்கட்டும். இவ்விதமான இடைவிடா முயற்சியால் ஈற்றில் உனது ஸ்வஸ்வரூபத்தின் சாயையைத் தர்சிப்பாய். இவ்வப்பியா சத்தில் சிலநாட் பழகவே அது ஸ்வானுபூதியில் கொண்டு வந்து விடும். அக்கினியிடத்தில் சம்பந்தப் படுத்தப்பட்ட சகல மும் எங்ஙனம் எரிக்கப்படுமோ, அதுபோலவே உனது சஞ்சித கருமங்களை யடக்கியதும் சூட்சும சரீரமுமான மனமானது உனது பிரணவாக்கினியினல் நீருகும். அவித்தை யென்றும் அஞ் ஞானமென்றும் சொல்லப்பட்ட உனது காரண சரீரம் உனது ஸ்வரூபமான ஞானக்கினியினல் நீருகும். பின்பு உனது ஸ்தூல சரீரமானது பிராரப்தகர்ம ரூபமாய்ப் பிராரப்த கர்மம் நசியு மளவு மிருந்து பின்பு தானே மாயும். ஆகையால், வைராக்கிய சீலனே! நீ இம்மார்க்கத்தில் செல்வாய். நீயே சிவம் என்பது நன்ருய் விளங்கும். பின்பு நீயே சிவமாய் விளங்குவாய்.

சிஷ்யன்:—சிவமே தானுய் விளங்குவோர்களின் லட்சண மென்ன ? சிலர் பைத்தியக்காரர்களாகவும், சிலர் சதாசமாதி யஸ்தர்களாகவும், சிலர் தாமரை இலேயில் தண்ணீர்போல உலக வியவகாரத்தில் இருப்பவர்களாகவும் பற்பல விதங்களாக விருக்க நான் அறிகிறேன். இவர்களில் யாவர் உண்மையானவர்கள்?

குரு:—அப்பனே! தானே சிவமாய், சத்திய ஞானனந்த சொரூபமாய் விளங்குபவர்களுக்கு என்ன லட்சணங்களேக் கற் பிக்கலாம்? சத்திய ஞானனந்தம் என்ற லட்சணத்தை உலகத் தவர் கூறியபோதிலும், அந்த லட்சணங்களேயும் மீறி வாக்குக் கெட்டாமலும் மனதிற்கெட்டாமலும் வஸ்துவானது விளங்கு கிறது. ஆகையால் "அவர்களது" என்று சொல்லப்படுகிற ஸ்தூல சரீரமானது ஜகதீச்வரியாய் பிரஹ்மவஸ்துவினது அற்பாம்சமாய் விளங்குகிற மகா மாயாசக்தியினது திருவிளேயாடல்களுக்கு உட் படுத்தப்பட்டுப் பிராரப்தகர்மம் நசியுமளவும் ஆடி ஒடிக்கொண் டிருந்தாலும் இருக்கும். பெரும்பாறையைப்போல சலன மற் றிருந்தாலுமிருக்கும். ஒரு கடை வியாபாரி எனப் பேர் பெற்று இருந்தாலும் இருக்கும். ஒரு ராஜ்ஜியத்தையாளும் ராஜன் எனப் பேர்பெற்று இருந்தாலும் இருக்கும்.சகல சரீரங்களும் மகாசக்தி யின் ஆக்ஞைக்கு உட்பட்டன. ஆகையால் ஸ்தூலசரீர ரூபமாய் இருக்கப்பட்ட பிராரப்தகர்மம் நசியுமளவும் இங்ஙனந்தான் இருக் கும் என்று யாவராலும் சொல்லவொண்ணுது.

சிஷ்யன்:—இப்பொழுது நன்ருய் அறிந்தேன். ஆனல் ஸ்வாமி, மாயையென்றும், அவித்தையென்றும் இரண்டு பதங் களே அடிக்கடி பிரயோகிக்கிறீர்கள். மாயையில் பிரதி பிம்பம் ஈஸ்வரனென்றும், அவித்தையில் பிரதிபிம்பம் ஜீவனென்றும் அறிந்தேன். ஆனல் நீயே ஜீவன் என்றும், நீயே ஈஸ்வரனென் றும் சொல்லுகிறீர்கள். ஆகையால் இவ்விரண்டு பதங்களுக்கும் தம்மில் உள்ள வித்தியாசம் விளங்கவில்லே

குரு:—மாயையென்ருலும், அவித்தையென்ருலும் ஒன்றே யாகும். மாயையை வித்தையென்றும் கூறுவர். ஆயின், வித்தை யும், மாயையும் ஒன்ருகுமெனச் சந்தேகிக்கலாம். அவித்தையென் பது வியஷ்டி சமஷ்டி பேதமே; அவித்தை, மாயை எனப்படும். ஒன்றன் சொருபத்தை மறைத்தலால் அவித்தை யெனவும், பல வின் சொருபத்தை மறைத்தலால் மாயையெனவும்படும். ஒரு

வன் ஓர் இழிவான செயலைச் செய்வானாயின் உலகினர் அவனைக் குற்றவாளியென்று சொல்லித் தண்டனைக்குள்ளாக்குவர். அதே செயலை ஈஸ்வரன் செய்ததாகக் கற்பித்துத் திருவிளையாடலெனப் பெயரிட்டு உலகினர் கொண்டாடுவர். ஒருசெயலேகுற்றமென்றும் திருவிளையாடலென்றும் எங்ஙனம் பெயர்பெற்றதோ, அங்ஙனமே ஒரு சக்தியே அவித்தையென்றும், வித்தையென்றும் பெயர் பெறும். வித்தைக்கு அறிவு என்று அர்த்தம். அவித்தைக்கு பேதப்பட்ட அறிவு அல்லது தப்பான அறிவு என்று அர்த்தமே யொழிய அறியாமை யென்று அர்த்தமில்லை. பொருளல்லாததைப் பொருளாகக்கருதும் அறிவே அவித்தை யெனப்படும். பொருளைப் பொருளாகச் சாயா மாத்திரத்தில் அறிவிக்கும் அறிவே வித்தை எனப்படும். அறியாமை என்னும் பதத்திற்கு இருப்பே இல்லை. நீ வித்தையாகிய மெய் உணர்வினாலே ஈச்வரனெனப் பெயர்பெற்றாய். காணப்பட்ட இப்பிரபஞ்சமானது வித்தையின் காரியமாகும். வித்யாசக்தி மோட்சத்திற்கு அனுகூலமாயுமிருக்கும். அவித்யாசக்தி பந்தத்தில் பிணைத்துக் கட்டும். ஆயினும் வித்யா சக்தியே மோட்சத்தை அளிக்க வல்லதல்ல. முன் உனக்கு மாயையைப்பற்றிச் சொல்லியபொழுது இரண்டு சக்திகள் ஒன்றோடொன்று எதிர்த்து ஊடுருவி நிலைகலங்கச்செய்வதே மாயையின் தன்மை என்று கூறியிருப்பதை ஞாபகப்படுத்திக்கொள். மாயை வித்தியாசக்தியெனப் பேர்பெற்று ஜீவனைக் கைதூக்கிவிட முயற்சிசெய்தும், அதுவே அவித்தியா சக்தியெனப்பெயர்பெற்றுப்பந்தத்திற்குள்ளாக்குவதும்ஆம். சாதாரணமாகச் சகல மனிதரும் அவித்தையால் கட்டப்பட்டவர்களாம். தானே சிவம் என்று குரு, ஸ்ருதி, யுக்தி, அனுபவங்களினால் ஐயம் அறத்தெளிந்து ஆத்மதர்சனம் செய்து ஜீவன் முக்தர்களாயிருப்போர்கள் ஈஸ்வரனுக்குச் சமானமாய் மாயா சகிதர்களாம். தானே சிவமாகி இரண்டற்று விதேகமுக்திப் பதத்திலிருப்பவர்கள் மாயாதீதர்களாம். ஆகையால், மைந்தனே! வித்தையென்பதும், அவித்தையென்பதும், மாயை யென்பதும் ஒன்றேயாகும்.

சிஷ்யன்:—அப்படியாயின், குருஸ்வாமியே! மாயையே ஜீவனைக் கரைபேற்றுவதற்கு உபாயமாயிருக்க, அதனை வெறுப்பதென்னை? அதையே கடைப்பிடித்து வஸ்துவை யறியலாமன்றோ?

குரு:—ஆம். ஸ்வ ஸ்வரூபானுபூதியை யடைதற்குள்ள அநந்தம் கோடி மார்க்கங்களில் இதுவும் ஒன்றேயாகும். இதுவே சாக்தேயமெனப் பேர்வகித்து, சக்தியையே ஆதாரமாகக் கொள்பவர்களது மார்க்கமாம். மாயையே ஆதிசக்தி, பராசக்தி, இச்சாசக்தி, ஞானசக்தி, கிரியாசக்தி யெனப்பலபேர் வகித்து பலவிதமான திருவிளையாடல்களைச் செய்து ஜீவனைப் பிரமானந்த சாகரத்தில் கொண்டு சேர்க்கவல்லது. பொருளைப் பொருளாக அறியும் அறிவே மாயை யெனப்படும் என்று சொன்னேனன்றோ? பலநாட் பழக்கத்தினுல் உண்டான இவ்வறிவின் லாபமே சிவம் எனப்படும். இதுவே ஞானயோகம் என்று பெரியோர் கூறுவர். மாயையை வித்யாசொரூபத்தில் தியானித்தால் அதுவே ஞானயோகமாம். பெரும்பான்மையோர் இந்நுட்பமான உண்மையைக் கவனிக்காமல் மாயையினது பயங்கரமான குணாதிசயங்களினுல் அவித்தியா சொரூபத்தில் காளி யென்றும் துர்க்கை யென்றும் பெயரிட்டு, தியானித்து வீடு பெற முயற்சி செய்கின்றார்கள். இம்மார்க்கமும் சிவத்தினிடத்தில் இட்டுச்செல்வதே. ஆயினும் மகா பயங்கரமானது. இவ்வழியில் செல்ல முயற்சிசெய்பவர்களில் கோடானு கோடியில் ஒருவரேனும் சித்தியடைவது மகா துர்லபம். ஆகையால் உனது ஆத்மப் பிரகாசத்தால் நீ மாயையை அடக்கியாள முயற்சிசெய்வாயாயின், சீக்கிரத்தில் சிறிதும் பிரயாசமின்றிச் சிவமாக விளங்குவாய்.

குருவும் சிஷ்யனுமாகச் சிலநாட்கள் கழித்து, சஞ்சாரம் செய்யப் புறப்பட்டார்கள். ஓர் ஊரில் பெரியசந்தையின் வழியே போகும்படி நேரிட்டது. ஒரு கிழிந்த கோவணத்தை மாத்திரம் தரித்துக்கொண்டு போகப்பட்ட குருவைப்பார்த்து அங்கிருந்த ஜனங்கள், "இதுஎன்ன நூதனசிருஷ்டி! ஒரு பெரிய மிருகமானது வருகின்றது. ஆயிரக்கணக்கான ஸ்திரீ புருஷர்கள் கூடியுள்ள இச்சந்தையில் கொஞ்சமும்வெட்கமின்றிச் செல்லுகின்றதைப்பார். இப்பேர்ப்பட்ட மடையனும் உலகத்தில் உளனே!" என்று அம்மகானைத்திட்டி அடித்துக் கீழேவிழுந்த மகானைக் காலைப்பிடித்து இழுத்துச் சந்தைக்கு வெளியே எறிந்துவிட்டார்கள். குருவின் ரட்சையின் நிமித்தம் சிஷ்யனும் வெகு வருத்தத்திற் குட்பட்டான். பின்னர் இருவரும் சிலதூரம்போய் ஒரு சாவடியில் உட்கார்ந்தார்கள். சிஷ்யன் பொறுக்கமுடியாத விசனத்துடன் அழுது குருவின் பாதாரவிந்தங்களில் விழுந்து நமஸ்

கரித்து, "என்னப்பனே! சத்தியஞானனந்த மாரி பொழியும் சிவவர்ஷமே! தங்களுக்கு இப்பேர்ப்பட்ட துன்பம் நேரிட நான் கண்ணுல் பார்த்திருந்தேனே! நான் இப்பொழுது திரும்பிப் போய், அச்சந்தை ஜனங்களுடன் சண்டைசெய்து உயிர் விட்டு விடுகிறேன். எனது தேகத்தில் என்து உயிர் தரிக்கவில்லை" என்று புறப்பட்டான். அப்பொழுது,

குரு:—மகா புத்திசாலியாகிய உனக்கு இப்பேர்ப்பட்ட ஆத்திரம் உண்டாகலாமோ! மலை கலங்கினுலும் மனம் கலங்கலாமோ! எல்லாம் மகா மாயாசக்தியின் திருவிளையாடலாகும். ஸ்தூல சரீரத்தைச் சித்திரவதை செய்தகாலத்தும் மனமானது ஸ்வஸ்வரூபத்தை விட்டுப் பிரியலாமோ! ஒரு பாத்திரத்தின் ஒரு பக்கம் கோணலாயும் ஒரு பக்கம் உயர்வாயும் மற்றும் எப்படியிருந்தாலும் தண்ணீரானது அதினுடைய கோணலையும்உயர்வையும்அனுஷ்டிக்காமல்எப்படித் தான் சமத்துவத்தை யடைந்திருக்குமோ, அதுபோலவே உன் மனமானது கழுத்தில் புஷ்ப மாலைகளைப்போட்டுப் பல்லக்கிலேற்றி உலகத்தவர் உனக்குப் பாத பூஜை செய்தகாலத்தும் உனது சரீரத்தைக் கீழேதள்ளி மிதித்துத் துவைத்து இரும்பாணிகளால் சல்லடைக்கண்களாகத் துளைத்த காலத்தும் சமத்துவத்தை யடைந்திருக்க வேண்டாவோ?

"தன்வினை தன்னைச்சுடும்" என்றதைக் கேட்டதில்லையோ? ஒருவன் உனக்கு ஒரு வெகுமதி கொடுக்க, நீ அதை வாங்க மறுத்துவிட்டால், அது யாரைச் சேரும்? கொடுத்தவனையே சேருமன்றோ? அதுபோலவே நீயும் சுகதுக்கங்களை மறுத்துவிட்டால், அவை அதற்குக் காரணமாயிருந்தவர்களைத் தான் சேரும். இவ்வீரேழு பதினுன்கு உலகங்களும் ஒன்றுசேர்ந்து வந்தாலும் உன்னை அசைக்கவல்லனவோ? உன் ஸ்வ ரூபம் சிவமாயிருக்க, ஸ்தூல சரீரத்தை ஏன் உனது என்று அபிமானித்துத் துக்கத்திற்குள்ளாகிறுய்? இல்லாதவஸ்து எப்பொழுதும் இல்லாததே. இல்லாததை உள்ளதாகக் கற்பித்துக் கஷ்டப்படுகிறுய். உன்னிடத்திலிருந்தே இல்லாதது என்பதொன்று கற்பிக்கப்பட்டது. அதனைநீ உள்ளதாகவே பாவித்தாய்.இல்லாத வஸ்துவின் கற்பனையும் அதனை உள்ளதாகக்கோரும் பாவனையுமே அவித்தை யெனப் பெயர் பெற்று உன்னை அமிழ்த்திவிட்டது. எவ்வளவு அமிழ்த்தினுலும் நீ அதையே நம்புகிறுய். எவ்வளவோ கற்பகோடி

காலங்களாக நீ அவித்தையினல் ஜனன மரணங்களுக்குட்பட்டாய். பிறந்தும் இறந்தும், இறந்தும் பிறந்தும் இவ்விதமான சுழலுக்குட்பட்டுச் சுற்றிச் சுற்றி நிலைகலங்கினுய். இதற்குக்காரணம் என்ன என்று நீ ஆராயவில்லை. கீழும் மேலும் தெரியாமல் நிற்பதற்கும் முடியாமல் ஒரு மனிதன்சுற்றுவது மயக்கத்தினுலன்றே! அதுபோலவே அவித்தையாகிய மயக்கத்தினுல் நிலையில்லாமல் சுற்றிச் சுற்றித் துன்பப்படுகிறுய் என்று அதை நீ கவனித்தாயில்லை. காரண சூட்சும ஸ்தூல சரீரங்களை நீ என்று அபிமானித்தாய். இவற்றினின்றும் நீ வேறுபட்டிருந்தும் நீ அறியவில்லை. அவித்தையானது கர்மரூபத்தைத் தரித்து உனக்குச்சரீராதிகளைக் கொடுத்து உன்னை மயக்கித் தனக்குள் அடக்கியிருக்கின்றது. ஆகையால் நீ இதைக்குறித்து வருத்தப்பட வேண்டாம். நீ சிவமாதலால் சர்வப்பிரபஞ்சமும் நீயேயாகும். நீ துன்பத்திற் குள்ளானதாகக் கருதினுல் அது உன்னுலேயே வந்ததாகும். ஆதலால் உனது யோகாப்பியாசத்தில் சதா காலமும் கூடியிரு.

சிஷ்யன்:—ஸ்வாமி! கர்மத்தினுல் அடிக்கடி சரீரங்களையடைகிறேனென்றும், எத்தனையோ பிறவிகள் எடுத்துவருகிறேன் என்றும் தாங்கள் சொன்னீர்கள். இப்பிறவியே அனுபவசித்தமாயிருக்கின்றது. வேறு பிறவிகள் இதற்கு முன்னுவது இனிமேலாவது உண்டு என்று எனக்கு நம்பிக்கை பிறக்கவில்லை. ஆகையால் இந்தக் கர்மதத்துவத்தைத் தெளிவாய் உரைக்கப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

குரு:—புதல்வனே! கேட்பாய்: காரணத்தில் அநாதி அவித்தையென்று சொல்லப்படுவது எதுவோ அதுவே சிறிது முதிர்ந்து சூட்சுமத்தில் கர்மமென்றும், அதிக முதிர்ச்சியால் ஸ்தூலத்தில் சரீரமென்றும் பெயர்பெறும். இக்கர்ம சக்தியில்லாவிடில் பிரபஞ்சமேயில்லை. ஒரு விதையிலிருந்து முளை கிளம்பிப் பின் மரம் உண்டாகிய பிறகு அம்மரத்தினின்றுஎத்தனையோ மரங்களின் உற்பத்திக்குக் காரணமாய் அனேகம் விதைகள் உண்டாவதுபோல, அவித்தையா விதையிலிருந்து சூட்சும சரீரமாகிய முளை கிளம்பிய பின் ஸ்தூல சரீரமாகிய மரம் உண்டாகி, பிறகு அச்சரீரத்தின் மூலமாய் அனேக சரீரங்களுக்குக் காரணமான அநேக கர்மங்கள் ஏற்படுகின்றன. மகாசக்தியானவள் இக்

கர்ம நியதிபாலேயே தனது பிரபஞ்சத்தில் அரசு செலுத்துவாள். எங்ஙனம் இன்ன குற்றஞ் செய்தவனுக்கு இன்னபலன் என்று ராஜாங்க சட்டங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றனவோ, அங்ஙனமே இன்ன கர்மஞ் செய்தவனுக்கு இன்ன பலனென்று நியதி ஏற்பட்டிருக்கின்றது. சட்டபரீட்சையில் தேறியவர்களுக்கே நியாய விபவகாரம் தெரிவதுபோல, கர்மநியதியும் மாயையில் தேறிய மனுச்சக்கரவர்த்தி போன்றவர்களுக்கே தெரியும் கர்மம் என்பது செய்யப்படும் செய்கை என்று உலகினர் கூறுவர். ஆயின், ஸ்தூலத்தில் செய்கையாக வெளிப்படுமுன் சூட்சுமத்தில் அந்தக்கரணத்தில் நினைவு ரூபமாக வாசனை தோன்றும். இந்நினைவு உடனே செய்கையாக வெளிப்படாவிட்டாலும் நாளாவர்த்தியில் தானே முதிர்ந்து வெளிப்படும். ஆகையால் இந்நினைவும் கர்மமே யாகும். மனத்தினாலோ, வாக்கினாலோ, காயத்தினாலோ அவரவர்கள் செய்த கர்மங்களுக்குத் தக்கவாறு அவரவர்கள் அனுபவிப்பார்கள். செய்யும் கர்மங்களை மூன்று வகையாகப் பிரித்தனர் மேலோர். அவை சஞ்சிதமென்றும், பிராரப்தமென்றும், ஆகாமியமென்றும் சொல்லப்படும். ஒவ்வொரு பிறவியிலும் செய்யும் கர்மங்களைச் சூட்சும சரீரமாகிய சஞ்சிதமென்று அவை பக்குவப்படும் பொருட்டு மாயையானவள் சேர்த்து வைத்திருப்பாள். ஒரு பிறவியில் அனுபவிக்கும் பொருட்டுச் சரீரரூபமாகவும், நிறரூபமாகவும், குணம்-அறிவு-செய்கை ஆரோக்கியம் என்பவற்றின் ரூபமாகவும் சில கர்மங்களைக் கர்மநியதியை அனுசரித்துத் தனியே எடுத்துவைப்பாள். இதுவே பிராரப்த கர்மம். இன்னும் பிராரப்த கர்மத்தை அனுபவிக்கும்போது அம்மாயையானவள் இச்சா சக்தியெனப் பேர்பெற்று அனந்தங்கோடி பிறவிகளுக்குக் காரணமாக ஆகாமியமென்ற கர்மங்களைச்செய்யும்படி உன்னை ஏவி முன்பு உனது சொத்துப்போல் மூட்டைகட்டி வைத்திருக்கும் சஞ்சிதத்தில் சேர்ப்பாள். இங்ஙனமே நீ சிறிதும் நிலையில்லாமல் பிறந்தும் இறந்தும் தவிக்கின்றாய் கர்ம நியதியானது சாதாரண மனிதர்களால் அறியத்தக்கதல்ல; மிகு நுட்பமானது. ஒவ்வொரு ஜீவனுக்கும் ஸ்வஸ்வரூபத்தை அறியவொட்டாமல் இன்பமென்று துன்பத்தையே கொடுத்து மறைக்கின்றது. ஒரு விநாடி நேரத்திற்குள் அநந்தம்கோடி சரீரங்களைக் கொடுக்கும்; நிறபேதங்களை உண்டாக்கும். சுருக்கத்தில் இக்கர்மசக்தியே (கிரியாசக்தி) மாயையாம். உனக்கு இப்பிறவியைத் தவிர வேறு பிறவிகளில் நம்பிக்கை

விழவில்லை யென்றும், வேறு பிறவி எங்ஙனம் இருத்தல் கூடுமென்றும் சொன்னாய்? நீ இக்கர்ம நியதியின் பிரமாணத்தைக் கைக்கொள்ளாவிட்டால், சரீரம், நிறம், வடிவம், செய்கை, குணம், ஆரோக்கியம் முதலியன ஜீவகோடிகளுக்குள் பேதப்பட்டிருப்பதற்குக் காரணமென்ன? பெற்றோர் காரணம் என்று சொல்வாயானால், பெற்றோர் பழுதற்ற அங்கம் உள்ளவர்களாயும், வெள்ளை நிறத்தினராயும், அதிசுந்தரர்களாயும், புண்ணியவான்களாயும், சத்துவகுணப் பிரதானர்களாயும், ஆரோக்கிய சரீரிகளாயுமிருக்க, புத்திரர்கள் பிறவிக்குருடராயும், காக்கைபோன்ற கருநிறத்தினராயும், அவலட்சணம் உள்ளவர்களாயும், மகா துஷ்டர்களாயும், தமோகுணப் பிரதானர்களாயும், குஷ்டரோகிகளாயும் பிறப்பதற்குக் காரணமென்ன? இன்னும் ஒரே பெற்றோரின் புத்திரர்களில் ஒருவன் புத்திசாலியாயும் ஒருவன் மடையனாயும் இருப்பது ஏன்? சிலர் மிகவும் சிறிய வயதிலேயே அதிவிவேகிகளாயிருப்பதும், சிலர் தலையெல்லாம் நரைத்துப் பழுத்துவிட்டாலும் மூடர்களாயிருப்பதும் ஏன்? இவையாவும் ஈஸ்வரச்செயல் என்று சொல்வாயாயின், சர்வலோகசரண்யனாய் அவரவர் கர்மங்களுக்குத் தக்கவாறு பலன்களை யளித்து அதிசியாபாதிபதியாய் விளங்கும் ஈஸ்வரனைப் பழித்த குற்றம் உன்னைச்சாரும். அல்லது உண்மையாகவே, அப்படி ஓர் ஈஸ்வரன் இருப்பானாயின் பிரபஞ்சமானது நிலைகலங்கிக் கலகம்செய்து அந்த ஈஸ்வரனைக் காலால் மிதித்துத் தேய்த்துவிடும். கொடுங்கோலரசு செலுத்தும் ஈஸ்வரனுக்குப் பிரபஞ்சம் கீழ்ப்படியுமோ? நீ மாதா பிதாக்கள் புணரும் சமயத்தைக் காலசக்தியெனக் கூறுவாயாயின், அதேகாலத்தில் புணர்ச்சி செய்யும் மற்ற மாதா பிதாக்களுக்கும் அந்த லட்சணமுடைய புத்திரர்கள் பிறக்கவேண்டும். தவிர, புணரும் சமயத்தில் பெற்றோர் எப்படி நினைக்கிறார்களோ அப்படி புத்திரர்கள் உண்டாவார்களென்று சொன்னால் குணம், செய்கை, அறிவு, அழகு முதலியவற்றில் ஏதாவது ஒன்றையே நினைக்க முடியுமே யன்றி, புத்திரனுடைய சகல லட்சணங்களையும் நினைக்கமுடியாது இன்னும் ஆணும் பெண்ணும் அல்லாத அலிகள் பிறக்கவேண்டுமென்ற இச்சை சிறிதுமில்லாவிடினும், அம் மாதா பிதாக்களுக்கு ஏன் அலிகள் பிறக்கின்றனர்? ஆகையால் குழந்தாய்! கர்மசக்தியே காரணமாய்ப் பிரபஞ்சத்தைத் தரித்து வருகின்றது. அப்படியாயின், ஏன் மற்றப் பிறவிகளை யறியமுடியவில்லை என்று நீ கேட்க

லாம். நீ இப்பிரபஞ்சத்தில் முன்னோட்டமாகவே ஓடுகிறாய்; பின் திரும்பிப் பார்ப்பதில்லை. அல்லது, மாயையானது உன்னை முன்பக்கமாகவே தள்ளிக்கொண்டு போகிறதே தவிர பின் பக்கம் பார்க்க விடுவதில்லை. சிறிது திடவைராக்கிய சித்தத்துடன் மாயையை எதிர்த்துப் பின்புறம் பார்ப்பாயாயின், நீ எடுத்த ஜன்மங்களெல்லாம் தெரியும். இதில் சந்தேகமில்லை. நான் சொல்லியிருக்கிற ராஜயோகாப்பியாச காலத்தில் நீ எடுத்த பிறவிகள் பிரதிபலிக்கும் அப்பொழுது அறிவாய். உலகினர்க்கு எங்ஙனம் அவர்கள் சரீரம் இல்லையென்றாலும் சரீராபிமானத்தைவிட்டு நீங்கார்களோ, அதுபோல அவ்வளவு நிச்சயமாயுள்ள உனது யதார்த்த ஸ்வரூபமே மறதியால் மறைபட்டிருக்கும்பொழுது அலைகளைப்போல் வந்து வந்து போய்க்கொண்டிருக்கும் பிறவிகள் மறக்கப்படாமல் போகுமோ? தவிர, இந்த ஜன்மத்திலேயே இதுவரை நீ செய்த செய்கைகளில் அநேகம் மறக்கப்படவில்லையோ? ஆகையால் மறதியினாலேயே உனக்கு உனது ஜன்மங்கள் விளங்கவில்லை. ஆதலால் யோகாப்பியாசப் பிரயத்தனத்தால் அவை உனது ஞாபகத்திற்கு வரும். உலகத்திற்கு அக்கர்ம சத்தியும் புநர்ஜனனமுமே ஆதாரமாகும். சகல மதஸ்தரும் இதை ஒப்பினர். இப்பொழுது இதுவரையில் கர்மதத்துவத்தைச் சுருக்கமாய்ச் சொன்னேன்.

இனி இப் புநர்ஜனனத்தினின்றும் விடுபடும்படியான மார்க்கத்தைச் சொல்லுகிறேன். நீ உலகத்தில் கர்மஞ்செய்யாமல் இருக்கமுடியாது. ஆனால் இவ்விதமாய்க் கர்மம் செய்வது என்று அறிந்து செய்வாய். இம்மார்க்கமே கர்மயோக மெனப்படும். உன் மனதினின்றும் ஆசையை அகற்று. செய்யப்பட்ட கர்மத்தில் பலனை இச்சிக்காதே. உன் ஸ்வரூபமானது மாயையால் அசைக்கமுடியாததென்று நிச்சயமாய் அறிந்துகொள். உனது காரண சூட்சும ஸ்தூல சரீரங்கள் மாயையின் அதீனமென்றும், ஆகையால் அவளால் எப்படி வேண்டுமோ அப்படி ஆட்டப்படுவனவென்றும் தெரிந்துகொள். ஒரு கர்மம் செய்யுங்காலத்தில் உனக்கும் அக்கர்மத்திற்கும் உள்ள பற்று சிறிதும் இல்லாமல் நீக்கி ஜகன்மாதா வெனப்பட்ட மகா சக்தியால் பிரேரணைசெய்யப்பட்டு உன் மனமானது நினைக்கின்றதென்றும், உன் கரசரணாதி அவயவங்கள் செய்கின்றனவென்றும் உறுதியாய் எண்ணங்கொள். அப்பொழுது கிரியாசக்தி யெனப் பேர்பெற்ற மாயையே இப்பொழுது ஞானசக்தி யெனப் பேர் பெற்று உனக்கு உதவி புரியும். வெகு

சுலபத்தில் சொல்லிவிட்டேன். ஆனால் ராஜயோகம் எவ்வளவு கடினமென்று சொன்னேனோ அவ்வளவு கடினமானது இதுவும். ஆசையைக் களைந்தவன் யாவன்? மண், பெண், பொன், கீர்த்தி, அதிகாரம் முதலிய பலனைக் கருதாமல் எவன் ஒரு காரியத்தைச் செய்கின்றான்? இவ்வப்பியாசத்தில் நீ பழகித் தேர்ந்துவிட்டால் ஆசையாகிய ஆட்டமும் நின்று இச்சாரூபமாகிய அழுக்கும் களையப்பட்டால் அந்தக்கரணமானது நிர்மலமாகி ஆத்ம சொரூபம் தானே பிரதிபலிக்கும்; அடையும் பலன் ஒன்றேயாகும். ஆகையால் இக்கர்மயோகமும் ஸ்வானுபூதியில் சேர்ப்பிக்கும் ராஜ பாதைகளில் ஒன்றேயாகும்" என்று சொல்லிவிட்டு, அப்பனே! உன் மனமானது இந்தத் தத்துவ சோதனைகளில் புகுந்து வீணே கஷ்டப்படவேண்டாம். ஏதாவது ஒரு மார்க்கத்தில் செல்லுவாய்; நான் கூறிய ராஜயோகமே உனக்குத் தகுந்தது; அதை அப்பியசிப்பாய். உலகத்தவருடன் வீண் வாதாடியும் அநேக புஸ்தகங்களைப் படித்தும் என்ன பயன்? வாழ்நாள் வீழ்நாளாகக் கழியுமேயன்றி ஸ்வானுபூதியில் கொண்டு சேர்ப்பிக்க வல்லதோ? இவ்வளவுநேரம் சொல்லிவந்த கர்மசக்தியும் புனர் ஜனனமும் வாஸ்தவத்தில் ஏது? உலகத்தவருக்கு உண்மைபோல் தோன்றினும் இல்லாததேயாகும். ஆகையால் இவ்விஷயங்களைப் பற்றியுள்ள சிந்தனை வியர்த்தமாம். ஆதலால் இவற்றை மறந்துவிடு. "சிவோகம்" என்று சொல்லியும் நினைத்தும் ராஜயோக மார்க்கத்தில் நிற்பாய் நீ சிவம் என்பதில் சந்தேகமேயில்லை. சான்றோர் அவரவரது அனுபவத்தில் அறிவார். கடவுள் முன்னொரு காலத்தில் ஒரு திர்க்கதர்சிக்குமுன் தோன்றி,(பெயர்)·I am that I am' அஃதாவது (நானுபிருக்கிற நானே யிருக்கிறேன்)என்று சொன்னாரென்று கிறிஸ்துவ வேத புஸ்தகத்தில் கூறப்பட்டுளது. எல்லாம் நானு யிருக்கிறேனென்றும், என்னைத்தவிர வேறொன்றும் இல்லையென்றும், அஃதாவது சிவோகம் என்ற ஸ்வானுபூதியைத் தெரிவித்தார். "என்னைத்தவிர மற்றிங்கேதுமில்லை என்னுணை, பொன்னைத் தவிர விலாப்பூடணம்போல், பொன்னை யுருவேறுக்கிப் பேருரைத்த வேற்றுமைபோல், நம்மையும் அவ்வாறுப் பகுத்துரைத்தோமால்" என்றார் மகான். ஆகையால், ஞானபுத்திரா! வேறு சிந்தனையில்லாமல் சிவமாய் விளங்க யத்தனிப்பாய்.

சிஷ்யன்:—ஸ்வாமி! சாஸ்திரங்களை ஆராயவேண்டாமோ? வேதசாஸ்திரங்களினாலன்றோ அறிவு விர்த்தியாவது? அறிவு அபிவிர்த்தியாகாவிட்டால் எங்ஙனம் ஸ்வானுபூதியுண்டாகும்?

குரு:—விசாரதீரனே! கேட்பாய்: தீவிரதர முமுட்சுவுக்கு சாஸ்திர ஆராய்ச்சி அவசியமில்லை. வீண்சாஸ்திராராய்ச்சியானது ஒன்றைப் பலவாகக் கருதிப்பயனற்ற குதர்க்கவாதங்களுக்கு இடம் உண்டாக்கும். ஸ்வானுபூதியடைவதற்குச் சிரத்தையே முக்கியமாம் குருவினது உபதேசமொழிகளில் சிரத்தையும் விஸ்வாசமுமே கரை சேர்பிக்கும். விஸ்வாசம் இன்றிய சாஸ்திராராய்ச்சியானது வீண்கர்வத்தில் கொண்டுவந்துவிட்டு உனக்கு மனக் குழப்பத்தை உண்டாக்கும். சாஸ்திராராய்ச்சியே போதுமென்று சொல்பவர்கள் சற்றும் அறியாதவர்கள். அளவற்ற சாஸ்திரங்களை ஆராய்ந்த அநேகம் பண்டிதர்கள் இருந்தாலும் அவர்களை ஞானிகளென்று வேதமும் சொல்லவில்லை; பிரத்தியட்சத்தில் உலகமும் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. உலகத்திலுள்ள புஸ்தகங்களையெல்லாம் படித்து அதனுலுண்டான் அறிவை மூளையில் வைக்க இடமில்லாமல் நுழைத்துக் கலங்கிக்கொண்டிருக்கும் இவர்களை ஞானிகள் என்று சொல்லுமேவாமாயின், கணக்கற்ற புஸ்தகங்களைச் சிறிது நாட்களில் அரித்து இருந்தவிடம் தெரியாமல் செய்கின்ற கரையான் கூட்டம் இவர்களைவிடச் சிறந்த ஞானிகளாவனவன்றோ? இன்னும் இவர்களை விடப் புஸ்தகங்கள் வைத்து பூட்டப்பட்ட பெட்டிகளும் அலமாரிகளும் உயர்ந்த ஞானிகளென்று சொல்லலாம். ஆகையால், கழுதை குங்குமப்பொதி சுமந்ததைப்போல, இவர்களிடம் படிப்புமாத்திரத்தில் விளங்குகிற அறிவு பிரயோஜனத்தைத் தராது. சண்டை சச்சரவுகளுக்குக் காரணமாய்க் கலகத்திற்கு இடம் கொடுக்கின்ற இப்புஸ்தகப்படிப்பு உனக்கு அவசியமில்லை. நீயே அகண்ட ஞானசாகரமாயிருக்கிறுய். உள்ளூன்றிப் பார். நீயே வேதமாயிருக்கிறுய் அறிவு என்று சொல்லப்பட்ட வேதமானது உனது அற்பாம்சமாகும். நீ உனது யோகாப்பியாசத்தால் மனதைக் கட்டி வசப்படுத்திவிட்டால் எவ்வித ரூபத்துடன் அறிவை அறியவேண்டுகிறுயோ, அவ்வித ரூபத்துடன் அறிவு உனக்குப் பிரத்யட்சமாம். ஆகையால் சாஸ்திரக் குப்பையை ஒதுக்கி அந்தக்கரணத்தை நீ நிர்மலமாக்கிவிட்டால், நீ ஆத்மதர்சனம் செய்து அறிவுக்கு எஜமானனுவாய். பின்னர் மனம்இறந்து நீ ஸ்வஸ்வரூபமாய் விளங்கும்போது, நீயே அகண்ட ஞானமாய், சகல சாஸ்திரங்களுமாவாய் இப்பொழுது நீ புஸ்தகம் படிக்க ஆசைகொள்ளுவதற்குப் பதிலாக, அப்பொழுது உலகத்தவர், 'நீ'யாகிற புஸ்தகத்தைப் படிப்பார்கள். எவ்விஷயத்

தைப் பற்றிச் சொல்லப் புகுந்தாலும் "உன்" விஷயமே எனக்குப் பிரியமாகி மற்ற விஷயங்களை அலட்சியம் பண்ணுகிறேன். உலகத்தவர் உன்னை எவ்விதமாக அங்கீகரித்தாலும் நீ அதற்கு உட்படாதே நீ லட்சியத்தை நாடி மனதைக் கட்டியிருக்குங்கால் எப்பேர்ப்பட்ட இடையூறுகள் நேரிட்டாலும் கொஞ்சமும் பின் வாங்காதே. மகாமேரு பர்வதம் போன்ற தடைகள் குறுக்கிட்டாலும் உன் வைராக்கியத்தினால் எற்றித் தூள்படச்செய்து முன் செல்வாய். உனது கையே வந்து கண்ணை மறைத்தாலும் மற்றக் கையால் மறைத்த கையை வெட்டி எறிந்துவிட்டுச் செல்வாய். வைராக்கியமே உனது அப்பியாசத்திற்கு அணிகலனாகும். நான் சொன்ன முறையே அப்பியசிப்பாய் என்றுசொல்லிச் சிஷ்யனை அருகே கூப்பிட்டுப் பத்மாசனத்தில் இருக்கச்சொல்லித் தனது உத்தேசப் பிரகாரம் பிரணவத்தியானம் செய்யச் சொல்லிவிட்டுத் தாமும் சமாதியிலிருந்துவிட்டார்

பின்னொரு நாள் குருவானவர்:—சச்சிதானந்த சிவமே! இங்கு வருவாய்; உனக்குச் சங்கைகளுளதாயின் சொல்வாய். நீ ஸ்வஸ்வரூப தர்சனம் செய்தாயோ? மாயைக்கும் பிரஹ்ம வஸ்துவிற்கும் உள்ள பேதம் தெரிந்ததோ? எனக்கிவற்றைக் கூறுவாய் என்றார்.

சிஷ்யன்:—சதானந்த சாகரமே! எனக்கு, மாயைக்கும் பிரஹ்ம வஸ்துவிற்கும் உள்ள வித்தியாசத்தை நன்றாய்ப் பகுத்துச் சொல்ல விளங்கவில்லை. பிரஹ்மவஸ்துவின் லக்ஷணங்கள் மாயைக்கும் இருக்கின்றனவென்றும், ஆனால் மாயைக்குள்ள லட்சணங்கள் மாத்திரமே பிரஹ்மவஸ்துவிற் குள்ளனவல்லவென்றும் அறிகிறேன் என்று சொல்லிவிட்டு, சித்திரப் பதுமைபோல் விழித்தது விழித்தபடியே யிருந்து விட்டான்; குரு மகிழ்ந்து அவனைத் தட்டி அழைத்து, கேட்பாய் மகனே! பிரஹ்மவஸ்துவிற்கும் மாயைக்கும் பரஸ்பரம் உள்ள வித்தியாசம் நீ அனுபவத்தில் அறிந்தபடியேயாகும். இன்னும் உனக்கு இவ்வனுபவத்தில் திடம் உண்டாகும் பொருட்டு நாம் இருவரும் சிலநாள் ஸ்திரமாக ஓரிடத்திலுமிராமல் சஞ்சாரம் செய்வோம் என்று சொல்லி இருவரும் கால்நடையாக யாத்திரைசெய்யப் புறப்பட்டார்கள். ஒருநாள் ஒரு தடாகக்கரையில் இருவருமாய் உட்கார்ந்துகொண் டிருக்கும்பொழுது

சிஷ்யன்:—ஸ்வாமி! சற்குருநாதா! உனக்குத் திடம் உண்டாகும் பொருட்டுச் சஞ்சாரம் செய்வோம் என்று சொன்னீர்களே, சஞ்சாரம் அவசியமோ? என்றான்.

குரு:—அப்பனே! அப்பியாசிகட்கு அத்தியாவசியம் வேண்டியதாகும். ஓர் இடத்திலேயே யிருந்தால் உன் மனமானது மெல்ல மெல்லப் பிரபஞ்சத்தினிடத்தில் பற்றும். சில நாட்களுக்குள் உன்னைச் சிலர் ஞானியென்று மெச்சுவார்கள். அதனால் உன் மனமானது அகங்கரித்துக்கொள்ளும். யதார்த்தமானது உன் மனதினின்றும் நழுவி வேஷம் உட்புகுந்து கொள்ளும். தவிர உனது பந்து ஜனங்களால் அடிக்கடி இடையூறுகள் உண்டாகும். பலவிதமான குயுக்திகள் பேசித் தனதானிய கிரக க்ஷேத்திராதிகளைச் சுகரூபமாகக் காண்பித்து உன்னைப் பந்தத்திற்குள்ளாக்குவார்கள். அநேக போலி நியாயங்களைக் காட்டுவார்கள். நீயும் மயங்கி விடுவாய். ஒரு கரடியானது ஒருபெரும் வெள்ளத்தினால் அடிக்கப்பட்டு வாரிக்கொண்டு போகப்படும்போது அதுதனது சகல அங்கங்களையும் ஒடுக்கிக்கொண்டு, எங்கே ஆதரவு கிடைக்கும், எப்படி கரையேறலாமென்ற ஒரே நினைப்புடன் செல்கையில், கரையில் நின்று ஆற்றின் பிரவாகத்தைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த சிநேகிதர்களுள் சிலர் கரடியைப் பார்த்துக் கரடியென்று அறியாமல் ஏதோ கம்பிளிமூட்டை யொன்று போகிறது, அது யாருடையதோ, அதைத் தண்ணீரில் நீந்திப்போய் எடுத்துவந்தால் மிக லாபம் கிடைக்கும் என்று கூறினார்கள்; சகாலாபத்திலே கண்ணையிருக்கப்பட்ட ஒருவன் திடீரென்று ஜலத்தில் குதித்து நீந்திச் சென்று கரடியைத் தாவிப்பிடித்தான்; கரடியும் இவனைத் தனக்கு ஏதோ ஆதாவு கிடைத்துவிட்டதென்று கட்டிப் பிடித்தது; கரையிலிருந்த சிநேகிதர்கள் அவனை அழைக்க, அவன்கம்பிளி மூட்டையென்று நினைத்துக் கரடியைக் கட்டிப்பிடித்தேன் என்று சொல்லிக் கரடியும் இவனுமாகத் தண்ணீரில் அமிழ்ந்து இறந்தார்கள்.

அதுபோல உலகினர் போலி நியாயங்களால் கரடியாகிய பிரபஞ்சத்தைக் கம்பிளி மூட்டையாகிய ஆத்மலாபமென்று உனக்குக் காட்டி உன்னை மயக்க, நீ சென்று அதைப்பற்றுவாய். அதுவும் உன்னைப் பற்றிக்கொள்ளும். ஈற்றில் நீயும் இப்பிரபஞ்சமும் மாயாசாகரத்தில் அமிழ்ந்திப் போவீர்கள். ஆகையால் அப்பியாசிகள் முதலாவது செய்யவேண்டியது என்னவென்றால், தம் பந்துஜனங்க

ளுடைய பார்வைக்குட்படாமல் தப்பவேண்டியது. அக்கினியானது சிறிதாயிருக்கும் காலத்தில் ஒரு கையளவு ஜலத்தினால் அதனை அணைத்துவிடலாம். அதுபோலவே அப்பியாசிகளுடைய வைராக்கியத்தை மிகவும் அற்பமாகிய சில நியாயங்களால் கெடுத்துவிடலாம். ஆரூடனாகித் தேர்ந்துவிட்டால், காட்டுத்தீயானது எங்ஙனம் எதிர்ப்பட்ட வாழைகளையெல்லாம் பஸ்மம் பண்ணுமோ, அங்ஙனமே உனது திடஞானத்தினால் உலகினர் வெல்லப்படுவர். இன்னும் சஞ்சாரத்தினால் அனேகம் ஜீவன் முக்தர்களுடையவும் விதேக முக்தர்களுடையவும் தர்சனம் உண்டாகும். அவர்களுடைய அனுபவத்தை ஆராயலாம். அவ்விடங்களில் பொறுக்க வொண்ணாத துன்பங்கள் உண்டாம். அவற்றை நிவர்த்திசெய்ய வேறு வழியில்லாமையால், சகிக்க வேண்டிவரும். இச்சகன சக்தியே உனக்கு உடுக்கத்தகுந்த வஸ்திரமாம் இச்சகனசக்தியே உனக்கு அணியத்தக்க கவசமாகும் உனது பிராரத்தவசமாய் நேரிடும் இடையூறுகள் யாவும் இச்சக்தியாலேயே வெல்லப்பட வேண்டும். இச்சக்தியே தபஸ் என்று மேலோர் கூறுவர். நீ இச்சக்தியை அநுசரித்து வெகு லகுவாய் அப்பியசிப்பதற்குச் சஞ்சாரம் அவசியமாம். இன்னும் சஞ்சாரத்தில் தேசகால சக்திகளின் தன்மை நன்றாய் விளங்கும். ஆகையால் முமுட்சுக்களுக்கு சஞ்சாரம் அவசியம் வேண்டியதாகும்.

சிஷ்யன்:—ஆயின், ஸ்வாமி! தாங்கள் உபதேசித்த ராஜயோக மார்க்கமானது சஞ்சாரகாலத்தில் எங்ஙனம் அப்பியசிக்கத் தக்கதாகும்? மனமானது சலனத்திற் குட்படாதோ?

குரு:—நீ என்னிடம் சம்பாஷிப்பதைத் தவிர மற்றவர்களிடம் மௌனவிரதம் சாதித்தல் வேண்டும். சரீரபோஷணார்த்தம் ஒருவிதமான பிரயத்தனமும் செய்யலாகாது. இன்ன ஊருக்கு இன்ன காலத்தில் போய்ச்சேரவேண்டுமென்ற நியமம் இல்லாமலிருப்பாய். எங்கு உனக்குத் திருப்தியாடுகிறதோ அவ்விடத்தில் நிஷ்டையிலிருப்பாய். மனமானது சலித்து விட்டால், சஞ்சாரம் செய்வாய்.

பின்னொரு நாள் அவர்களது யாத்திரா மார்க்கத்தில் சிஷ்யனவன், ஸ்வாமி! தாங்கள் லோகோபகாரமாக மடங்கள் ஸ்தாபித்து லௌகிக, வைதிக காரியங்களைச் சீர்செய்து வந்தீர்களே

அவை ஜீவகாருண்ணிய விஷயங்களன்றோ? அவ்விதமான கைங்கரி யங்களால் முக்தி யடையலாகாதோ?

குரு:—குழந்தாய்! கேட்பாய்: அப்பியாசிகள் அத்தகைய கர் மங்களில் தலையிடலாகாது. ஏனென்றால், கீர்த்திபெறுதல் வேண்டு மென்னும் அவா அவர்களை விழுங்கிவிடும். அவர்களது கர்மங்க ளும் பிரகாசியா. மனத்தை யடக்கியாள்கின்ற ஜீவன் முக்தர்கள் பரேச்சாப் பிராரப்தவசத்தர்களாய் ஜீவகாருண்ணிய கைங்கர்யம் செய்வார்கள். அவர்களது செய்கைகளே நீடூழி நின்று அனந்தங் கோடி ஜீவராசிகளைக் கடைத்தேற்றுவிக்கும். பரோபகார நிமித் தம் பற்றற்று உழைப்பவர்கள்போல் நடிக்கும் உலகத்தவர்களைக் கண்டு மயங்கிவிடாதே. இவர்கள் பிரபஞ்சவாசனை பழுத்து கீர்த் தியை லட்சியமாகக் கொண்டவர்கள். இன்னும் ஜீவகாருண்ணிய மென்றால் ஜீவனிடத்தில் கருணை செலுத்துவது என்று அர்த்தம். கருணையானது கீழோருக்கு மேலோரால் காட்டப்படும் இரக்க சித்தமாம். ஆகையால் ஜீவனிடத்தில் கருணை செலுத்துவதற்கு ஜீவலட்சணத்தினின்றும் மேல்பட்ட அஃதாவது ஈசலட்சண முள்ள பிரஹ்மஞானிகளாலேயே முடியுமன்றி மற்றவர்களால் முடியாது. சாதாரணமாகக் காண்பதெல்லாம் தேக காருண் ணியமே. தேகத்தை நானென்று அபிமானித்து துக்க முறுபவர் களுக்கு அச்சரீரோபாதிகளின் நிவர்த்தியின் பொருட்டுக் காட் டப்படும் தயையையே உலகத்தவர் ஜீவகாருண்ணியமெனச் சொல் வர். பூதானம், கோதானம், அன்னதானம் முதலியவற்றை லோகோபகாரமாக ஜனங்கள் கைக்கொள்ளுகிறார்கள். இந்தக் காருண்ணியமானது வாஸ்தவ ஜீவகாருண்ணியத்தின தாழ்ந்தபடி யானாலும் உலகத்தவர்க்கு அத்தியாவசியமாம். இப்பேர்ப்பட்ட தானதருமங்களை யாவர் கைக்கொண்டு செய்கிறார்களோ, அவர்கள் சித்த சுத்தி பெற்றவர்களாய், ஜீவன் முக்தர்களது ஜீவகாருண் ணிய கர்மத்திற்குப் பாத்திரர்களாகின்றார்கள். இக்கர்மங்களில் அன்னதானமானது மிகச்சிறந்தது; மற்ற எந்தத்தானமும் மனி தரைத் திருப்திப்படுத்துவதில்லை. வயிறு நிறைந்தவுடன் திருப்தி யடைந்து போதும் என்று மனிதன் சொல்லுவதால், அன்ன தானம் சிறந்ததாகும். இன்னும், தானம் வாங்கின மனிதன் அத் தானப் பொருளை அநுபவியாமலே இழந்துவிடலாம்; ஆனால் அன்னதானம் அவ்வாறு அநுபவியாமல் நஷ்டமடைவதில்லை;

அவ்வன்னமானது அவன் சரீரத்துடன் கலந்துவிடுகிறது; அத ஞல் அன்னதானம் மிகச் சிரேஷ்டமாம். இந்தத் தான தருமங்கள் தேசகால பாத்திரம் பார்த்துச் செய்யப்படவேண்டும். தேசகால பாத்திரமென்றால் புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களையும், புண்ணிய காலங் களையும், சத்புருஷர்களையும் குறிக்கின்றது என்று சிலர் சொல்லு வார்கள். அப்படியல்ல; எந்தத் தேசத்தில் எந்த வஸ்து ஜீவராசி களுடைய ஆவசியகத்திற்கு வேண்டியிருந்தும் கிடைக்கிறதில்லை யோ, எந்தத் தேசத்தில் எந்த வஸ்து இல்லாததால் ஜீவராசிகள் மிகத் துன்பத்திற் குள்ளாகின்றனவோ, அந்தத் தேசத்தில் அந்த வஸ்துவின் தானமானது மிகச்சிறந்தது. எந்தக் காலத்தில் எந்த வஸ்து ஜீவராசிகளுடைய ஆவசியகத்திற்கு வேண்டியிருந்தும் கிடைப்பதில்லையோ, எந்தக் காலத்தில் எந்த வஸ்து இல்லாமல் மிகத் துன்பத்திற் குள்ளாகின்றனரோ, அவர்கட்கு அந்த வஸ்து வின் தானம் மிகச் சிறந்தது. இவ்வித தேசகால பாத்திரங்களில் தானம் செய்கின்றவர்களின் அந்தக்கரணத்தின் அழுக்கு எடு பட்டு முமுட்சுக்களாவார்கள். ஆகையால் முமுட்சுத்துவமடைவ தற்கு உலகத்தவர் செய்யவேண்டியதாகும் இந்த ஜீவகாருண்ணி யம் தவிர, ஜீவன் முக்தர்கள் விதேகமுக்தர்களாவதன் முன்னர் பிராரப்தவசத்தர்களாய் ஜீவர்களுடைய ஜனன மரண துக்கத்தைப் போக்கடிக்கும் பொருட்டு ஜீவகாருண்ணிய கர்மங்களாக ஸ்ருதி ஸ்மிருதி தத்துவங்களை விளக்கி ராஜபாதைகளைச் செப்பனிடுவார் கள். பிராரப்த கர்மமானது பரேச்சாப் பிராரப்தமென்றும், அநிச்சாப் பிராரப்தமென்றும், இச்சாப் பிராரப்தமென்றும் மூவகையாகும். பரேச்சாப் பிராரப்தமானது ஜீவன் முக்தர்களால் உலகினரது இச்சையின்மேல் செய்யப்பட்டது; இது அவர்களைப் பந்தப் படுத்தாது. அநிச்சாப் பிராரப்தமானது தீவிரதர விரக் தர்களாகிய முமுட்சுக்களால் அவர்களுக்குச் சிறிதும் இச்சையில் லாமலிருந்தும் பெற்றோர்கள் குரு அல்லது அரசன் இவர்க ளுடைய இச்சையின்மேல் செய்யப்பட்டது; இதுவும் அவர்களைப் பந்தப்படுத்தாது. இச்சாப் பிராரப்தமானது சாதாரண ஜீவராசி களால் சுயேச்சையின்மேல் செய்யப்பட்டது; இது ஆகாமிய ரூப மாகி சஞ்சிதத்தில் சேர்க்கப்பட்டு அவர்க்கு ஜனன மரண வியா தியை உண்டாக்கும் ஆகையால் எனது லோகோபகார கைங் கரியமானது எனது பரேச்சாப் பிராரப்தத்தாலாதும் சாதாரண ஜீவகாருண்ணியமானது சித்த சுத்தியை யுண்டாக்கு மல்லது நீ

கருதியபடி ஜீவனை முத்தியில் சேர்ப்பிக்க வல்லதன்று. பிரஹ்ம ஞானிகளது ஜீவகாருண்ணியம் ஜீவன் முக்தர்களால் செய்யப்படுவதால் அது முக்திக்கு அவசியமில்லை. இப்போது ஏதோ கீர்த்தி ஆசையானது உன்னைப்பற்றியது. அதை உதறி எறிந்துவிடு. நீ இவ்வப்பியாசத்தில் தேர்ந்து ஜீவன் முக்தனாயிருக்கும் காலத்தில் உனது பரேச்சாப்பிராரத்தமானது உன்னை ஜீவகாருண்ணிய விஷயத்தில் பிரவேசிக்கச் செய்தால் செய்யட்டும். அது வரையில் உனது லட்சியமே கவனமாய்ச் சதா நிஷ்டையிலிருப்பாய். 'நீ' யாகிய ஈச்வரன், 'நீ'யாகிய ஜீவன்மேல் ஜீவகாருண்ணியம் செலுத்தினால் இவ்விரண்டு 'நீ'யும் ஏகமாகி நீயே சிவமாய் விளங்குவாய்.

சிஷ்யன்:—சற்குருவே! பரம ஜீவகாருண்ணிய ஸ்வரூபியே! எனக்கு ஒரு சங்கை உதித்துளது. மகான்கள் பரேச்சாப் பிராரப்தவசத்தர்களாய் லோகோபகாரகைங்கரியத்தில்பிரவேசிப்பார்களென்று இப்பொழுது சொன்னீர்கள் இதற்கு முன்னொருதரம் இவர்கள் அவதார புருஷர்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறீர்கள். இவர்களில் தாரதம்மியமென்ன?

குரு:—குழந்தாய்! கவனிப்பாய்: மனம் இச்சாரூபமாகப் பரிணமித்துக் கர்மமெனப் பெயர்பெறும். 'இச்சா மாத்திரம் பிரபோத் சிருஷ்டி' என்ற வேதவாக்கியத்தை அனுசரித்து இச்சையினாலேயே இப்பிரபஞ்சம் சிருஷ்டிக்கப்படுகிறது. இவ்விச்சையே ஜீவனுக்கு ஜனன மரணத்தை உண்டாக்கும். உலகத்தில் பாபம் அதிகரித்து, புண்ணியம் குறைந்து, துஷ்டர்கள் அரசு செலுத்தி, சத் புருஷர்கள் கஷ்டமுறும் காலத்தில் அந்தச் சத் புருஷர்களது களங்கமற்ற சுத்த ஹிருதயத்தினின்றும் அவர்களது துக்க நிவர்த்தியின்பொருட்டு வெகு வேகமாய் எழும் இச்சா சக்தியானது ஜீவன் முக்தர்களது யோகமனத்தை ஜீவகாருண்ணிய விஷயத்தில் பிரவேசிக்கச்செய்யும். இதனால் அவர்கள் அவதார புருஷர்களெனப் படுவார்கள். உலகினரது இச்சையானது எவ்வளவு திடம்பெற்றிருக்குமோ, அவ்வளவுதிடத்துடன் மகான்கள் ஜீவகாருண்ணிய விஷயத்தில் பிரகாசிப்பார்கள். மனமானது சிருஷ்டி ஸ்திதி சம்ஹாராதிகளைச் செய்யவல்லதென்றும் அம்மனத்தின் இச்சாரூபமான பரிணாமமே அந்த மோட்சத்திற்குக் காரணமாமென்றும் நீ அறிவாய். ஒரு மனிதனுடைய செய்கை

களுக்கு தன்னிச்சை, பிறருடைய இச்சை இரண்டும் காரண மாகும். தன்னிச்சையாலேயே மனிதன் கட்டப்படுவான். யாவ னொருவன் தனக்குச் சிறிதும் இச்சையில்லாமலிருந்து பிறருடைய இச்சையினால் கர்மம் செய்கிறதாக மனப்பூர்த்தியாக எண்ணி அவ் விதமே செய்கிறானோ அவனை அக்கர்மங்கள் கட்டுப்படுத்தா. யாவ னொருவன் பிறருடைய இச்சையினால் ஏவப்பட்டு கர்மங்களைச் செய்து பிறருடைய இச்சையென்று அறியாமல் தன்னிச்சை யென்றே தன்னிச்சையுடன் ஒருமித்துக் கொள்கிறானோ, அவன் பிறருடைய இச்சையினால் கர்மங்களைச் செய்தபோதிலும், கட்டுப் படுத்தப்பட்டவனவன். ஆகையால் இச்சையிறந்த முக்தர்கள் ஜீவன் முக்தர்களாயினும் சரியே, விதேக முக்தர்களாயினும் சரியே, உலகினரது ஒருங்குசேர்ந்த இச்சையால் ஏவப்பட்டு ஜீவ காருண்ணிய கர்மங்களைச் செய்வார்கள். இதையே நான் பரேச் சாப்பிராரப்தமென்று சொன்னேன். இவர்களையே அவதார புரு ஷர்களென்று உலகினர் கூறுவர். இம் மகான்கள் உலகினரது இச்சையின் அளவு ஜீவகாருண்ணிய விஷயத்தில் பிரவேசித்து அவ்வளவு உழைத்துப் பின்பு தங்களது ஸ்வ ஸ்வரூபானந்தர்களா யிருப்பார்கள். ஆகையால் ஜீவகாருண்ணிய ஸ்வ ஸ்வரூபிகளை அவதார புருஷர்களென்றும் பரேச்சாப் பிராரப்தவசத்தர்களாகிய பிரஹ்ம ஞானிகளென்றும் சொல்லலாம்.

பின்னொருநாள் இருவரும் சமுத்திர தீரத்தின்வழியாய்ச் செல்கையில் குரு:—ஞான புதல்வனே! இச் சமுத்திரத்தைப் பார்த்தனையா! ஓய்வு ஒழிவின்றி இரவு பகல் எப்பொழுதும் சதா சலனத்திற் குட்பட்டு பிரமாதமாய் அலைகளை வீசிக் கோஷித்துக்கொண் டிருக்கின்றது. இதனிடத்தில் நாம் ஆசை வைத்தால், மேலாகக் காணப்படுகின்ற நுரையும் உப்பு ஜல முமே கிடைக்கும். இவற்றைச் சாப்பிட்டால் மேலும் மேலும் தாகம் அதிகரித்து எப்பொழுதும் தவித்துக்கொண் டிருக்க வேண்டும். இதுபோலவே, இச் சரீரத்தினிடத்தில் ஆசை வைத்தால், மேலாகக் காணப்படும் ஸ்தூல சுகமே கிடைக் கும்; அதனால் மேலும் மேலும் ஆசை அதிகரித்துத் தவிக்க வேண்டி வரும். ஆனால் நாம் இவ்வலைகளுக்குச் சிறிதும் பயப் படாமல் நீந்திச் சென்று ஜல ஜந்துக்களையும் லட்சியம் செய் யாமல் வெகு ஆழத்தி லிறங்கிப் பார்த்தால் விலையுயர்ந்த மணிகள்

கிடைக்கும். இம்மணிகளாலேயே, சித்த புருஷர்கள் இப்பிரபஞ்சத்தில் ஜயபேரிகை யடித்து உலாவுவார்கள். இவ்வெல்லாம் பெரிதல்ல. இந்தச் சமுத்திரத்தின் ஆழத்திலிறங்கி முத்துக்களெடுத்தாலும் எடுக்கலாம். சமுத்திரத்தினது சலனத்தை நிறுத்தமுடியுமா? அதுபோலவே மனிதனுட் பிரவேசித்து அணிமாதி அஷ்டமா சித்திகளை அடைந்தாலும் அடையலாம். மனத்தினது சலனத்தை நிறுத்த முடியுமா? உலகத்தில் சலிக்காத வஸ்துக்கள் கிடையா. சகல வஸ்துக்களும் சுற்றிக்கொண்டே யிருக்கின்றன. பூமி முதலிய சகல கிரகங்களும் நட்சத்திரங்களும் சுற்றுகின்றன. சூரியனும் தன்னைத்தானே சுற்றுகிறானென்று சொல்லுகிறார்கள். முட்டையிலிருந்து பட்சி உண்டாகின்றது; பட்சியிலிருந்து முட்டை உண்டாகின்றது. மரத்திலிருந்து விதையுண்டாகிறது; விதையிலிருந்து மரமுண்டாகிறது. ஈஸ்வரன் பிரபஞ்சத்தைச் சிருஷ்டிக்கிறார்; பிரபஞ்சமானது ஈஸ்வரனைச் சிருஷ்டிக்கிறது. எல்லாம் சுற்றுதலேயாகும். இச்சுற்றுதல் எக்காலத்தில் நிற்குமோ, அக்காலத்தில் நிச்சலனமான யோகம் சித்தமாம். ஏன் இவையாவும் சுற்றுகின்றன என்று ஒருவருக்கும் தெரியாது. ஆனால் இச்சுற்றுதலினின்றும் வீடுபெறலாம் என்பது நிச்சயம். இவ்வீடே மனுஷ்ய ஜன்மப்பிரயோசனமாகும். ஒரு ரயில் வண்டியில் செல்பவனுக்கு தனது ரயில் எங்கும் செல்லாமல் இருந்தவிடத்திலேயே இருப்பதுபோலவும், மற்ற வஸ்துக்கள் வெகு வேகமாய் ஓடிக்கொண்டிருப்பதுபோலவும் எப்படித் தோற்றுமோ அப்படியே உன் சுற்றுதலினாலேயே மற்ற வஸ்துக்கள் சுற்றுகின்றனபோல் காணப்படுகின்றன. உன் சுற்றுதல் நின்றுவிட்டால் மற்ற வஸ்துக்களின் சுற்றுதலும் நின்றுவிடும். ஆகையால் வீணாக நீ மற்றவர்களைப் பற்றிக் கவனியாமல், உன் சுற்றுதலை நிறுத்த முயல்வாய். மஞ்சட் காமாலை நோயால் வருந்துபவனுக்கு அவன் பார்க்கும் வஸ்துக்களெல்லாம் வாஸ்தவத்தில் மஞ்சள் நிறமாய் இல்லாவிடினும் அவனுக்கு மஞ்சள் நிறமாய்த் தோன்றுவனபோல உனது அவித்தையினாலே இப்பிரபஞ்சமெல்லாம் அவித்தியா மயமாய்த் தோற்றுகின்றது. உனது அவித்தையைக் களைந்து விட்டால் நீ உனது யதார்த்த ஸ்வரூபமாகிய சிவமாய் நின்றுவிட்டால், இப்பிரபஞ்சமெல்லாம் சிவமே யாகும். உன்னைத் தவிர வேறு வஸ்துவில்லை. இச்சமுத்திரத்தை யன்றி அலைகளுக் கிருப்பு

உண்டோ ? அதுபோல் உன்னையன்றி இப்பிரபஞ்சத்திற்கு இருப்பில்லை.

சிஷ்யன்:—ஸ்வாமி ! சர்வமும் மித்தை, நீயே உள்ள வஸ்து என்று சொன்னீர்கள். இவ்வலைகளும் சமுத்திரமும் ஒன்றாகவேயிருந்தபோதிலும், சலனத்தை அலைகளென்று சொல்வதுபோல, சலனமல்லவோ பிரபஞ்சமாகும். சமுத்திரத்தின் சலனத்தை நிறுத்த முடியாததுபோல, எனது சலனத்தையும் நிறுத்த முடியாது. ஆகையால் எங்ஙனம், நிச்சலனமாய் சிவமாய் விளங்குவது?

குரு:—நீ சொன்னது சரியே. சலனமே பிரபஞ்சமாம். இச்சலனத்திற்குக் காரணமாகிய காற்றைக் கட்டிவிட்டால் எங்ஙனம் சமுத்திரமானது சலிக்காதோ, அங்ஙனமே உனது சலனத்திற்கு காரணமாகிய அவித்தையைக் கட்டிவிட்டால் உனது சலனமும் அடங்கும். ஆனால் கட்டுப்படுத்திய சக்தியின் ஸ்திதி காலத்தில் கட்டுப்படுத்தப்பட்டு, அச்சக்தி நீங்கினால் மறுபடியும் சலிக்கும். ஆனால் உனது சலனமும் அச்சலனத்திற்குக் காரணமாகிய அவித்தையின் நாசமும் வீண்தோற்றமேயன்றி வேறல்ல. நீ சலிக்கவுமில்லை; மாறி வேறுரூப மடையவுமில்லை. ஒன்று என்னும் எண்ணுக்கு பத்துச் சுன்னங்களைச் சேர்த்து ஆயிரங்கோடி என்று ஒரு பெருந்தொகை குறிக்கிறோம். அந்த ஒன்று என்னும் எண்ணைத் தவிர மற்றவையெல்லாம் சுன்னங்களே. அந்த ஒன்று என்னும் எண்ணானது சுன்னங்களைச் சேர்த்தாலும் நீக்கினாலும் எப்போதும் ஒன்றேபோல, பிரஹ்ம சொரூபம் சுன்னங்களாகிற இவ்வண்ட அடுக்குகளைச் சேர்த்தாலும் நீக்கினாலும் பிரஹ்ம சொரூபமே. அந்த ஒன்றைத் தவிர மற்றவையெல்லாம் மித்தையே இந்தச் சுன்னங்களுக்கெல்லாம் உயிர்நிலை ஒன்றேபோல, இந்த மித்தியா வஸ்துக்களுக்கெல்லாம் ஆதாரம் பிரஹ்ம சொரூபமே நீ சுன்னங்களைச் சுன்னங்களென்றறி. நீயே அவ்வொன்றாயிரு. அவ்வொன்றினால் சுன்னங்கள் உயிர் தரிக்குமாறுபோல உன்னால் சகலப் பிரம்மாண்டங்களும் உயிர் தரிக்கின்றன. இவைகளையெல்லாம் நீ என்னிடத்திலிருந்து கேளாவிடினும் அவைஉனக்குத்தாமே பிரத்தியட்சமாகும். அப்பொழுது 'நீ'யாகிய சிவசாகரத்தில் அலைகளாகிய பிரபஞ்சம் வாஸ்தவத்தில் இல்லையென்றும் நீ சச்சிதானந்த சாந்த ஸ்வரூபமென்றும் அறிவாய்.

பின்பு அவர்கள் உயர்ந்த பர்வதங்களில் சஞ்சாரம் செய்யும்போதொருநாள், சிஷ்யன்:—ஸ்வாமி! சில பர்வதங்கள் சித்த புருஷர்களின் வாசஸ்தானங்களென்று சொல்லுகிறார்கள். அச்சித்தர்களின் மகிமை என்ன? அந்தச் சித்திகளை எவ்விதம் பெறலாம்? சித்தர்கள் பிரஹ்ம ஞானிகளல்லரோ?

குரு:—சிஷ்ய சிகாமணியே! கேட்பாய்: அகஸ்தியர்போன்ற மகான்கள் சித்த புருஷர்களாயினும் பிரஹ்மஞானிகளாவர். பரேச்சாப் பிராரப்தத்தால் சித்திகளை யடைந்தார்கள். கோரட்சநாதர் போன்றவர்கள் வெறும் அகங்கார கிரந்தி அடைந்த சித்தர்களாம். இவர்கள் அவித்தியா சம்பன்னர்களாம். சித்திகளை யடைவதற்கு ஹடயோகமானது அப்பியசிக்கத்தகும். பிராணாயாமம் மிக முக்கியமாம். ரேதஸ் வெளிப்படுத்தாத சுத்தசரீரம் மிக ஆவசியம். ஏனென்றால், இந்த ரேதஸை சித்தபுருஷர்கள் அமிர்தமென்று சொல்வார்கள். வலது நாசித் துவாரத்தினால் 12 அங்குலம் சுவாசத்தை உள்ளுக்கிழுத்து, இடது நாசித் துவாரத்தினால் 8 அங்குலம் சுவாசத்தை வெளியில்விட்டு, மிகுதி 4 அங்குலம் சுவாசத்தை உள்ளடக்கி இங்ஙனம் அப்பியசித்தலையே பிராணாயாமம் என மேலோர்கூறுவர். இவை முறையே ரேசக பூரக கும்பகம் என்று சொல்லப்படும். பிராணனை உள்ளடக்கிச் சேர்க்கப்பட்ட இந்தத் தந்திரமானது மகாதீர பராக்கிரமசாலிகளால் முடியுமேயொழிய மற்றவர்களால் முடியாது. இங்ஙனம் கும்பகம் செய்யச் செய்ய மூலாதாரத்தில் அடங்கி ஒடுங்கிக்கொண்டிருக்கும் குண்டலினி சக்தியானது வீராவேசத்துடன் எழுப்பப்பட்டு கிருஷ்ண சர்ப்பம்போல பிரம்மரந்திரம் வரையில் சென்று பிறகு அமிர்தத்தைப் பொழியவும்; அவ்வமிர்தத்தைப் பானஞ்செய்து வஜ்ஜிரகாயமுடையோர்களாயும், இன்னும் அநேக அற்புத சித்திகளைச் செய்ய வல்லவர்களாயும் விளங்குவார்கள் சித்த புருஷர்கள். பிராணாயாம அப்பியாச காலத்தில் காமத்தினால் ரேதஸ் வெளிப்படுத்தப்பட்டால், அப்பியாசிக்குக் கேடு சம்பவிக்குமென்று மேலோர் கூறுவர். ஜிதேந்திரியனாகிய சித்த புருஷனுடைய சிரசில் சிரோ மாணிக்கம் என்று ஒரு விலைமதிக்கத் தகாத ரத்தினம் உண்டாகும். இம்மணியின் உடைமையாலும் சித்திகள் விளங்கும். இன்னும் பிராணனை அபானனிலும் அபானனைப் பிராணனிலும் செலுத்திச் சிலர் அப்பியசிப்பார்கள். இன்னும் பலவிதமாய்ப் பயங்கரமான ஆசனங்களில்

சரீரத்தை வளைத்து இருந்து அப்பியசிப்பார்கள் சிலர். இங்ஙனம் ஹடயோகத்தின் பிரிவுகளாகப் பலவித அப்பியாசங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. தவிர, நியம நிஷ்டையுடன் கூடிய மந்திர தியானத்தினாலும் சித்திகள் பெறலாம். அபூர்வமானவையும் அதி ரகஸ்யமுமான மூலிகைகளின் மூலமாயும் சித்திகளையடையலாம். அவர்களுடைய மகிமைகளைச் சொல்லக் கேட்பாய். அணுவுக்கு மணுவாயுள்ள சரீரத்தைப் பொருந்தியிருப்பார்கள்; மகா பர்வதம் போலவும் சரீரத்தை யடைவார்கள்; ஆகாயகமனம் செய்வார்கள்; பரகாயப் பிரவேசமும் செய்வார்கள். சிங்கம், புலி, கரடி முதலிய துஷ்டஜெந்துக்கள் அவர்களிடம் ஆட்டுக்குட்டிகளைப்போல் அடங்கி நிற்கும். ஒரு விநாடிக்குள் திரிலோகமும் சுற்றிவருவார்கள் ஒரு விநாடியைக் கற்பகாலமாகக் காட்டுவார்கள்; ஒரு கல்பத்தை ஒரு விநாடியாக்குவார்கள். ஈசனது சகல தொழில்களையும் தாங்களே வகிப்பார்கள். இவ்விதமாகவும் இன்னும் அளவற்ற விதங்களாகவும் சித்திகளைச் செய்து அதிசயானந்தத்தை யனுபவித்து காலம் போக்குவார்கள். அவர்களது மகிமை யிவ்வளவே யாம் என்று எங்ஙனம் யாரால் சொல்லமுடியும்? இவர்களை உலகினர் பார்த்துப் பிரமித்து மகான்களென்றும் அவதார புருஷர்கள் என்றும் கொண்டாடுவர். நமக்குத் தெரியாத காரியத்தை வேறொருவர் செய்வாராயின் நம்மைவிட அவர்கள் உயர்ந்தவர்களென்று நினைப்பது உலக சுபாவம். உதாரணமாக, ரயில்வண்டி, மின்தபால் முதலியவை ஐரோப்பா, அமெரிக்கா முதலிய மேல்நாடுகளில் சர்வசாதாரணமா யிருந்தும் நமது கீழ்நாட்டு ஜனங்களுக்கு எப்படி அதிசயமாகத் தோன்றி, அந்த மேல்நாட்டு ஜனங்கள் இந்தக் கீழ்நாட்டு ஜனங்களால் ஈஸ்வரப் பிரசாதம் பெற்றவர்களென்று நினைக்கப்படுகிறார்களோ, அவ்விதமே நாமும் சித்தர்களை நினைக்கிறோம். மேல்நாட்டு ஜனங்கள் ஆகாயம், வாயு, அக்கினி, அப்பு, பிருதிவி என்று சொல்லப்பட்ட பஞ்ச பூதங்களாகிய ஜடவஸ்துவினிடத்தில் தங்களது விடாமுயற்சியையும் அறிவையும் செலுத்தி அவைகளை வேண்டியபடி கையாளுகிறார்கள். சித்த புருஷர்கள் தங்களது சூட்சும, ஸ்தூல சரீரங்களாகிய ஜடவஸ்துவினிடத்தில் தங்களது விடாமுயற்சியையும் அறிவையும் செலுத்தி அவைகளை வேண்டியபடி கையாளுகிறார்கள். மேல்நாட்டு ஜனங்களுடைய நாகரீகமும் அறிவும் உலகினரால் மெச்சப்பட்டாலும் அவர்கள் பிரபஞ்சத்தினிடத்தில் சத்

திய திருஷ்டியுள்ளவர்க ளல்லரோ ? அவர்களுக்கு இவ்வறிவினு லும்நாகரீகத்தினுலும் துக்கநிவர்த்தியுண்டாயிற்றோ?சுகமடைந்த னரோ? இதே மாதிரியாக, சித்த புருஷர்களும் அவர்களது அத்யாச்சரியகரமான சித்திகளினால் உலகினரால் மெச்சப்பட்டாலும் அவர்களும் பிரபஞ்சத்தினிடத்தில் சத்திய திருஷ்டியுள்ளவர்களே. இதற்கு முன்னமேயே உனக்கு சித்திகளின் வெறுமையைத் தெரிவித்திருக்கின்றேன். அப்பனே! இன்னும் கேட்பாய்: இந்த அண்ட பிண்ட சராசர வஸ்துக்களை யெல்லாம் அவர்கள் தமது சரீரத்தினிடத்தில் காண்பார்கள். இஃது உனக்கு ஆச்சரியமாய்த்தோன்றலாம். எந்த வஸ்து நாமத்தினுலும் ரூபத்தினுலும் கட்டப்பட்டிருக்கின்றதோ, அந்த வஸ்துவின் லட்சணம் சிருஷ்டி விதிக்குள் அடங்கியதே. பஞ்ச பூதங்களின் சையோகமே ஸ்தூல சரீரமென்றும் அறிவாய். இந்தப் பஞ்சபூதங்களும் ஒன்றினுள் ஒன்று அடக்கமாதலால் ஒன்றைவிட் டொன்று பிரிந்து தனியே வெவ்வேறாய் இருப்பில்லாதனவாம். நாமரூபாதிகளால் கட்டப்பட்ட வஸ்து எதுவாயிருந்தாலும் அது இப்பஞ்ச பூதங்களின் சேர்க்கையினுலேயே யாகும். ஆகையால் ஓர் எறும்பினுடைய சரீரத்தினுள்ளும் இப்பிரபஞ்சம் எத்தகைய அதிசய விநோதங்களை யடக்கியுள்ளதோ அத்தகைய அதிசய விநோதங்கள் காணப்படும். காலசக்தி, கர்மசக்தி எனப் பல பேர் வகித்து லீலைசெய்து வருகிற மகா மாயாசக்தியினது ஆக்ஞா சக்கரத்தில் பட்டுச் சுற்றுதலும் மாறுதலும் அடையாத வஸ்துக்கள் இல்லை யாதலால், அப்பு பிருதிவியாக மாறும், பிருதிவி அப்புவாக மாறும். இவ்வாறே சமஸ்த சராசரங்களும் மாறுதலை யடையும். இப்பிரபஞ்சத்தினிடத்தில் நீ எப்படி இம் மாறுதல்களைப் பிரத்தியக்ஷத்தில் பார்க்கின்றனையோ, அப்படியே உனது சரீரத்தினிடத்தில் மாறுதல்க ளுண்டாயிருக்கும். எங்ஙனம் இப்பூமியின்கண் பர்வதங்களும், நதிகளும், பாலைவனங்களும், மற்றும் இருக்கின்றனவோ, அங்ஙனமே உனது சரீரத்தின் கண்ணும் பர்வதங்களும், நதிகளும், பாலைவனங்களும், மற்றுமிருக்கலாம். இப்பூமியின் விளைவுகளெல்லாம் உனது சரீரத்தினிடத்திலும் விளையலாம். நான் முற் கூறியபடியே இவற்றிற்கெல்லாம் காரணம் கர்மசக்தி, காலசக்தி, இச்சாசக்தி எனப் பல பேர்வகித்த மாயையினது தொழிலாம். பிரமாண்டமாகிய இப்பிரபஞ்சத்தில் என்ன வெல்லாம் உண்டாகுமோ, அவையெல்

லாம் சிற்றண்டமாகிய ஓர் எறும்பின் சரீரத்தினிடத்திலும் உண்டாகலாம். இந்தவிதமான சிருஷ்டியின் மகிமைகளையும் விதிகளையும் சித்த புருஷர்கள் அவர்களது யோகானுபவத்தில் பிரத்தியட்சமாக அறிவார்கள். இவ்வப்பியாசத்திற் கெல்லாம் நிர்மானுஷியமான பர்வதப்பிரதேசங்களே அனுகூலமாம். அதிலும் சில பர்வதங்கள் சீதோஷ்ண ஸ்திதியினாலும் அவர்களது வாசஸ்தானத்திற்கு ஏராளமான பெரிய குகைகளை யுடைத்தாயிருப்பதினாலும், இன்னும் அவர்களுக்கு அநேக சௌகரியங்களாலும் சிரேஷ்டமெனக் கருதப்படும். குழந்தாய்! நீ இவ்வாச்சரியங்களைக் கேட்டு மயங்கிவிடாதே. நீ உன் லட்சியத்திலேயே கவனமாயிரு. உன்னிடத்தினின்றும் தோற்றல் மாத்திரமாய் விசிரிம்பித்து வாஸ்தவத்தில் இன்மையாய் உண்மைபோல் பாவிக்கப்பட்டு வருகிற இப்பிரபஞ்ச சக்தியின் மகிமை இவ்வளவென்றால் உன்னுடைய மகிமையை யாவரால் கூறமுடியும்? சித்த புருஷர்களின் சித்திகளை யடைவது அரிதல்ல; சிவசொரூபமாய் விளங்குவது அரிது. தவிர, எது உற்பத்திக்கு முன்னும் நாசத்திற்குப் பின்னும் இல்லையோ அது, மத்திய காலத்திலு மில்லாததாம். ஆதியும் இல்லாமல் அந்தமும் இல்லாமல் மத்தியம் எங்கிருந்து உண்டாகும்? ரஜ்ஜுவில் சர்ப்பம் காண்பதற்கு முந்தியுமில்லாமல் கண்டு தெளிந்த பின்னரும் இல்லாமலிருக்க, மத்திய காலமாகிய கண்டப்பொழுது மாத்திரம் எங்கிருந்து வரும்? அப்பொழுது தோற்றல் மாத்திரத்தால் விளங்கியதே யொழிய வாஸ்தவத்தில் இல்லை. முன்னமேயே இந்த விவர்த்த வாதத்தைப்பற்றி உனக்குக் கூறியிருக்கிறேன். ஆகையால் நீ மயங்கவேண்டாம். நீயே சிவம், சிவமே நீ. இவ்வண்டபிண்ட அடுக்குகளை யெல்லாம் உருட்டிப் புரட்டி விளையாடுகிற அம்மகா சக்தியின்மேல் ஆணையிட்டுக் கூறுகிறேன். “சிவோகம்” என்று சொல்லி தன்னந்தனியனா யிருப்பாய்.

சிஷ்யன்:—ஸ்வாமி! சிரசில் ஒரு ரத்தின முண்டாகும் என்று தாங்கள் கூறியது மிகவும் ஆச்சரியமா யிருக்கிறது. எங்ஙனம் உண்டாகும்? சாதாரண மனிதர்களுடைய சிரங்களில் உண்டாகாமல் சித்தபுருஷர்களின் சிரங்களில் மாத்திரம் உண்டாவதற்குக் காரணமென்ன?

குரு:—புதல்வனே! கேட்பாய்: சித்தபுருஷர்கள் ரேதஸ் வெளிப்படாத சுத்த சரீர முடையவர்களா யிருக்கவேண்டு

மென்று சொன்னேனன்றோ! புருஷனுடைய சுக்கிலத்தையே ரேதஸ் என்று பெரியோர் கூறுவர். சரீரத்தினது சுத்த இரத்தமே ரேதஸாகப் பரிணமிக்கின்றது. 90 துளி இரத்தமானது ஒரு துளி சுக்கிலமாகும். ஆகையால் சரீரத்தைப் பராமரிக்கின்ற ஒருமனிதனுக்கு இந்தச் சுக்கிலத்தைவிட சிறந்தது யாது? இந்தச் சுக்கிலத்தின் ஸ்தானம் மூளையென்று கூறுவர். இந்தச் சுக்கிலத்தை விதிமார்க்கமாகவோ அல்லது நிஷேதமார்க்கமாகவோ வெளிப்படுத்தாத மனிதன் யாவன்? எவனாவது ஒருவன் தனது புருஷப் பிரயத்னத்தால் இவ்விஷயத்தில் ஜயம் பெறுவானாயின் அவனே தீரன்; அவனுக்கு யோகமானது வெகு சுலபத்தில் சித்திக்கும். இந்தச் சுக்கிலத்தை வெளிப்படுத்துவதிலேயே சதா கவனமா யிருக்கும் மனிதனுக்குச் சீக்கிரத்தில் அவனது ஞானேந்திரியங்கள் பலயீனமடைந்து கெடும். இந்தச் சுக்கிலத்தை மூளையிலிருந்து சிரசின் இருபக்கத்திலுமுள்ள இரண்டு நாடிகள், மனிதன் இச்சைப்படும் காலத்தில் அவனது குய்ய பாகத்திற்குக் கொண்டு செல்லும். சுக்கிலத்தை அடிக்கடி வெளிப்படுத்துபவனுக்கு அந்த இரண்டு நாடிகளும் மிதமிஞ்சிய பிரயோகத்தால் பலவீனமடைந்து தீராத் தலைநோயை யுண்டாக்கும் என்று வைத்தியர்கள் கூறுவர். இந்தச் சுக்கிலமே சரீரத்தில் சக்தியா யிருந்து சரீரத்தை ரட்சிக்கிறது. இந்தச் சுக்கிலம் வெளிப்படுவதினாலேயே வியாதிகள் உண்டாகின்றன என்று ஸ்மிருதிகள் கூறுகின்றன. ஆகையால் இந்தச் சுக்கிலமே சகல அறிவுக்கும் ஆதாரமாம். ஜிதேந்திரியனாகிய சித்த புருஷனுக்கு இந்தச் சுக்கிலம் அல்லது ரேதஸ் வெகுநாளுக்குப் பிறகு மூளையினிடத்தில் ஒரு கடுகளவு மணியாக உருண்டு பிறகு குன்றிமணியளவு பருக்கும் என்று சித்தர்கள் சொல்லுகின்றனர். ரேதஸே தேஜஸாம். ரேதஸை அடக்கியவர்களின் சரீரம் பிரகாசிக்கும். ரேதஸானது மணியாய்ச் சிரசில் தங்கும் என்பதற்கு, பாரதத்தில் அஸ்வத்தாமாவுக்குச் சிரோமாணிக்கம் இருந்ததென்று கூறப்பட்டுள்ளதே திருஷ்டாந்தமாம். இன்னும் அருமையைக் குறிப்பதற்கு "சிரோமணியே" என்று சொல்வதையும்கேட்டிருக்கின்றாய். சுகந்த வாயுபட்சணம் செய்து ஜீவிக்கும் கிருஷ்ண சர்ப்பங்களின் சிரசிலும் ரத்தினம் உண்டாகுமென்று பெரியோர் சொல்லுகிறார்கள். இப்பொழுது அப்பேர்ப்பட்ட மாணிக்கம் மனிதனது சிரசிலாவது சர்ப்பங்களின் சிரசிலாவது காணப்படுவ

தில்லையே; ஆகையால் நம்ப முடியாதென்று சொல்லுவாயாகில், அப்பேர்ப்பட்ட மனிதர்களும் சர்ப்பங்களும் இக்காலத்தி லிருப்பது அரிது என்று அறிந்துகொள். பர்மா ராஜ்ஜியத்தில் வெள்ளை யானைகள் காணப்பட்டு வந்தன; இப்பொழுது வெகு அரிதாயிருக்கின்றன. அந்த வர்க்கமே யில்லாமல் போய்விட்டால் இதற்கு முன் இல்லையென்று சொல்லலாமோ? இன்னும் வெகு அபூர்வமாய், அஃதாவது 12 வருஷத்துக்கு ஒருமுறை புணர்ச்சி செய்கின்றனவென்று சொல்லப்படும் யானைகளின் தேகத்தி லுள்ள எலும்புகள் எல்லாம் தந்தங்கள் என்று விலைமதிக்கப்படு கின்றன வல்லவோ? சுக்கிலமே தந்தங்களாகப் பரிணமித்தது என்பதில் என்ன சந்தேகம்? ஆகையால் சிரசில் மாணிக்கம் உற் பத்தியாகும் என்பதில் நீ சங்கையுறவேண்டாம். இந்தப் பூமியி னிடத்தில் எப்படி பொன், வெள்ளி முதலிய உலோகங்களும் ரத்தினங்களும் எடுக்கப்படுகின்றனவோ, அப்படியே சரீரத்தி னிடத்திலும் உலோகங்களும் இரத்தினங்களும் உண்டாகலாம் என்பதில் யாதொரு சந்தேகமுமில்லை.

ஒருநாள் சிஷ்யனானவன் "எந்தன் பரமகுருவே! சமஸ்த சராசரங்களும் நீயாய் நின்று என்னையும் நீயாக்குவதற்குள்ள உனது கைம்மாறு கருதாத பிரயத்தனத்தின் மகிமையை யாவர் அறிவார்? ஒருவனுக்கு சதுர்வித ஆசிரமங்கள் கூறப்பட்டிருக் கின்றனவே, எந்த ஆசிரமம் சிரேஷ்டமானது? ஒவ்வொன்றி னாலும் உண்டாகும் பயன் என்ன? இவைகளை நன்றாய் உணர்த் தும்படி பிரார்த்திக்கிறேன்" என்றான்.

குரு:—கேட்பாய் புத்திரா! வருணாசிரம தர்மங்கள் ஸ்மிருதி யிலேயே கூறப்பட் டிருக்கின்றன. ஸ்மிருதி சிவஸ்வரூபமான ஸ்துதியேயாகும். ஆனால் ஸ்மிருதி தத்துவங்களும் ச்ருதியையே ஆதாரமாகக்கொண்டிருக்கின்றன. ச்ருதியின்றி ஸ்மிருதிநிற்க முடியாது. ஸ்மிருதியின்றி ச்ருதியுள்ளதாம். ச்ருதியில் கோஷிக் கப்பட்ட பிரஹ்மானுபூதியை ஜீவர்கள் அடையும்பொருட்டே ஸ்மி ருதிகள் ஏற்பட்டுள்ளன. ஆகையால் ச்ருதிக்கு விரோதமாய் ஸ்மிருதிகள் இருக்கமுடியாது. ஸ்மிருதிகள் பிரபஞ்சமானது ஒழுங்காய் நடைபெறும் பொருட்டுத் திரிகால ஞானிகளாகிய மகாரிஷிகளால் காலதேசங்களுக்குத் தக்கவாறு விதிக்கப்பட்ட சட்டங்களாம். முன்னொரு முறை ஜாதியாசாரத்தைப் பற்றிச்

சொல்லியபொழுது ஜாதிக்கும் மோட்சத்திற்கும் யாதொருசம்பந்தமும் இல்லை. ஒரு மனிதனுடைய ஆயுட்காலத்தைப் பகுத்து அவன் பிரமானுபூதியை யடையும்பொருட்டுச் செப்பனிடப்பட்ட படிகள் ஆகும் ஆசிரம பேதங்கள். மாதாவின் கர்ப்பாசயத்திலிருந்து வெளிவந்தது முதல் 5 வயது வரையும் சிசுவெனப் பெயர்பெற்று, தான் செய்யும் கர்மங்களில் யாதொரு பயனையும் கருதாதவனும் தனக்கும் அக்கர்மங்களுக்கும் யாதொருவித சம்பந்தமு மற்றவனும் இருப்பான். இக்காலத்தில் அந்த ஜீவன் செய்யும் கர்மங்கள் அவனுக்காவது அவனுடைய பெற்றோருக்காவது வேறு யாருக்காவது ஆகாமியமாகா. 5 வயதில் உலகநடையில் பிரவேசிக்கலாம். அந்தப்பிராயத்திலேயே நல்வாழ்வுக்குக் காரணமாகிய வித்தியாப்பியாசம் செய்விக்கின்றனர். இவன் அப்பியசிக்கும் வித்தையே மனுஷிய ஜன்மப் பிரயோசனமாகிய அட்சரப் பிர்மானுபூதிக்குக் காரணமா யிருத்தலால் இவ்வப்பியாசத்தை அட்சராப்பியாசம் என்று ஆரியர் சொல்லுவர். 5 வயது முதல் 12 வயதுவரை விளையாட்டுப் பருவமாகி குழந்தை யெனப் பெயர் பெற்று பெற்றோரைவிட்டுப் பிரிய அருகனல்லாததால் அவர்களிடத்திலேயே வித்தையைக் கற்றுக்கொள்ளல்வேண்டும். தான் பிரபஞ்ச நடையில் இறங்கியபோதிலும் அறிவீனனாதலால் அவன் செய்யும் நன்மை தீமைகளுக்கு அவனது பெற்றோர் பாத்தியப்படுவர்கள். அவனது இக்காலத்துக் கர்மமானது ஆகாமியமாகப் பெற்றோர்களைச் சேரும். ஆகையால் பெற்றோர் புத்திரனை 12 வயது வரையில் ஜாக்கிரதையாய் நல்வழியில் நடத்திக்கொண்டு வரக்கடவர்கள். ஆகையால் இந்தக் குழந்தைப் பர்வமே அவனது ஆயுள் நாளுக்கு அஸ்திவாரமா யிருத்தலாலும் இப்பருவத்தில் வளைக்கப்பட்டபடியே வளருவான் ஆதலாலும் புத்திரப் பிரியர்களாகிய பெற்றோர்கள் புத்திரனைச் சீராக வளர்க்கக் கடவர்கள். 12 வயது முதல் 25 வயது வரையில் பால்யப் பர்வம் எனப்படும். 12 வயதில் நன்மை தீமைகளை ஆராயத்தக்க பகுத்தறிவு முதிர்கின்றது. ஆகையால் இவ்வயதில் பிர்ம்ம உபதேசம் செய்யப்பெற்று அஃதாவது பிர்மவஸ்துவை அடைவதற்குள்ள மார்க்கத்தில் பிரவேசிக்கப்பட்டு பிர்ம்மசரிய விரதத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டும். இப்பொழுது தான் அவன் பிரபஞ்சத்தில் நுழைகிறான். இதுமுதல் அவன் ஜீவன் முக்தனாகும் வரையில் அவன் செய்யும் கர்மங்கள் அவனையே சேரும். இதுவே

முதலாவது ஆசிரமம். இவ்வாசிரம அப்பியாசமானது மகா கடுமையானது. அவன் கோடீஸ்வரனுடைய புத்திரனுய் வெகு செல்வமாய் இதுவரை வளர்க்கப்பட்டு வந்தபோதிலும் ஆர்ய தருமத்தை அநுஷ்டிக்க விரும்பினல் பெற்றோரை விட்டு நீங்கிக் குருகுலவாசம் செய்யவேண்டும். நான் முன்னொருமுறை கூறியுள்ளபடி குரு ஜீவன் முக்தனும், சிஷ்யன் எந்த ஆஸ்ரமத்திலுமுள்ள முமுட்சுவுமாவன். இப்பொழுது சர்வ சாஸ்திர சம்பன்னராய் சத்துவகுணப் பிரதானராகிய குருவும் கிரகஸ்தாச்ரமத்திலுள்ள சிஷ்யனுமாம் 12 வருஷத்திற்குக் குறையாமல் பிர்மசரிய விரதத்தை அநுஷ்டிக்க வேண்டும் ஆகையால் குருவுக்கு வேண்டிய பணிவிடைகளை அவர் கூறுமுன் செய்தும், குருவையும், குரு பத்னியையும் தனக்குப் பிதா மாதாக்களாகப் பாவித்து மிருக்கக்கடவன். ஒற்றை வஸ்திரம் தரித்து கிராமத்தில் பிச்சைவாங்கி குருவின் பத்தினியிடம் கொடுத்து அவர்கள் உண்டு மிகுந்த சேஷத்தைத் தான் புசிக்கக்கடவன். சரீரத்தில் உண்டாகிற ரோமங்களை எவ்விதத்திலும் களையாமல் திட்சையாக வளர்க்கக் கடவன். சயனம் செய்யும் காலங்களில் ஆண்பெண் ஒருவரும் கூட இல்லாத தனியிடத்தில் நித்திரை செய்யக்கடவன்! தன் மனத்தைச் சதாகாலமும் குருவின் ஆக்ஞைகளிலும் சாஸ்திர பாடத்திலும் செலுத்தக் கடவன். ஞானபுத்திரா! இங்ஙனமாக அனேகவிதிகள் பிர்ம்மசாரிக்கு ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்விதிகளை வழுவாமல் குருவின் ஆக்ஞைகளையே வேதமாகக்கொண்டு ஒருவன் 12 வருஷத்திற்குக் குறையாமல் ஒழுகுவானுயின் அவனிடத்தில் சத்துவகுணம் பிரகாசித்து சகன சக்தி, தாழ்மை, தீர்க்காலோசனை, களங்கமற்ற பக்தி ஆகிய இவைவிளங்கும். காமக்குரோதாதிய பிரபஞ்சப் பிசாசுகள் பீடிக்காத சுத்த புருஷன் அவனே. கனவிலும் காமத்திற்கு இடங் கொடாதவனுதலால் சுக்கிலமானது கட்டுப்பட்டு ரேதஸே தேஜஸாகமாறி அவன் சூரியனைப் போல பிரகாசிப்பான். இங்ஙனம் பிரம்மச்சரிய விரதத்தைக் கைக்கொண்டு சகல சாஸ்திரஞ்ஞனுகி குருவுக்குத் திருப்தி உண்டானவுடன் குருவினிடத்திலிருந்து விடைபெற்றுத் தனது பெற்றோரை அடையக்கடவன்.

இனிமேல் 25 வயதிலிருந்து 55 வயதுவரை யவ்வன பருவமென்று சொல்லப்படும். இப்பருவத்தில கிருஹஸ்தாச்ரமத்தில்

பிரவேசிக்க வேண்டும். எப்படி பஞ்சமகா பாதகங்களுக்கெல்லாம் சுலபத்தில் காரணமாகக் கூடிய கட்டுக் கடங்காத காளைப் பருவமாகிய வாலிபப் பருவத்தில் சுத்த பிர்ம்மசரிய ஆஸ்ரமத்தில் இருந்து குருகுலவாசம் செய்து ஆயுளை வியர்த்தமாக்காமல் பிரயோஜனப் படுத்தினுனே அதுபோலவே அதிகாரம், கீர்த்தி, ஆசை இவைகளுக்குச் சுலபத்தில் காரணமாகக் கூடிய இந்த யவ்வன பருவத்தையும் சீராகக் கழித்தல் வேண்டும். பிரபஞ்சப் பற்றுனது அதி தீவிர வைராக்கிய சாலியாகிய முமுட்சுவினுலேயே ஜயிக்கப்படுமே ஒழிய மற்றவர்களால் முடியாதாகையாலும், அப்பேர்ப்பட்ட முமுட்சுக்கள் அரிதினும் அரிதாகையாலும் பிரமச்சரியாஸ்ரமத்தைக் கடந்த மனிதன் கிரகஸ்தாசிரமத்தில் புகவேண்டும். நற்குலத்தில் பிறந்தவளும் நற்குண முடையவளுமான ஒரு கன்னிகைய மணந்து அவளைத் தவிர மற்ற ஸ்திரீகளை ஜகன்மாதாவாகப் பாவிப்பவனுய் ஏகபத்தினி விரதம்பூண்டு ஜீவஹிம்சைக்குக் காரணமாகிய யாதொரு தொழிலையும் செய்யாதவனுய் ராஜபக்தி தெய்வபக்தியுடையவனுய் வாழக் கடவன். "இல்லை" என்று வந்து கேட்டவர்க்கு "இல்லை" என்னுதவனுய் இடக்கடவன். சதா ஈஸ்வரத்தியானமுடையவனுய்த் தனது பந்துக்களையும் மித்திரர்களையும் தன்னிடத்தில் ஆதரவு தேடியவர்களையும் ரக்ஷிக்கக் கடவன். தனது மனைவியிடத்தில் பிரீதியுடையவனுய் அவளுடைய மனமானது நோகும்படியான செயல்களைச் செய்யாமல் இருக்கக்கடவன். பிரபஞ்ச வாழ்கைக்கு ஸ்திரீகளே காரணமாம். ஸ்திரீகள் எந்தத் தேசத்தில் மதிக்கப்படுகிறதில்லையோ, எந்தத் தேசத்தில் புருஷர்களால் ஸ்திரீகள் மிக்க துன்பத்திற்குள் ளாகிறுர்களோ, அந்தத் தேசமானது பிரபஞ்ச வாழ்க்கையில் தாழ்வை யடையும். புருஷன் மனைவியின் மனம் நோகச் செய்தால் மகாசக்தியானவள் அப்புருஷனுக்கு வித்தியாசக்தி குறையும்படி செய்வாள். பிதாவினிடத்தில் பார்க்கினும் குழந்தைக்கு மாதாவினிடத்திலேயே பிரியமாம். ஆகையாலும் மாதாவே தனது ஸ்தன்னிய க்ஷீரத்துடன் குழந்தைக்குக்குணத்தையும் அறிவையும் ஊட்டுபவளாதலாலும், புருஷன் தனது மனைவிக்குக் கல்வி கற்பித்து நல்லொழுக்கங்களைப் போதித்தல் வேண்டும். இன்னும் பிரமச்சாரிக்குப் பிச்சையிட்டும், வானப்பிரஸ்தனுக் குதவி செய்தும், சன்னியாசிகளை ஆதரித்தும், இப்பேர்ப்பட்ட செயல்களால் மற்ற 3 ஆச்ரமத்

தவரும் இவனையே நாடியிருக்கின்றவர்கள் ஆகையால் இந்த ஆச்ரமமானது முக்கியமாம். அடியவர்கள் பூஜையும், அதிதி பூஜையும், கிருகஸ்தாசிரம தர்மங்களென்று இதிகாச புராணாதிகளெல்லாம் கோஷிக்கின்றன. இவ்விதமாய்த் தேர்ந்த புருஷன் சில புத்திரர்களை யடைந்த பின்னர் 50 வயதுக்கு மேற்பட்ட வயோதிகப் பர்வத்தில் வானப் பிரஸ்தாச்சிரமத்தில் செல்லக்கடவன். ஜனக் கூட்டமில்லாத வனப் பிரதேசங்களில், பந்து புத்திர மித்திர சகல ஜனங்களையும் விட்டுப் பிரிந்தாலும் தானும் தன் மனைவியுமாக வாசஞ்செய்து வேதாந்த விசாரணை செய்யக் கடவன். தனது ஏகாந்த ஆசிரமத்திற்கு யதேச்சையாய் வரும் சாது சற்ஜனங்களுக்கு உபசரித்து அவர்களிட மிருந்து அனுபவ ஞானத்தை யடையக் கடவன். இங்ஙனமே சிறிது நாட் செல்ல மெல்ல மெல்ல உலகப்பற்று நழுவ, ஸ்திரீயும் புருஷனும் இருவரும், சன்னியாசி ஆச்சிரமம் புகுந்து ஒருவரை விட்டு ஒருவர் பிரிந்து அவரவர் பிராரப்த கர்மத்திற்குத் தக்கவாறு ஒழுகுவார்கள். அல்லது புருஷன் சன்னியாசியாக, ஸ்திரீ புருஷனை விட்டு நீங்க மனமில்லாதவளாய் மனைவியென்ற பேர்மாறி சிஷ்ய ஸ்தானம் வகித்து சதா பணிவிடை செய்துகொண்டிருக்கக் கடவள்; அல்லது தானும் சந்நியாசினியாகி உலகிலுள்ள ஸ்திரீ ஜனங்களுக்குச் சன்மார்க்கங்களை உபதேசித்து மோட்ச லாபத்திற்குப் பாத்திரர்களாக்கக் கடவள். புருஷன் சந்நியாசியாகி சதா பிரம்மநிஷ்டாபரனா யிருக்கக் கடவன்.

விசாரதீரனே! இதுவரையில் நான்கு ஆசிரமங்களின் தன்மையும் சொல்லிவிட்டேன். பிரமசாரியும், கிருகஸ்தனும், வானப்பிரஸ்தனும், சிவானுபூதியை யடைவதற்குள் சன்மார்க்கத்தில் அப்பியசிகளாம். குடீசகம் பகூதகம் என்ற நாமங்களோடு கூடிய சந்நியாசிகள் அவரவரது அனுஷ்டானத்திலும் அப்பியாசத்திலும் அவரவர் சிறந்தவர்களே. இவ்விதமாக உலகினர், ஓர் எறும்பானது ஒரு மரத்தின் உச்சியிலுள்ள ஒரு பழத்தை மெல்ல மெல்ல ஊர்ந்துபோய் எப்படி அடையுமோ, அப்படியே படிப்படியாய் ஏறி பிரஹ்மஞானத்தை யடைந்து பிரஹ்மஸ்வரூபமாய் விளங்குவார்கள். இது கிரம முக்தி எனப்படும். உன்னைப் போன்ற அதிதீவிரதர விரக்தனாகிய முமுட்சு, ஒரு பட்சி வெகு தூரத்திலிருந்து சீக்ரமாகப் பறந்துவந்து எப்படி ஒரு மரத்தி

ளுள்ள பழத்தை அனுபவிக்குமோ, அப்படியே அதிசீக்கிரத்தில் பிரஹ்மஞானத்தையடைந்து பிரஹ்மஸ்வரூபமாய் விளங்குவான் இது சத்யோ முக்தியெனப்படும். இவ்விரண்டும் ஒன்றேயாம். தவிர, ஆசிரம தர்மங்கள் துவிசர்களெனப்பட்ட பிராமண க்ஷத்திரிய வைசியர் ஆகிய மூன்று வகுப்பினர்க்கே கூறப்பட்டிருக்கின்றன. குற்றமற்ற தொழில்களைச் செய்யும் சூத்திரர்க்கு ஏன் விதிக்கப்படவில்லை யென்றால், இவர்களது ஏழ்மைத்தனத்தாலும் சாவகாச மின்மையாலும் என்று தோன்றுகிறது. ச்ருதிகள் எவ்விதமாய்க் கூறியபோதிலும், நான் சொல்வதைக் கேட்பாய். இந்தப் பிரமச்சரிய, கிரகஸ்த, வானப்பிரஸ்த, சந்நியாசி ஆசிரமங்கள் மானிட உடல்தரித்த ஒவ்வொருவர்க்கும் இன்றியமையாததேயாகும். மனதைத் திடப்படுத்தக்கூடிய பிரமசர்யமும், சித்தசுத்தி செய்யப்பட்ட கிரகஸ்த தருமமும், சாதுசங்கத்தில் பழகி வேதாந்த விசாரணைசெய்து ஏகாந்தவாசம் செய்யப்பட்ட வானப்பிரஸ்த தருமமும், அனுபவ அப்பியாசத்திற்குக் காரணமான சந்நியாச தருமமும், படிப்படியாய்த் தேறிக்கடந்து வந்திருக்கிற மனிதனுக்கு முக்தி வெகு சுலபமாம். இவ்வாசிரமவிதி வழுவாது நடக்கப்பட்ட ஜனங்களிருக்கப்பட்ட நாட்டிற்கு ராஜாங்கம் அவசியமில்லை. நமது நாட்டில் பிரமசரிய ஆசிரமத்தைக் கைவிட்டதினுலேயே ஜனசமுதாயமானது இந்தத் தாழ்மையான நிலைமைக்கு வந்துவிட்டது. பிரமசரிய ஆசிரமத்தில் தேறியவர்களே கிரகஸ்த தர்மத்தில் போகலாம்; அப்பேர்பட்ட கிரகஸ்தர்கள் வாசம் செய்யும் நாடே புண்ணிய பூமியெனப் பெயர்பெற்று மாதமும்மாரிபெய்து மிகச் செழிப்பாய் ஜீவராசிகளுடைய ஆனந்தப் பிராப்திக்கு இடமாம்.

சிஷ்யன்:—சுவாமி! சந்நியாசி ஆசிரமத்தின் விதிகளையும் சந்நியாசிகளின் மகிமைகளையும் உரைக்கப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

குரு:—நான் முன்னமேயே உனக்கு அகத்துறவு, புறத்துறவு, என்று இருவகையாகப் பிரித்து துறவின் தன்மையைக் கூறி யிருக்கின்றேன். இன்னும் கேட்பாய்:—சந்நியாசமானது அறுவகைப்படுமென்று ஆன்றோர் கூறுவர். அவை குடீசகம், பகூதகம், அம்சம், பரமாம்சம், துரியம், துரியாதீதம் ஆகிய இவைகளாம். இவற்றில் குடீசக, பகூதக சந்நியாசிகள் ஜீவன் முக்தர்களும், துரிய துரியாதீதர்கள் விதேக முக்தர்களுமாம்.

உலகவாசையை நீக்கி மனமானது நிலையுறுமலும், மனம் நிலை பெறுவதற்கு அவசியமான சஞ்சாரம் செய்யச் சக்தியில்லாமலு மிருப்பவர்கள் குடீசகர்கள் எனப்படுவர். சஞ்சாரம் செய்யச் சக்தியுள்ளவர்கள் பகூதர்கள் எனப்படுவர் இவ்விருவரும் அப் பியாசிகளாம். குடீசகனுக்கு தீர்க்கமௌனம் சாதிக்க வேண்டு மென்ற விதியாம். பகூதகனுக்கு தினம் ஒன்றுக்கு, 7 ஊர்சுற்ற வேண்டுமென்ற விதியாம். அப்பியாசிகளாகையால் அத்தியந்த மௌனத்தால் சகல சக்திகளும் விருத்தியாகுமாகையாலும், ஓர் ஊரில் நிலையாயிராமல் பல ஊர்களிலும் சுற்றுவதால் மயக்கத்திற் குட்படார்களாகையாலும் கட்டாயம் அனுஷ்டிக்க வேண்டியது. அம்ச பரமாம்ச துரிய துரியாதீதர்களுக்கு விதி விலக்குகள் இல்லை. அம்சர்களுக்கும் பரமாம்சர்களுக்கும் பிராரப்த கர்ம மானது சரீரரூபமாயும் கர்மரூபமாயும் இருக்கும். துரியர்களுக் கும் துரியாதீதர்களுக்கும் பிராரப்தமானது சரீரமாத்திரமாய் இருக்கும். அம்சகர்கள் சரீர போஷணார்த்தம் கர்மம் செய்பவர்க ளென்றும், பரமாம்சர்கள் அம்சர்களைப் போலவேயாயினும் மற்ற வர்களால் ஆகார விஷயத்தில் மாத்திரம் ஊட்டப்படுபவர்களென் றும், இவர்களுக்கு முறையே விதிகளாகச் சிலர் கற்பிக்கின்றனர். இங்ஙனமல்ல. சரீர போஷணார்த்தம் என்பதாகவோ வேறே யாதொரு உத்தேசமுமில்லாமல் "சிவோகம்" என்ற நிச்சயமா னது கிஞ்சிற்றும் நழுவாமல் பிராரப்தானுசாரமாய்க் கர்மங்களைச் செய்பவர்கள் அம்சர்களாகும். பரமாம்சர்கள் சொரூப சமாதியில் சிவானுபூதியை அடைபவர்களாதலால், பிரபஞ்ச வாசனை நெடுங் காலம் நழுவுபவர்களாதலால் புண்ணியகுணசிலர்கள் அப்பரமாம்சர் களுக்கு ஆகாரத்தை ஊட்டுவது உண்டு. துரிய துரியாதீதர்கள் கற்பனைகளுக்கு அதீதமாய் சத்தா மாத்திரமாய் விளங்குவார்கள். இங்ஙனம் அறுவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டனரேனும் பிற்சொல்லிய அம்ச பரமாம்ச, துரிய துரியாதீதர்கள் "சந்நியாசிகள்" எனப் படுவோர். சந்நியாசிக்கு இன்ன லட்சணங்கள் என்று யாரால் கற்பிக்க முடியும்? யாவனொருவன் கிடைத்த வஸ்துக்களை வெருக்கிற தில்லையோ, அல்லது அவைகளைப் பற்றிச்சந்தேஷிக் கிறதில்லையோ, கிடையாத வஸ்துக்களை விரும்புகிறதில்லையோ, அல்லது அவைகளைப்பற்றி விசனப் படுகிறதில்லையோ, அவனே சந்நியாசியாம். யாவனொருவன் தன்சரீரத்தைச் சந்தனபுஷ்பாபர

ணுதிகளால் அலங்கரித்த பொழுதும், சித்திரவதை செய்த பொழுதும், சுகதுக்கங்களில் கலவாமல் சமத்துவமா யிருப்பானோ அவனே சந்நியாசியாம் யாவனொருவன் பிரபஞ்சத்தவர் எங்ஙனம் விஷயங்களை அனுபவிக்கிறார்களோ அங்ஙனம் சற்றும் பற்றின்றி அனுபவிப்பானோ அவனே சந்நியாசியாம். யாவனொருவன் சமஸ்தகோடி ஜீவராசிகளுக்கும் இதத்தையே செய்பவனாய்த் திரிகரணங்களும் ஒத்திருப்பானோ அவனே சந்நியாசியாம். யாவனொருவன் ஈனர், எளியர், வியாதியஸ்தர், ஸ்திரீகள், விருத்தாப்பியர்கள், சிசுக்கள், பசுக்கள் சாதுக்கள் இவர்களுக்கு ஆபத்து வந்தகாலத்தில் கைகொடுத்து உதவுகிறானோ அவனே சந்நியாசியாம். யாவனொருவன் உலக போகம் அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தாலும், வேண்டியகாலத்து நின்றநிலையில் அவைகளை உதறிவிடவல்லவனோ அவனே சந்நியாசியாம். யாவனுடைய கர்மங்கள் சுய நன்மையின் உத்தேசமின்றிப் பரந்த ஆகாயம்போல் அநேக ஜீவராசிகளைக் கருதியிருக்குமோ அவனே சந்நியாசியாம். தன்னை ஈஸ்வரனிடத்தில் திரிகரணங்களும் ஒத்து அடிமையாக யாவனொருவன் ஒப்புவித்து விடுகிறானோ அவனே சந்நியாசியாம். யாவனொருவன் எக்கருமங்களைச் செய்தாலும் எப்பொழுதும் ஈஸ்வரனிடத்தில் மனதைச் செலுத்தி யிருப்பானோ அவனே சன்னியாசியாம். யாவனொருவன் உலகத்தவரால் அசைக்க முடியாத வைராக்கியத்தை உடையவனாய் எப்பொழுதும் பிரஹ்மசொரூபத்தில் மனதைக் கட்டி யிருப்பானோ அவனே சந்நியாசியாம். யாவனொருவன் சதாகாலமும் அந்தர்முக திருஷ்டியுடையவனாய்ப் பிரபஞ்சத்தை உதாசினம் செய்திருப்பானோ அவனே சந்நியாசியாம். யாவனொருவண் ஞானகர்மேந்திரியங்களை உள்ளுக்கிழுத்து சதானந்தத்தைச் சிவத்தி னிடத்தில் அனுபவிப்பானோ அவனே சந்நியாசியாம். யாவனொருவன் பிரஹ்மநிஷ்டையில் தானே தானாயிருப்பானோ அவனே சந்நியாசியாம். யாவனொருவன் சிவமேயாகிப் பிரபஞ்ச ஞாபகம் முழுது மின்றிப் பேயன் அல்லது பித்தனைப் போல் விளங்குவானோ அவனே சந்நியாசியாம். அப்பனே! இங்ஙனம் சந்நியாசி லட்சணங்களுக்குக் கட்டுப் படாமல் எவ்விதத்திலும் இருப்பான். அவனது மகிமைகளை யாவரால் உரைக்கமுடியும்? பிரம்ம, விஷ்ணு, ருத்திரர்கள் சந்நியாசியினது பாததூளியைச் சிரசில் அணிந்து கொள்ளக் கருதி அவர்களுக்கு எவல்

செய்வார்கள். பிராமண, க்ஷத்திரிய, வைசிய, சூத்திரர்களாகிய சகலரும் சந்நியாசிகளாயிருந்தால் ஆ! ஆ! பிரபஞ்சத்தினது மகிமையை யாவரால் அளவிடமுடியும்! மைந்தனே! வாஸ்தவம் போல் நடிக்கும் வேஷ சந்நியாசிகளே பலரும். தங்களை விதி விலக்குகளுக் குட்படுத்தி டம்பமாய் வேஷம் இட்டு மகான்கள் போல அபிநயிக்கும் சந்நியாசிகள் கரவில் போகம் நுகர்பவர்களாம். நீ ஒரு சந்நியாசியாம், சிவமாம், சந்நியாசியே சிவமாம். நீ நித்திய சந்நியாசியாகி மாயா போகத்தால் உண்டாகின்ற சரீரத் திரயத்தி னின்றும் வெறுபட்டுச் சிவமாய் விளங்குவாய். இல்லாததினு லுண்டான இல்லாமையாகிய உனதுசரீரங்கள் அந்த இல்லாததினுல் அரசாட்சி செய்யப் படுவனவாம். சத்ய ஸ்வரூபமான உன்னை அந்த இல்லாதது அசைக்க வல்லதல்ல. உனது சூட்சம ஸ்தூல சரீரங்கள் அந்த இல்லாத தாகிய மாயாசக்தியினுல் ஏவப்பட்டு பற்பல விய வாகாரங்களைப் புரியினும், நீ உனது யதார்த்த ஸ்வரூபம் சிவம் என்பதை மறவாதே. மாயாசக்தியினது மகேந்திர ஜாலங்களை நீ சர்வ சாட்சியாயிருந்து வேடிக்கைபார். 'சிவோகம்' என்ற பாவனை நினைப்பினும் இருக்கட்டும், மறப்பினும் இருக்கட்டும், விழிப்பினும் இருக்கட்டும். உறக்கத்திலும் இருக்கட்டும். 'சிவோ கம்' என்ற பாவனையானது உன்னை விட்டுப் பிரியாமல் இரவும் பகலும் எப்பொழுதும் இருக்கட்டும். ஆனுல் உனது அநுபவ த்தை அறிய வல்லவர் யாவர்? நீ ஒரு சந்நியாசியென நிலைமை பூண்டு சிவம் எனப்பிரகாசிப்பாய்.

சிஷ்யன் :—ஸ்வாமி! சற்குருநாதா! சதானந்த ஸ்வரூபா! சரண்புகுந்த என்னை நானும் நீயுமாய் ஒன்றென்றும், பச்சைமரத் தில் ஆணியறைந்தது போலப் பதியவைத்து ராஜயோக மார்க்கத் தில் கைப்பிடித்துக் கூட்டி யிட்டுச்சென்று என்னை நித்தியானந்த பரவசனுக்கி, சின்மயமாக உருட்டி, சத்தாமாத்திரமாய் விளக்கிய 'நீ' யாகிய எனக்கு, நானுகிய நான், ஜேகன் மித்தியா ஜெகம் பொய் என நம்பட்ட மடியே எனப் பரயோசையிட்டு 'பிரமைவ சத்தியம்' என ஜெயபேரிகை யடித்து 'அகம் பிரமாஸ்மி' எனத்தெளிந்திட 'சிவோகம்' ஆயிருத்தலே கைம்மாறும். நானே சிவம், சிவமே நான். என்னைத்தவிர வேறில்லை. என்மேலாணைப் படிக்கு நானே யிருக்கின்றேன். நானுகவே யிருக்கிறேன்.

"சிவோகம்"

லோகோபகாரி ஆபீஸ், சென்னை.

புத்தக விளம்பரம்.

(இதுகாறும் தமிழில் வெளிவாரதது)

ஸ்ரீ ஸ்வாமி விவேகாநந்தர்

இ ரா ஜ யோ க ம்.

[தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு]

இது உயர்ந்த கிளேஸ் கடிதத்தில் கிரவுன் 16 பக்க அளவில் 141 பக்கங்கொண்டது. ஸ்வாமிகளின் ஆப்டோன் படத்துடன் அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றது. அணு பன்னிரெண்டு.

1893-வது வருஷம் அமெரிக்காவில் சிக்காகோநகரத்திற் கூடிய அதி மகத்தாகிய மதப்பிரதிநிதி மகாசபை முடிந்த பின்னர் அவ்விடங்களில் ஸ்வாமி விவேகாநந்தர் சஞ்சாரஞ் செய்திருந்தபோது, "இராஜயோக"த்தைப் பற்றி ஆங்கில பாஷையில் சுவாமிகள்செய்த அடியிற் குறிப்பிட்ட எட்டு உபந்நியாசங்கள் இதிலடங்கியிருக்கின்றன. இந்நூலானது இது காறும் எவராலும் தமிழ்ப் பாஷையில் மொழிபெயர்த்து வெளியிடப் பட்டதே யில்லை. ஸ்வாமி விவேகாநந்தர் இதில் குருமுகமாக அறியவேண்டிய பல உண்மைகளை விளக்கமாகக் கூறியிருக்கின்றாராதலின், ராஜ யோகமார்க்கத்தை யனுஷ்டிக்க விரும்புவோர்க்கு இந்நூல் மிகு உபயோகமாகும்.

அவதாரிகை	அத்யாத்மப் பிராண நியமனம்
முதற்சோபானங்கள்	பிரத்தியாகாரம் - தாரணை
பிராணன்	தியான - சமாதி
அத்யாத்மப் பிராணன்	ராஜயோகச் சுருக்கம்

விவேகானந்த விஜயம் ரூ. 1-4 விவேகானந்தர் கடிதங்கள் 0-4

விவேகாநந்தர் பக்தியோகம் அணு எட்டு.

வேதாந்த சாஸ்திர ரத்நாவலி.

இதில் நாநாஜீவ வாதக்கட்டளை, கீதாசாரத்தாலாட்டு, சசிவன்னபோதம், மகாராஜா துறவு, வைராக்ய சதகம், வைராக்ய தீபம், இலக்ஷணாவிர்த்தி, வேதாந்த சூடாமணி, கைவல்ய நவநீதம் ஆக ஒன்பது புத்தகங்களடங்கி யிருக்கின்றன. இது ராயல் 32 பேஜில் 50 பவுண்டு கிளேஸ் கடிதத்தி லச்சிடப்பட்டிருக்கின்றது. பாகேட் அளவு ரூபாய் ஒன்று.

லோகோபகாரி ஆபீஸ், சென்னை.

சிவப்பிரகாசப் பெருந்திரட்டு.

(குறுந்திரட்டுடன்).

இது சொரூபானந்தரால் திரட்டப்பட்டது. இதுகாறும் வெளிவராதது. சாஸ்திருதரூபமாயுள்ளது.

இதில் 224 அதிகாரங்க ளிருக்கின்றன. முமுட்சுக்களுக்கேயன்றி மதங்களின் சொருபங்களையும் அவற்றின் பேதங்களையும் அறிய விருப்ப முடையார்க்கும், உபந்நியாசகர்கட்கு மிந்நூல் பெருங் கருவியாயுள்ளது, இதில் 282 செய்யுட்களிருக்கின்றன; பெருந்திரட்டிலில்லாத குருந்திரட்டின் 424 செய்யுட்களுமிருக்கின்றன. இது டிம்மி 8 பக்கங்கொண்ட 80 பாரவளவு புத்தகம். விலை ருபாய் மூன்று.

சர்வதரிசன சங்கிரகம்.

இது ஸ்ரீசங்கரபீடத் தாசிரியரா யெழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீ வித்யாரண்ய சுவாமிகளா லருளிச்செய்யப்பட்டது. இதில் 16-மத சித்தாந்தங்களடங்கி யிருக்கின்றன. இது பிரஹ்ம ஸ்ரீ விஷ்ணுபுரம் ராமச்சந்திர சாஸ்திரிக ளவர்களால் தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டது; மதங்களின் சொருபங்களை யறிய விரும்புவோர்க்குப் பெருங் கருவியாயுள்ளது; இதுகாறும் தமிழில் வாராதது; சாங்கா தரிசன மின்றி 15 மதங்களடங்கியுள்ள இங்கிலீஷ் மொழிபெயர்ப்புப் புத்தகத்தின் விலை ரூபாய் 7—14—0. சுலபமாக யாவரும் வாங்கிப் படிக்குமாறு தமிழ் மொழிபெயர்ப்பாகிய இப் புத்தகத்தின் விலை ரூபாய் 2—8—0 ஆக வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

ரிபுகீதைத் திரட்டு (குறிப்புரையுடன்).

மகா இதிகாசங்களு ளொன்றாகிய சிவரகசியத்தின் ஆறாவது அம்சத்திலுள்ள ரிபுகீதை தமிழ் மக்கட் குபயோகமாமாறு, திருவிடைமருதூர்ப் பிட்சு சாஸ்திரிகளென்று வழங்கும் உலகநாத சுவாமிகளவர்களால் 1924 பாடலாகத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தருளப்பட்டது. அது மகநத்திற் குபயோகமாமாறு விஷயப்பொருத்தம் விடாது 874 பாடலாகத் திரட்டப்பட்டு அவசியமான விடங்களிற் குறிப்புகள் எழுதப்பட்டு சுத்தப்பிரதியாக அச்சிடப்பட் டிருக்கின்றது. காலிகோ பைண்ட் விலை ருபாய் ஒன்று.

மெய்ஞான போதம்.

இது சென்னை, கோமளேசுவரன் பேட்டையில் சோமவாரந்தோறும் பிரசுரமாகும் லோகோபகாரி பத்திரிகையின், (1911-வது வருடத்து) முதற் பக்கத்தில் வெளிவந்த வேதாந்த விஷயங்கள் அடங்கிய புத்தகம்; உபசாந்தத்திற் கேதுவான ஆத்மாநாத்ம விவேகத்தை யுண்டாக்குவதற்குப் பரமசாதனமாக 51 வேதாந்த உபந்நியாசங்களடங்கியுள்ளது. 0-12-0

லோகோபகாரி ஆபீஸ், சென்னை.

தர்க்கபரிபாஷை (விரிவான குறிப்புரையுடன்).

சர்வ வித்தைக்குந் தீபமாயும், சகல கர்மங்கட்கு முபாயமாயும், சகல தர்மங்கட்கு மாசிரயமாயுமுள்ள தர்க்கசாஸ்திரம் சம்ஸ்கிருதத்திற் பிரபலமாயிருப்பதுபோல் தமிழிலிராமையின், அக்குறையை நிவிர்த்தித்தற் பொருட்டுத் துறைமங்கலம்—சிவப்பிரகாச சுவாமிகளால் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட தர்க்க பரிபாஷை, சட்தரிசனங்களு ளொன்றாகிய நியாய சாஸ்திரத்தை யநுசரித்துப் பிரமாணமுதல் நிக்கிரகஸ்தான மீறாகச் சோடச (பதினாறு) பதார்த்தங்களைச் சங்கிரகமாக நிரூபிப்பதா யிருத்தலின், அது பிரஹ்ம ஸ்ரீ விஷ்ணுபுரம்—இராமச்சந்திர சாஸ்திரியாரவர்கள் முன்னிலையிற் பரிசோதித்துச் செப்பஞ்செய்து தர்க்காப்பியாசம் செய்யும் யாவர்கரும் பிரமாண முதலியவற்றின் ஞானம் எளிதிலுண்டாகுமாறு அவசியம் வேண்டு மிடங்களில் விரிவாகக் குறிப்புரை எழுதப்பட்டுள்ளது. காலிக்கோ பைண்டு விலை ரூபாய் ஒன்று.

வேதாந்த பரிபாஷை,

இது வேதாந்த வித்வச் சிரோமணி யென்று மிகப் பிரசித்தி பெற்றுள்ள தர்மராஜ தீட்சிதரா லியற்றப்பட்டது. இஃதெட்டுப் பரிச்சேதமுடையது. இதனால் வேதாந்தத்திற் குரிய பிரமாணங்க ளிவ்வளவென்பதும் அவற்றின் பயனும் வேறு அனுபவ ரகசியங்களும் தெளிவா யறிந்து கொள்ளலாம். இது விஷ்ணுபுரம். ராமச்சந்திர சாஸ்திரியார் அவர்களால் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. ராப்பர் விலை அணு பத்து.

வேதாந்தசாரம்-சம்ஸ்கிருத மொழிபெயர்ப்பு - வசனம்.

இது யாவர்க்கும் விளங்கக்கூடிய எளிய செந்தமிழ் நடையில் வினாவிடையாக வசன ரூபமாயுள்ளது. இவ்வரிய பெரியநூல் இதுகாறும் சுத்த பாடமாக வாராதது நோக்கி நன்கு ஆராய்ச்சிசெய் தச்சிடப்பட்டுள்ளது. வேதாந்த சாஸ்திரத்தின் முக்கியமான இரகசியங்களை யெல்லாம் எளிதிலறிந்து கொள்வதற்கு இதுபோன்ற நூல் தமிழில் பிறிதொன்றின் றென்பது அதனது விஷய அட்டவணையைப் பார்க்க நன்கு விளங்கும். இந்நூல் மோட்சவிச்சையுள்ள ஒவ்வொருவர் கையிலும் இன்றி யமையா திருக்கத் தக்கதாம்; வேதாந்த சாஸ்திரங்களின் நுட்பங்களை எளிதிலறிந்து கொள்வதற்குத் தீபம் போல்வதாம். ராப்பர் விலை அணு பத்து.

வேதாந்த சஞ்ஞா.

இது கோவிலூர் மடாலயம் ஸ்ரீ காசிகாநந்த ஸ்வாமிகளவர்களால் தமிழில் வசன வடிவமாக மொழிபெயர்க்கப்பட் டுள்ளது. இதில் வேதாந்தத்தின் பிரக்கிரியைகளெல்லாம் செவ்வனே விளக்கப்பட் டிருக்கின்றன. வேதாந்த சூடாமணி முதலிய நூல்களை வாசிப்பதற்குச் சிறந்த கருவியாயிருப்பது. இந்நூல் ஹிந்தியபாஷையிலுள் பதார்த்த மஞ்சுஷாவின் மூலமாம். விலை அணு இரண்டு.

பக்தமாலா வசனம்.

இது 192 பக்தர்களின் சரித்திரங்களடங்கியது. மகாராஷ்டிர பாஷையி லிருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. முதல் பதிப்பின் விலை ரூபாய் 3-8யா யிருந்தது. திருத்தமான இரண்டாவது பதிப்பின் விலை கிலிட்டு கலிகோ பயிண்டுடன் ரூபாய் 2-8-யாகக் குறைக்கப்பட் டிருக்கின்றது.

வாக்கியசுதை யென்னுந் திருக்குத் திருசிய விவேகம்.

இஃது அநேக வேதாந்த சாஸ்திரங்களின் ஆசிரியரும், சுங்கரபீடத் தாசிரியரா யெழுந்தருளி யிருந்தவருமாய ஸ்ரீவித்தியாரண்ணிய சுவாமி களா லருளிச்செய்யப்பட்டது. இதில் வேதாந்த சாஸ்திரங்களின் முக்கிய அபிப்பிராயத்தை மிகவும் சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் விளக்கப்பட்டிருக் கின்றது. மூலமும் உரையும். (மொழிபெயர்ப்பு)

இவ்விரண்டாவது பதிப்பில் சோபானபஞ்சகம், மனிடாபஞ்சகம், சத கம், விவேகசட்கம் என்னுமிவை முமுட்சுக்களுக்கு மிகுதியும் பயன்படு மென்று கருதி சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. 0 2 0

நாநாஜீவவாதக் கட்டளை

(குறிப்புரையுடன்). திருத்தமான 3-வது பதிப்பு. 0 5 0

ஆரம்பத்தில் வேதாந்தம் படிப்பவர்களுக்கு இப்புஸ்தகம் பெரிதும் உபயோகமாயுள்ளது. உபாத்தியாயர் சகாயமில்லாமலே இதனால் வேதாந் தத்தின் பிரக்கிரியைகளெல்லாம் நன்றாய்த் தெரிந்துகொள்ளலாம். இத னைப் படிப்பவர் வேறு எந்தப் புத்தகங்களையும் படிப்பதற்கு அதிகாரியாவர்.

அறிவானந்த சித்தியார்

இந்நூல் வலங்கை மீநாமனு ரென்னும் பெரியாரா லருளிச்செய்யப் பட்டது. இதில் 183 அரிய பெரிய விஷயங்களடங்கிய 326-செய்யுட்க ளிருக்கின்றன. இதனால் நல்லாசிரியரிடத்துப் பலவருடங் காத்திருந் தறியத்தக்க விஷயங்கள் பலவும் தெளிவாயறிந்து கொள்ளலாம். இது முமுட்சுக்களுக்குப் பரமசாதனமா யுள்ளதென்பது இதன் பெயராலேயே நன்கு விளங்கும் சுத்தபாடம்-விலை அணு 4.

விசாரசாகரம்.

திருத்தமான மூன்றாவது பதிப்பு. இது ஸ்ரீ விருத்திப்பிரபாகர நூலா சிரியராகிய ஸ்ரீசாது நிச்சலதாஸரவர்களால்ஹிந்திபாஷையிலியற்றியருளிய அரிய வேதாந்த நூலின் மொழிபெயர்ப்பு - வசனம். இதனைப் படிப்ப வர் எல்லா அத்வைத நூல்களையும் நன்குணர்ந்தவராவர். ரூபாய் 3-4-0.

திருவாசகம்

இது பிழையறப்பரிசோதித்து உயர்ந்த கிளேஸ் கடிதத்தில் அச்சிடப் பட்டுள்ளது. பாக்கெட் அளவு—$5\frac{1}{2}X3\frac{1}{2}$ அங்குலம் அளவு. அணு 10.

ஸ்ரீ விருத்திப்பிரபாகரம்.

[விசாரசாகரம் நூலாசிரியராகிய ஸ்ரீசாது நிச்சலதாஸரவர்கள் ஹிந்திபாஷையி லியற்றியருளிய அரிய வேதாந்த நூலின் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு-வசனம்.] 580-பக்கம் கொண்டுள்ளது. விலை ரூபாய் நான்கு.

இந்நூலில், ஷட்சாஸ்திர முணர்ந்தவரும் ப்ரஹ்ம நிஷ்டருமாகிய மகாத்மா ஸ்ரீ நிச்சலதாஸரவர்கள் ஜீவர்கள் பேரில் கருணைகூர்ந்து, வியாகரண, நியாய, வைசேஷிக, மீமாம்ஸ, வேதாந்த முதலிய பலநூல்களை நுண்ணிய அறிவோடு பல்காலும் பயின்று முணர்தற்கரிய சித்தாந்தங்களை யாவரும் எளிதினுணருமாறு உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் திரட்டியிருக்கின்றனர். இதில் 6-பிரமாணங்களும், அவற்றின்கண் மதவாதிகள் கொண்டுள்ள அபிப்பிராயங்களும், சித்தாந்தக்கொள்கை முதலியனவும், அத்தியாச லக்ஷணங்களும், அவற்றின் மதபேத சித்தாந்த முதலியனவும், வேதாந்த சித்தாந்தத்தின் பல நூலாசிரியர் அபிப்பிராயங்களும், அவற்றிற்கு ஒரே அத்விதீய ப்ரஹ்மத்தில் தாத்பரிய முண்மையும் விஸ்தாரமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இந்நூலையும் இதற்குமுன் இந்நூலாசிரியராற்செய்யப்பட்ட விசாரசாகர நூலையும் சிரவணஞ் செய்வோர் நியாய வைசேஷிக சித்தாந்தங்களையும், சூத்திர பாஷ்ய முதலான எல்லா அத்வைத நூல்களையும் நன்குணர்ந்தவராவர். ஸ்ரீ வே. குப்புசாமிராஜு அவர்களால் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

வேதாந்த சாராமிருதமும் அத்துவிதரசமஞ்சரி மூலமும்-உரையும்.

இதில் இரண்டு புத்தகங்களடங்கி யுள்ளன. ஒன்று ஸ்ரீசதானந்த பரிவிராஜகாச்சாரியர் சமஸ்கிருதத்தில் திருவாய் மலர்ந்தருளிய வேதாந்த சாராமிருதமும், மற்றொன்று ஸ்ரீசதாசிவப் பிரஹ்மேந்திரர் ஸமஸ்கிருதத்தில் திருவாய் மலர்ந்தருளிய அத்துவிதரசமஞ்சரியுமாம். அணா ஆறு.

1. வேதாந்த சாராமிர்தம்.

இது வேதாந்தங் கற்கவிரும்புவோர்கட்கு ஒரு திறவுகோல் போல்வதாம். இதில் சாதனப் பிரகரணம், அத்தியாரோபப் பிரகரணம், மகாவாக்யப் பிரகரணம், சிரவணாதிப்பிரகரணம், ஜீவன் முத்திப் பிரகரணம் என்னும் ஏழு பிரகரணங்கள் சுருக்கமாகவும், விளக்கமாகவும், செவ்விய வசனநடையில் எழுதப்பட்டுள்ளன. இது தமிழ் மக்கட்குப் பெரிதும் உபயோகமாமாறு திருக்களராண்டவ ரென்னும் ஸ்ரீ வீரசேகர ஞானதேசிகரின் பாத சேகராகிய ஸ்ரீ சுப்பைய சுவாமிகளவர்களால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.

2. அத்துவிதரசமஞ்சரி.

இதில் சதாசிவப் பிரஹ்மேந்திரர் சரித்திரமும், அவாருளிச்செய்த சுலோகம் கிரந்தத்திலும், ஸ்ரீகோவிலூர் மடாலயம், ஸ்ரீ துறவாண்டவரென்னும் அருணாசல தேசிகர் பாத சேகரரான ஸ்ரீ நித்யானந்தசுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய தமிழ் மூலமும்-உரையும் அடங்கியிருக்கின்றன. இஃது இதுகாறும் கிரந்தத்திலாவது தேவநாகரத்திலாவது வெளியாகவில்லை.

வியாச தாத்பர்ய நிர்ணயம்.

சம்ஸ்கிருதத்தில் அய்யண்ண தீக்ஷிதரென்னும் பெயரிய வித்துவானால் வசனவடிவமாக இயற்றப்பட்டுள்ளது. இதன் முதற் பரிச்சேதத்தில் சகல வாதிகளையும் பக்ஷபாத மின்றி வாதிப் பிரதிவாதி மத்தியஸ்த பூர்வகம் கண்டித்து வியாச பகவானது தாத்பர்யம் அத்வைதமே என ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இரண்டாம் பரிச்சேதத்தில் பிரஹ்மப்பிராப்தி அமூர்த்தருப சுகுணப் பிரஹ்மத்தானேயே ஆகும் என மற்றையோர்களைக் கண்டித்து நன்கு ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இது கோவிலூர் ஸ்ரீ காசிகாநந்த சுவாமிகளால் தமிழில் வசனவடிவமாக மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது. வேதாந்திகளெல்லோரும் பிறமதஸ்தரைக் கண்டித்தற்கு இப்புத்தகம் மறந்துங் கைவிடாது வைத்தற்குரியதாம். விலை அணா எட்டு.

நைஷ்கர்ம்ய சித்தி.

இது சர்வ தர்சனங்களுக்கும் வியாக்யானஞ் செய்த சுரேஸ்வராச்சாரியாரவர்களால் செய்யப்பட்டது, இந்நூலில் மோட்சத்திற்குக் கர்மம் சாதநம் அல்ல வென்பதை நான்கு அத்தியாயங்களால் கத்திய பத்திய வடிவமாக நன்கு நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இக்கிரந்தந்தான் சம்ஸ்கிருதத்திலுள்ள பஞ்ச சித்திகளுள் (நைஷ்கர்ம்ய சித்தி, இஷ்ட சித்தி, அத்வைதப் பிரஹ்ம சித்தி, அத்வைத சித்தி, சுவாராஜ்ய சித்தி) முதன் முதல் செய்ததாம். இது சம்ஸ்கிருதத்தில் மிகு பிரசித்தமும் கம்பீரமுமா யிருப்பதை நோக்கித் தமிழ் மக்கட் குபயோகமாமாறு ஸ்ரீ கோவிலூர் - காசிகாநந்த சுவாமிகளால் வசனவடிவமாக மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது. இதுகாறும் தமிழில் வெளிவந்திருக்கும் விசாரசாகர முதலிய லட்சண கிரந்தங்கட் கெல்லாம் இதுவே மூலமாம். விலை அணா எட்டு.

வேதாந்த டிண்டிமம் - (வேதாந்தப் பேரிகை.)

இது சம்ஸ்கிருதத்திலிருந்து கோவிலூர் ஸ்ரீ சுப்பய்ய சுவாமிகளால் மூலஞ்செய்யுள் வடிவமாயும் அதை விளக்கத் தெளிவான உரையு மியற்றப்பட்டிருக்கின்றது; வேதாந்த அப்பியாசிகள் ஒவ்வொருவரிடத்தும் அவசிய மிருத்தற்குரியதாம். இதுகாறும் தமிழில் வாராதது. விலை அணா நான்கு.

யூகிமுகி கரிசலை, தேரையர் கரிசலை, கல்நண்டு சூத்திரம்.

இம்மூன்று வாதவைத்திய நூல்களும் சுத்த பாடமாக உயர்ந்த கடிதத்தில் அச்சிடப்பட்டு ஒரே கட்டடமாக அணா பன்னிரண்டிற்கு விற்கப்படுகின்றது. யூகிமுகி கரிசலையும், கல்நண்டு சூத்திரமும் இதுகாறும் வெளிவாராதவை. தேரையர் கரிசலை முன்னரச்சிடப்பட்டிருப்பினும் அது சாக்குப்பேதம், எடைபேதம், அச்சுப்பிழைகள் மலிய ஆபாசமான காகிதத்தில் அச்சிடப்பட்டிருந்தது. அப்பிழைகள் மலிந்த புஸ்தகமும் இப்போது கிடைக்காமையைக் கருதிப் பல எட்டுப்பிரதிகளைக்கொண்டு அது பிழையறப் பரிசோதிக்கப்பட்டு அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றது. மேற்படி புத்தகத்

தில் சொற்பிழை, பொருள் மாறுபடுதல் முதலியன பெரும்பான்மையு மில்லை யென்றே கூறலாம். யூகிமுனி நூல் முற்றும் அச்சாகி வருகின்றது. தேரையர் சிஷ்யராகிய யூகிமுனிவர், ஏனைய சித்தர்களைபோல் மறைப் பின்றி வெளிப்படையாய் வாதம், கல்பம், வைத்தியம், ஞானம் என்பன வற்றை விளக்கியிருக்கின்றனர் என்பது பிரசித்தமாம்.

வாதாங்கதீக்ஷைவிதி - 300, வாதவைத்திய விளக்கம் - 200, மதிவெண்பா - 100 - இம்மூன்றுஞ் சேர்ந்தது ரூபாய் ஒன்று.

தருக்காமிர்தமும் பிரஸ்தானபேதமும்-விலை அணா எட்டு.

இவை திருச்களாண்டவ ரென்னும் ஸ்ரீ வீரசேகர ஞானதேசிகரவர் களின் பாதசேகரராகிய ஸ்ரீ சுப்பய்ய சுவாமிக ளவர்களால் சம்ஸ்கிருதத்தி னின்றும் மொழிபெயர்த் தருளப்பட்டன.

(1) தர்க்காமிர்தம்-சம்ஸ்கிருதத்தில் ஜகதீச பட்டாச்சாரியார் அவர் களா லியற்றப்பட்டது. இதற்கு முன்னமொரு மொழிபெயர்ப் பிருப்பி னும் அதில் மூலத்திலில்லாத விஷயங்கள் சேர்க்கப் பட்டிருக்கின்றன அதுபற்றி சம்ஸ்கிருதத்திற்கு நேராக விருக்குமாறு இது சுத்தப்பாடமாக மொழி பெயர்க்கப்பட்டது.

(2) பிரஸ்தானபேதம்-சம்ஸ்கிருதத்தில் ஸ்ரீசங்கரபீடத் தாசிரியரா யெழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீ வித்தியாரண்ய சுவாமிகளவர்களால் திருவாய் மலர்ந் தருளப்பட்டது. இஃது இதுகாறும் தமிழில் வாராதது நோக்கி தமிழ் மக்கட் குபயோகமாமாறு மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.

(சுக்லயஜுர்வேதத்திலுள்ள) மண்டலப்பிராஹ்மணோப நிஷத்தும் ராஜயோக பாஷ்யமும்-விலை அணா நான்கு.

இதன் கண் ஐந்து பிராஹ்மணங்க ளிருக்கின்றன; ராஜயோகசம்பந்த மான விஷயங்கள் மிகத் தெளிவாகக் கூறியிருக்கின்றமை நோக்கி ஸ்ரீசதா நந்த அவதூதரால் இதற்கு அதி லலிதமான பாஷ்யம் ஒன்றியற்றப்பட் டிருக்கின்றது. இதன்கண் ராஜயோக தத்துவங்களோடு வேதாந்த தத் துவங்களும் அதி வெளிப்படையாக விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதனரு மையை நோக்கித் தமிழ்மக்கள் யோக தத்துவத்தை அநாயாசமாக உணரு மாறு மண்டலப்பிராஹ்மணோபநிஷதமும், அதன் வியாக்கியானமாய ராஜ யோக பாஷ்யமும் செவ்விய வசனவடிவமாக ஸ்ரீகோவிலூர் காசிகானந்த சுவாமிகளவர்களால் மொழிபெயர்க்கப்பட் டிருக்கின்றன. யோகாப்பியாசி கட்கு இந்நூல்போல் எந்நூலும் பயன்தரா தென்பது ஒருதலையே.

கைவல்யமூலம்-பாக்கெட்அளவு	0	3	திருப்போரூர் சந்நிதிமுறை ரூ.	1	0
அரிச்சந்திரபுராண வசனம்	1	8	விவேகசிந்தாமணி உரையுடன்	0	12
ஞானவாசிட்ட வசனம்	1	8	அத்யாத்மராமாயணம் வசனம்	2	8
ஞாய அஷ்டாங்கதீபம்	0	8	ஆனந்தராமாயணம் வசனம்	5	0
அருணாசலபுராண வசனம்	1	0	தத்துவசங்கிரக ராமாயணம்	3	8
அகம்புற ஆராய்ச்சி விளக்கம்	1	4	தேவலோகக்கிரிமினல் கேஸ்	1	8

ஜீவப்ரமைக்கிய வேதாந்த ரகசியம்-இரண்டாம் பதிப்பு, 11 ஆப்டோன் படங்களுடன் 176 பக்கங்களடங்கியது.	ரூ. 0	12
இரத்தினபுரி இரகசியம்-இரண்டு பாகமும்	3	4
சுவர்ணாம்பாள் அல்லது பெறுவிரல் மர்மம்	0	10
இந்திராணி அல்லது இந்திரபுரி இரகசியம்	1	0
அகடவிகட விலாச விநோதக்கதை	0	8
கனவினால் காரியத்தை முடித்த கமலமதி	0	8
வைணவக் கொத்துபாகெட்-சைஸ்-பெரியபுத்தகம்	0	8
ஸ்திரீ புருஷ ஜாதகத்திறவு கோல்	0	8
கன்னியின் முத்தம் 1-2-3-4-பாகங்கள்-தனித்தனி	0	12
சந்திரகாசன்-கெடுவான்கேடு நினைப்பான்	0	2
புனிதவதி அல்லது காரைக்காலம்மையார் நாடகம்	0	2
கைவல்யம் - பொன்னபல சுவாமிகள் உரையுடன்	2	0
கட்டளைக் கொத்து 14 கட்டளைகள் சேர்ந்தது	0	8
குசேலோபாக்கியானம்-மூலம்-அரும்பதவுரையுடன்	0	8
பெரியபுராண - திருவிளையாடற்புராண வசனச் சுருக்கம்	1	4
பகவத்கீதை கூடார்த்ததீபிகை உரையுடன்(பொன்னம்பலசுவாமிகள்)	2	0
ஆத்திசூடி ஆந்தரார்த்தம் பாஷியார்த்தம்	0	8
ஸ்ரீ காளத்திபுராணம் உரை 24 ஐதிகபடங்களுடன்	2	8
சுந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமிகள் தேவாரம் உரையுடன்	3	0
பர்த்ருஹரி வைராக்கிய சதகம் பாட்டும்-உரையும்	0	3
தாயுமானவர் பாடல் மெய்கண்ட உரையுடன்	4	0
பட்டணத்தார் பிரபந்தம்-விருத்தியுரை	3	0
வேதாந்த சூளாமணி-மூலம்-பாக்கெட் அளவு	0	2½
பதினெண்சித்தர் ஞானக்கோவை 3-பாகமும் ரப்காசிதம்	1	4
மங்கம்மாள் அல்லது மதுரைக் காசி	1	0
ஸ்ரீமதி என்னும் அபகாரத்திற்கு உபகாரம்	0	12
அம்பிகாபதியும் அரசிளங்குமரியும்-நாடகம்	0	10
இங்கிலீஷ் வைத்திய சாரசங்கிரகம்-ஜெகநாதநாயுடு இயற்றியது	3	8
தனிப்பாடற்றிரட்டு - ஒவ்வொரு பாகமும்	1	8
ஞானஞ்ஞானரகித அகம் பொருள் விளக்கம்	0	6
ஆயுள்வேத சிகிச்சாசாரசங்கிரகம்	1	8
பார்வதி பரிணயமென்னும் விஷவைத்திய சிந்தாமணி	0	12
ஐரோப்பிய யுத்தம்-400 பக்கம்-40 அத்தியாயம் 100 படம்	1	8
ஸ்ரீ பக்தவிஜயம் - தமிழ் - கோவில் தேவராஜதாஸர் எழுதியது 96 பக்தசரித்திரங்களுடன் 8 ஆப்டோன் படங்களுடன்	3	0
தியாகராஜ கீர்த்தனை தமிழ் ராக மேளதாளங்களுடன்	1	4
வேதநாயகம் பிள்ளை சர்வசமய சமரசக்கீர்த்தனைகள்	0	8
சூக்ஷ்ம கைத்தொழில் சாஸ்திரம் 174 வித்தைகள் அடங்கியது	0	10
தன்வந்திரி சூக்ஷ்ம வைத்தியம்	0	5

பெற்றோர் பெருமை ரூ.	0	1
புத்திமானே பலவான்	0	8
கர்னாடக யோகினிக் கதை	0	4
,, 2-ம் பாகம்	0	5
ஸ்ரீமதி-பக்தி சந்திரிகா	0	1½
ஸாவித்திரி வசனம்	0	4
அரிச்சந்திரன்-வசனம்	0	10
பகவத்கீதா சாரசங்கிரகம்	0	2
வியாசப்பிரகாசிகை	0	8
அன்புக்கு அழிவோ	0	4
திராவிட பூர்வகாலக்கதைகள்	0	8
திராவிட மத்திய காலக்கதை	0	8
நளினசுந்தரி நாகரிக தடபுடல்	0	8
மிருக திருஷ்ணிகா	0	6
மாளவிகாக்னி மித்திரம்	0	8
நந்தனார் சரித்திர கீர்த்தனை	0	8
கனகபூஷணம் 2-பாகங்கள்	2	0
அயாஷா 1-2 பாகங்கள்	1	8
லண்டன் திருடர்கள் 1-2	2	4
மூன்று வைரங்கள்	0	5
சுகுணதீரன் 1-2 பாகங்கள்	2	4
மருமகள் துயரம்	0	2
அனுபோக ஆருடசிந்தாமணி	0	6
ஈசகன் அல்லது கற்பின்வெற்றி	0	8
ஜடாவல்லவர் சுருக்கம்	1	0
ஷை பெரிய அளவு	1	8
அற்புத ராமாயணம்	0	10
ஆனந்த கிருஷ்ணன்	0	12
பூலோக லக்ஷ்மிக் கதை	0	12
கண்டிராஜ நாடகம்	0	8
விகடவல்லிக் கதை	0	4
கோமளவல்லிக் கதை	0	8
மனோன்மணிக் கதை	0	8
அற்புத நவநீதரம்பை	1	0
வீணாகானன்-ஞானேந்திரி	0	8
மேனமினுக்கிக் கதை	0	8
ஜெகஜலஜெகஜ்ஜோதி	0	8
சீனிவாசன்-துப்பறியும்நாவல்	0	6
மான்டிகிரிஸ்டோ 1-2பாகம்	2	8
விக்ரமாதித்தன் கதை	2	0
பண்டிதை மெ்மரிஸா	1	0
பூநாகிருக்ஷம சிகிச்சாபோதினி	1	2
,, 2-ட் பாகம்	1	2
,, 3-ம் பாகம்	1	0
பர்ஸனல் மாக்னடிஸம்	2	0
வல்லாரைப் பிரபாவபோதினி	0	8

இந்துபாக சாஸ்திரம்	2	0
இரசவாதமஞ்சரி	1	2
அகஸ்தியர் - பள்ளு	1	2
மனவுல்லாசக் கதை	0	8
வேதாந்த மநநசிந்தாமணி	4	0
வியாசபோதினி 1-பாகம்	0	5
ஷை 2-பாகம்	0	4
சதகத்திரட்டு 1-ம்பாகம் ரூ.	0	9
ஷை 2-பாகம்	1	0
துவைத சைவகண்டனம் 1-ம் பாகம்	2	0
ஷை 2-ம் பாகம்	1	8
குமாரதேவர் 16 சாஸ்திரம்	0	10
பிரபோதசந்திரோதய வசனம்	1	0
பிரபுலிங்கலீலை வசனம்	0	12
ஷை மூலம்	0	8
ஷை உரை	2	8
வேதப்பொருள் விளக்கம்	0	12
வேதப்பொருள் சாரசங்கிரகம்	0	4
திவ்யதேசயாத்திரை	2	0
கந்தர்சஷ்டிகவசம் உரையுடன்	0	5
கந்தர் அநுபூதி உரையுடன்	0	6
கந்தர் அந்தாதி உரையுடன்	0	5
கந்தர் அலங்காரம் உரையுடன்	0	5
வேதாந்த கிரிமினல் கேஸ்	1	8
ஆத்திசூடிபுராணம்உரையுடன்	2	0
நளவெண்பா உரையுடன்	1	0
கிறிஸ்துமத கண்டனத்திரட்டு	1	8
பஞ்சதசப்பிரகரணம்-வசனம்	1	0
திருவாசகம் - உரை	2	0
தாயுமானவர் பாடல்	1	0
பட்டணத்தார் பாடல்	1	0
பகவத்கீதை - வசனம்	1	4
வள்ளலார் சாஸ்திரம்	1	8
பழமொழி அகராதி	2	0
ஒழிவிலொடுக்கம்-உரையுடன்	1	0
விநோதரசமஞ்சரி	1	2
சூதசங்கிதை - செய்யுள்	1	8
சூதசங்கிதை வசனம்	1	0
கைவல்யம் - வசனம்	0	8
புருஷார்த்த போதினி	1	0
வைராக்கிய சதகம் உரை	0	5
ஷை தீபம் ,,	0	5
கொலைமறுத்தல் ,,	0	5
அவிரோத உந்தியார் ,,	0	7
ஷை நான்கும் உரையுடன்	1	4

ஆத்மஞான தீபிகை	ரூ. 0	8	யோக உபந்நியாசங்கள்	ரூ. 0	12
மநுதர்ம சாஸ்திரம்	3	0	சதாசிவரூபம் உரை	0	4

ஈசூர்-ஸ்ரீசச்சிதானந்த சுவாமிகளியற்றிய நூல்கள்.

கைவல்யம்-உரையுடன்	ரூ.1	4	சத்தப் பிரகரணம்	ரூ.0	6
வேதாந்த சூளாமணி உரை	1	4	நிஷ்டாநுபூதிவிளக்கம் மூலம்	0	2
உத்தம வாதம்	0	10	ஷெ௸ உரையுடன்	0	10
யதார்த்த வாதம்	0	4	சொரூபசாரம் விருத்தியுரை	0	6
சசிவன்ன போதம் உரை	0	8	உபநிடதம் விருத்தியுரை	0	5
தசகாரிய மகாவாக்கியம்உரை	0	8	சுகர்கைவல்யம்	0	2
வேதாந்த இலக்கணம்	0	8	பிரதட்சாநுபூதி விளக்கம்	0	8
தத்துவநிஜாநுபோகஸாரம்-வசனம்			... ...	1	0
சர்வமத சித்தாந்த விளக்க வினாவிடை			... ...	0	14

	ரூ.	அ.		ரூ.	அ.		ரூ.	அ.
துயராளன் கதை	0	12	வித்தியாநந்தர்	1	4	குலசேகரன்	0	10
காமசேன ரசிகா	0	8	கமலாபாய்	0	2	புஷ்பவனம்	0	10
பூர்ணவல்லி	0	6	மரியாதைராமன்	0	3	இந்திரசித்தன்	0	12
ராஜாம்பாள்	0	12	துர்க்கேசநந்தினி	1	0	கருணாகரன்	0	4
சந்திரகாந்தா	0	12	விக்ரமோர்வசியம்	0	8	தாக்ஷாயணி	0	4
மோகனசுந்தரம்	0	12	ஞானதீபிகை	1	0	சர்தார்சிங்	0	3
கல்யாணி	0	8	காதல் வெற்றி	0	4	தேவராஜு	0	6
சுகதேவி	0	8	வர்த்தக யுக்தி	0	4	நித்யாநந்தன்	0	6
மீனாக்ஷிசுந்தரன்	0	12	பொற்றோடி	0	13	அந்தப்புரக்காதல்	0	14
கிருஷ்ணவேணி	0	12	விஜய காருண்யம்	0	12	திருமாளிகை	0	7
பரதன்-நாடகம்	0	10	மீனலோசனி	0	6	மதனகாந்தி	1	0
பரதன்-வசனம்	0	5	வனஜாக்ஷி	0	8	வரதசுந்தரம்	1	0
சுந்தரவல்லி	0	8	சுகுணரஞ்சனி	0	8	கமலநாதன்	1	0
மதாலஸா	0	4	ராமோ தந்தம்	0	2	லீலா	0	12
ரங்கநாயகி	1	0	மீனாக்ஷி	1	0	பத்மலோசனி	0	12
அழகானந்தன்	0	12	தாமோதரன்	0	12	சங்கநிதி	0	12
கோஹர்ஜான்	0	8	ஓர் பரத்தை	1	4	பதுமநிதி	0	10
மதிசூதனன்	0	10	இந்துபைபில்	1	12	மங்கைக்கரசி	0	12
கனகரத்தினம்	0	8	தத்வாநுசந்தானம்	2	8	கமலசேகரன்	1	4
மெய்க்காதலி	0	8	தத்துவதர்சனி	0	10	தினகரசுந்தரி	0	12
கதாரத்நாவலி	2	8	ஞானதர்சனி	0	10	மதனபூஷணம்	1	0
வாசுதேவமநநம்	1	0	சித்தர்களஞ்சியம்	1	8	தேவசுந்தரி	0	14
மாட்டுவாகடம்	1	4	நியாயப்பிரகாசம்	4	0	குணசுந்தரன்	0	8
ஞான ரத்னம்	0	4	முத்திசேர்பானம்	0	8	பத்மாசனி	0	10
சங்கரசுந்தரி	0	12	குடும்பசம்ரக்ஷணி	2	0	சகோதரவாஞ்சை	0	4
சுவாசமே உயிர்	1	0	மதவிருக்ஷம்	1	12	நன்றியறியாமகன்	0	8
ர்பாவசாதாசி	0	2½	ரஞ்சிட்சிங்	0	10	ஆனந்தசுந்தரி	0	12
மானிடவசியம்	2	8	நீலகண்டன்	0	10	பிரேமகாந்தன்	0	12
சாரதாம்பாள்	0	8	சரசா	0	10	அமீர்சிங்	0	12
ஞானசுந்தரம்	0	8	தலையணைமந்திரம்	0	8	தர்மாம்பாள்	1	2
குணசீலன்	0	10	போஜசரித்திரம்	2	8	மாயாவதி	0	8
மங்களாம்பாள்	0	8	நாரதர்கலகம்	1	8	தியாகராஜன்	0	8

மநநமாலை.

இதில் சொரூபசாரம், ஸ்ரீ சதாசிவப்பிரஹ்மேந்திரர் அருளிச்செய்த அத்வைதரசமஞ்சரி - ஆத்மவித்யாவிலாசம், சசிவன்னபோதம் அடங்கியிருக்கின்றன. ராயல் 32 பேஜ் பாக்கட் அளவு - 2 அணா.

ஆத்ம புராணம் - வசனம்.

இதில் உபநிஷதங்களின் தாத்பரியங்களும், அவற்றை யநுஷ்டிக்க வேண்டிய முறைகளும் நன்குவிளக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதன் முதல் நூல் ஸ்ரீ பரமஹம்ச பரிவிராஜக பண்டித பிரஹ்மநிஷ்ட ஜகத்குரு ஸ்ரீ சங்கர பூஜ்ய பகவத் பாதாச்சாரியார் பரம்பரையில், ஸ்ரீ சிருங்கேரிபீடத்தி லெழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீ சங்கரானந்த சுவாமிகளவர்களாலியற்றி யருளப்பட்டது. இதனை, ஸ்ரீ சித்கனானந்த சுவாமிகள் ஹிந்தி பாஷையில் மொழி பெயர்த்தருளியதற்கிணங்க, ஸ்ரீகோவிலூர் சுப்பைய சுவாமிகளவர்களால் தமிழில் வசனவடிவமாக மொழிபெயர்க்கப்பட் டிருக்கின்றது. ராயல் 8 பக்கங்கொண்ட 1'0 பார அளவினது இஃது ஒவ்வொரு வேதாந்திகளிடத்தும் அத்யாவசியமா யிருக்கத்தக்கது. விலை ரூபாய் எட்டு. (8—0—0)

ஸ்ரீமத் பாகவதம்.

மூர்த்த சுலோகமும், ஸ்ரீதரிய வியாக்யானமும், சுலோகத்திற்கு நேரான தமிழ் வசனமுமடங்கியது.

1 - 2 - 3 - 4 - ஸ்கந்தங்கள் சேர்ந்த ஒரே கட்டடம் ரு.	6 0
5 - 6 - 7 - ஸ்கந்தங்கள் சேர்ந்த ஒரே கட்டடம்	6 0
8 - 9 - ஸ்கந்தங்கள் சேர்ந்த ஒரே கட்டடம்	6 0
தசமஸ்கந்தம்	6 0
11 - 12 - ஸ்கந்தங்கள் ஒரே கட்டடம்	7 0

ஸ்ரீ ஸூத ஸம்ஹிதை.

தாத்பர்ய தீபிகையுடன் கூடியது.

இது ஸ்காந்தத்திலுள்ள ஆறு ஸம்ஹிதைகளுள் ஒன்று. இதில் ஸகலவேதோபநிஷதங்களில் சொல்லப்படும் விஷயங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. இது சிவமாகாத்மியகண்டம், ஞானயோககண்டம், முக்திகண்டம், யக்ஞவைபவகண்டம் எனும் நான்கு பாகங்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. அவற்றுள் நான்காவதான யக்ஞவைபவ கண்டம், பூர்வம் உத்தரம் என இரண்டு பாகங்களாகப் பகுக்கப்பட்டு உபநிஷதங்கள் ஸ்வரூபமாய்ப் பிரவர்த்தித்த பிரும்மகீதை, ஸூதகீதை எனும் இரண்டு பாகங்கள் அடங்கிய உத்தரபாகத்தையுடையது; ஆதலால் வேதாந்தம் படிப்பவர்களுக்குக் கர்மோபாஸநா ஞான மெனும் மூன்று காண்டங்களைப் பற்றிய ஸகல மர்மங்களையும் போதிக்கக்கூடியது. இவ்வுண்மை பற்றியே சங்கரபகவத்பாத ஸ்வாமிகள் இந்நூல் பன்முறை படித்த பின்னரே வேதாந்த ஸூத்திரபாஷ்யம் இயற்றினாரென்பது பிரஸித்தம். ஸர்வக்ஞ மாதவாசாரியரென்னும் வித்யாரண்யஸ்வாமிகள் இயற்றிய அரும்பெரும் வியாக்யானமான தாத்பர்யதீபிகையுடன் இந்நூலைப் பலபிரதிகளைக்கொண்டு அநேக வித்வான்களின் ஸகாயத்தால் பரிசோதித்து தேவநாகர லிபியில் உயர்ந்த கிளேஸ் காகிதத்தில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றது.

காலிகோ பைண்டு ரூ. 7 0 பேப்பர் பைண்டு ரூ. 6 8

சச்சிதானந்தம்பிரஸ், கோமளீச்வரன் பேட்டை, சென்னை.